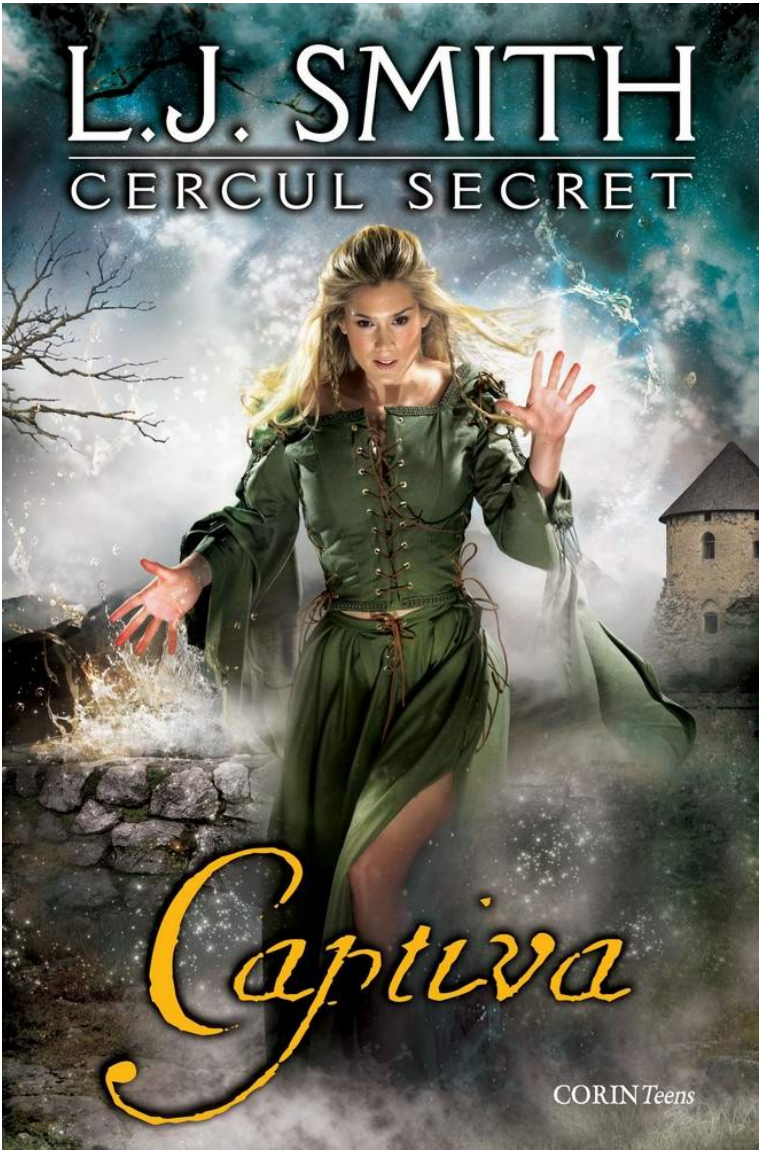
L.J. SMITH
CERCUL SECRET
Captiva
CORIN Teens

Cercul Secret

Captiva

L.J. Smit

CORINTeens

Martie 2011

Traducerea Adrian Deliu

ISBN: 978-973-128-357-9

1

Foc, se gândi Cassie. În jurul ei văzu culorile puternice ale toamnei. Galbenul-portocaliu al arţarilor, roşul strălucitor al laurului, purpuriul tufelor de oţetar. Parcă întreaga lume era cuprinsă de văpăile elementului lui Faye.

Iar eu sunt prinsă în mijlocul lui.

Senzaţia de rău din stomacul lui Cassie se accentua cu fiecare pas pe care-l făcea pe strada Crowhaven.

Casa galbenă în stil victorian de la capătul drumului arăta la fel de frumos ca întotdeauna. Razele de soare care traversau o prismă atârnată în fereastra din turnul înalt proiectau scântei multicolore. O fată cu părul lung, şaten-deschis, o strigă de pe verandă.

— Grăbeşte-te, Cassie! Ai întârziat!

— Scuze, răspunse Cassie, încercând să mărească pasul când, de fapt, îşi dorea să se întoarcă în direcţia opusă şi să fugă.

Deodată, avu convingerea că pe chip i se citesc toate gândurile. Laurel o să-i arunce o singură privire şi o să ştie ce se întâmplase între ea şi Adam în noaptea trecută şi despre târgul pe care-l făcuse cu Faye.

Dar Laurel nu făcu altceva decât să o cuprindă de mijloc şi s-o îmboldească înăuntru şi pe scări în sus, până în dormitorul Dianei. Diana stătea în faţa dulapului masiv din lemn de nuc; Melanie se aşezase pe pat. Sean era cocoţat incomod pe băncuţa de la fereastră şi-şi freca genunchii cu palmele.

Adam era lângă el.

Când intră Cassie, îşi ridică privirea.

Cassie îi zări ochii albaştri-cenuşii preţ de o clipă, dar fu suficient. Aveau culoarea oceanului cuprins de mistere, luminat la suprafaţă, dar cu adâncuri de nepătruns, în rest, chipul lui arăta la fel ca întotdeauna: captivant şi contrariant, cu pomeţi înalţi şi gură ce sugera hotărâre şi mândrie, dar şi sensibilitate şi simţul umorului. Faţa lui părea altfel doar pentru că în noaptea trecută Cassie văzuse cum ochii lui erau de un albastru întunecat datorită pasiunii şi îi simţise buzele…

Nici cu vorba, nici cu privirea, nici cu fapta, îşi spuse cu

asprime, uitându-se în jos, la podea, pentru că nu îndrăznea să-şi mai ridice privirea. Dar inima îi bătea atât de tare, încât se aştepta ca puloverul să i se mişte în dreptul pieptului. O Doamne, cum să reuşească să-şi ţină jurământul? Avea nevoie de o cantitate imensă de energie ca să stea alături de Melanie şi să nu-l privească, să-şi alunge din minte fierbinţeala carismatică a prezenţei lui.

Ar fi bine să te obişnuieşti, îşi zise ea. Pentru că, de-acum încolo, o s-o faci foarte des.

— Bun; suntem cu toţii aici, zise Diana. Merse şi închise uşa. Este o întâlnire în cerc restrâns, continuă ea, întorcându-se către grup. Ceilalţi n-au fost invitaţi deoarece nu sunt sigură că împărtăşesc aceleaşi interese ca noi.

— E puţin spus, adăugă pe şoptite Laurel.

— Dacă află, vor fi foarte supăraţi, sublinie Sean, ochii lui negri privind când la Adam, când la Diana.

— N-au decât să fie, interveni Melanie, fără urmă de emoţie. Îşi aţinti ochii reci şi cenuşii asupra lui Sean, iar acesta roşi. E mult mai important decât orice criză de nervi ar putea face Faye. Trebuie să aflăm ce s-a întâmplat cu energia întunecată… şi asta chiar acum.

— Cred că ştiu eu o cale, zise Diana şi scoase o piatră verde şi delicată, agăţată pe un lanţ argintiu, dintr-un săculeţ de catifea albă.

— Un pendul, rosti pe dată Melanie.

— Da, este o piatră de peridot, îi explică Diana lui Cassie. E o piatră profetică, nu-i aşa, Melanie? De obicei, folosim cuarţul transparent pe post de pendul, dar de această dată cred că peridotul este mai bun – e mai probabil să detecteze urmele de energie întunecată. O să-l ducem în locul din care a evadat energia întunecată şi se va alinia în direcţia în care s-a dus aceasta, apoi va începe să se legene.

— Sperăm noi, murmură Laurel.

— Ei bine, cam asta-i teoria, spuse Melanie.

Diana se uită la Adam, care fusese neobişnuit de tăcut.

— Tu ce crezi?

— Cred că merită să încercăm. Dar va fi nevoie de multă putere mentală ca să-l susţinem. Va trebui să ne concentrăm cu toţii – mai ales că nu formăm un Cerc complet.

Vocea îi era calmă şi egală, iar Cassie îl admiră pentru asta. Stătea cu faţa întoarsă spre Diana, deşi se uita în continuare la dulapul din lemn de nuc.

Diana se răsuci spre Cassie.

— Dar tu?

— Eu? se miră Cassie, dezlipindu-şi ochii de uşa dulapului.

Nu se aşteptase să fie întrebată; nu avea habar de pendule sau peridot. Spre groaza ei, simţi că se îmbujorează la faţă.

— Da, tu. S-ar putea ca metodele pe care le folosim să fie noi pentru tine, dar de multe ori *simţi* anumite lucruri.

— Ah, păi… Cassie încercă să-şi înţeleagă sentimentele şi se strădui să-şi depăşească vina şi groaza aflate la suprafaţă. Cred… cred că-i o idee bună, încheie, ştiind cât de aiurea suna. Mi se pare în regulă.

Melanie îşi dădu ochii peste cap, dar Diana aprobă din cap cu la fel de multă seriozitate cum făcuse când vorbise Adam.

— Bine atunci, n-avem decât să încercăm, spuse şi-şi puse piatra de peridot şi lanţul de argint în palma mâinii stângi, strângându-le apoi în pumn. Să mergem!

Cassie nu putea respira; încă încerca să-şi revină în urma impactului cu ochii limpezi şi verzi ai Dianei, uşor mai întunecaţi decât peridotul, dar cu aceeaşi transparenţă delicată, de parcă în spatele lor ar fi lucit o luminiţă.

Nu pot s-o fac, se gândi ea. Era surprinsă cât de simplu părea acum totul, odată ce o privise pe Diana în ochi. *Nu pot* s-o fac. Va trebui să-i spun lui Faye – ba nu, îi voi mărturisi Dianei. Asta este. O să-i zic totul Dianei înainte să apuce Faye s-o facă şi o s-o *oblig* să mă creadă. O să înţeleagă; Diana este atât de bună, încât va înţelege.

Toată lumea se ridicase. Cassie le urmase exemplul şi se întorsese spre uşă, ca să-şi mascheze agitaţia – *să-i spun chiar acum? s-o rog să mai rămână cu mine un minut?* – când uşa i se deschise brusc în faţă.

Faye era în prag.

Suzan şi Deborah o urmau îndeaproape. Fata cu păr blond-rozaliu avea un aer răutăcios, iar privirea furioasă pe care o arbora de obicei motociclista era şi mai aprigă decât altă dată. În spatele *lor* se aflau fraţii Henderson – Chris era încruntat, iar Doug rânjea într-un fel sălbatic, neliniştitor.

— Plecaţi undeva fără noi? întrebă Faye.

I se adresase Dianei, dar se uita ţintă la Cassie.

— Nu acum, murmură Laurel.

Diana expiră îndelung.

— N-am crezut că te interesează, spuse ea. Avem de gând să dăm de urma energiei întunecate.

— Nu mă *interesează*? Când voi toţi sunteţi atât de ocupaţi? Desigur, nu pot vorbi decât în numele meu, dar mă interesează tot ce face Cercul. Dar pe tine, Deborah?

Pe chipul încruntat al motociclistei apăru pentru scurt timp un zâmbet maliţios.

— Mă interesează, confirmă ea.

— Dar pe tine, Suzan?

— Şi *pe mine* mă interesează, rosti Suzan.

— Şi pe tine, Chris?

— *Eu…*

— *Bine,* zise Diana.

Avea obrajii îmbujoraţi; Adam se apropiase şi se oprise lângă ea.

— Am priceput. E mai indicat să avem un Cerc complet, în orice caz – dar unde-i Nick?

— Habar nu am, spuse nonşalantă Faye. Nu-i acasă.

Diana şovăi, apoi ridică din umeri.

— Vom face tot ce putem ca să ne descurcăm cu ceea ce avem, adăugă. Haideţi în garaj!

Le făcu semn lui Melanie şi Laurel, iar ele plecară primele, croindu-şi drum pe lângă grupul lui Faye, care părea că are de gând să rămână şi să se mai certe puţin. Adam îl conduse pe Sean pe uşă afară, apoi începu să-i îndemne pe fraţii Henderson. Deborah şi Suzan se uitară la Faye, apoi îi urmară pe băieţi.

Cassie rămase în urmă, sperând că va avea ocazia să vorbească între patru ochi cu Diana. Dar aceasta părea că uitase de ea; o privea fix pe Faye. În cele din urmă, ţinând capul sus, trecu pe lângă fata cea înaltă, care încă bloca în parte uşa.

— Diana… strigă Faye.

Diana nu se uită în urmă, dar umerii i se încordară: asculta.

— O să-i pierzi pe toţi, continuă Faye şi chicoti uşor când Diana porni să coboare scările.

Muşcându-şi buza, furioasă, Cassie făcu un pas înainte. S-o

împing tare pe Faye, se gândea ea. Dar Faye o ocoli lin, blocând complet ieşirea.

— O, nu, nu face asta! Trebuie să stăm de vorbă, îi zise ea.

— Nu vreau să vorbesc cu tine.

Faye o ignoră.

— E aici?

Se îndreptă repede spre dulapul din lemn de nuc şi trase de un mâner, dar sertarul era încuiat. Toate erau încuiate.

— La naiba! Dar poţi să afli unde ţine cheia. O vreau cât mai repede posibil, ai priceput?

— Faye, nu asculţi ce-ţi zic! M-am răzgândit. N-o mai fac.

Faye, care străbătea camera încolo şi-ncoace asemenea unei pantere, profitând de ocazia unică de a cerceta lucrurile Dianei, se opri în loc. Apoi se întoarse încet spre Cassie şi zâmbi.

— Ah, Cassie, rosti ea. Mă omori cu zile.

— Vorbesc *serios.* M-am răzgândit.

Faye îi zâmbi pur şi simplu, sprijinindu-se de perete şi clătinând din cap. Ochii ei aurii, cu pleoape grele, luceau a amuzament, iar coama de păr negru îi căzu pe umeri când mişcă din cap. Nu arătase nicicând mai frumoasă – sau mai ameninţătoare.

— Cassie, vino încoace.

În vocea lui Faye se distingea nerăbdarea, parcă era o profesoară care avusese multe de suportat din partea unui elev încăpăţânat. Lasă-mă să-ţi arăt ceva, continuă Faye, apucând-o pe Cassie de cot şi târând-o la fereastră. Uită-te acolo, jos. Ce vezi?

Cassie nu se mai opuse şi privi într-acolo. Observă Clubul, grupul exclusivist de la liceul New Salem, copiii care îi uimeau – şi îi terorizau – pe elevi şi pe profesori deopotrivă. Îi văzu adunaţi pe aleea Dianei, iar creştetele lor luceau, luminate de primele raze ale apusului: blondul-rozaliu al lui Suzan se transformase în roşu, buclele întunecate ale lui Deborah erau vârstate cu rubiniu, părul lung, şaten-deschis, al lui Laurel, cel castaniu, tuns scurt, al lui Melanie şi cel ciufulit, gălbui, al fraţilor Henderson erau toate scoase în evidenţă de soarele arămiu.

Apoi îi văzu pe Adam şi Diana stând aproape unul de celălalt, capul argintiu al Dianei lăsându-se pe umărul lui Adam. El o ţinea protector, iar părul îi era întunecat precum vinul.

Vocea lui Faye se auzi din spatele lui Cassie.

— Dacă-i spui, o vei omorî. Îi vei distruge credinţa în tot ceea ce a gândit vreodată. Şi-i vei lua singurul lucru în care are încredere şi pe care se bazează. Asta îţi doreşti?

— Faye…, clocoti Cassie.

— Şi, întâmplător, vei fi şi exclusă din Club. Ştii asta, nu? Cum crezi că se vor simţi Melanie şi Laurel când vor auzi că ţi-ai făcut de cap cu iubitul Dianei? Niciuna dintre ele n-o să mai vorbească vreodată cu tine, nici măcar ca să întregească Cercul. Şi sabatul va fi distrus.

Cassie avea dinţii încleştaţi. Îi venea s-o lovească pe Faye, dar n-ar fi ajutat-o cu nimic. Pentru că Faye avea dreptate. Iar Cassie credea că poate să suporte să fie exclusă, să fie din nou o paria la şcoală, ba chiar să distrugă sabatul. Dar imaginea chipului Dianei…

O va *omorî* pe Diana. Când Faye îi va spune propria versiune a poveştii, aşa se va întâmpla. Tot ce-şi imaginase Cassie – că-i va mărturisi Dianei, iar aceasta va înţelege – dispăru precum un balon de săpun.

Iar ceea ce-mi doresc eu este cât se poate de rezonabil, continuă Faye, aproape gângurind. Vreau doar să mă uit puţin la craniu. Ştiu ce fac. O să mi-l aduci, nu-i aşa, Cassie? Nu-i aşa? Azi?

Cassie închise ochii. Dincolo de pleoapele ei închise, lumina era roşie precum focul.

2

La un moment dat, în vreme ce cobora scările, Cassie încetă să se mai simtă vinovată.

Nu ştia cum anume se întâmplase. Dar, dacă avea să supravieţuiască acestei situaţii, era *nevoie* de asta. Făcea tot ce-i stătea în putinţă să o protejeze pe Diana – şi, într-un fel, şi pe Adam. El nu trebuia să afle niciodată de şantajul lui Faye. Aşa că ea, Cassie, trebuia să facă tot ce putea ca să-i protejeze pe amândoi, dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu avea de gând ca, în plus, să se simtă şi vinovată.

Într-un fel sau altul, era nevoie să-i facă faţă şi lui Faye, îşi zise ea în vreme ce mergea în spatele fetei înalte şi trecea pe lângă biroul tatălui Dianei. Trebuia să o împiedice pe Faye să facă ceva grav folosindu-se de craniu. Nu ştia cum; se va gândi la asta mai târziu. Dar, cumva, avea s-o facă.

Dacă Faye ar fi privit tocmai atunci în urmă, continuă Cassie, ar fi fost probabil surprinsă de expresia de pe chipul fetei din spatele ei. Pentru prima oară în viaţă, Cassie simţea că ochii îi erau duri precum oţelul albăstrui ai unui revolver, în locul albastrului pal al florilor sălbatice.

Dar acum trebuia să pară neutră – liniştită. Grupul de pe alee îşi ridică privirea când ea şi Faye ieşiră pe uşă.

— Ce v-a luat atât? întrebă Laurel.

— Complotam să vă omorâm pe toţi, răspunse Faye. Îi dăm drumul? adăugă şi făcu semn spre garaj.

Pe podea se mai vedeau urmele de cretă ale cercului trasat cu o zi înainte. În garaj tot nu se afla nicio maşină – aveau noroc că tatăl Dianei lucra atât de mult la firma de avocatură.

Diana, ţinând încă pumnul încleştat, se îndreptă spre zidul garajului, exact în spatele locului în care stătuse Cassie la ceremonia craniului. Cassie o urmă şi apoi trase brusc aer în piept.

— E *ars.*

Nu observase asta în seara trecută. Sigur că n-o făcuse, fusese prea întuneric.

Diana încuviinţă.

— Sper că n-o să se mai certe nimeni dacă a fost sau nu vorba despre o energie întunecată, zise ea şi le aruncă o privire lui Deborah şi lui Suzan.

Lemnul şi tencuiala peretelui erau carbonizate în forma unui cerc cam de jumătate de metru în diametru. Cassie îl privi şi se uită apoi la urmele cercului de cretă de pe podea. Stătuse acolo, dar o partea din ea se aflase în interiorul craniului. Diana le ceruse tuturor să-l privească, să se concentreze, şi Cassie se trezise dintr-odată în el. Acolo văzuse – simţise – puterea întunecată. Începuse să se năpustească afară, devenind din ce în ce mai mare, hotărâtă să evadeze din cristal. Şi zărise un chip…

Deodată, fu recunoscătoare pentru vocea calmă a lui Adam.

— Ei bine, ştim măcar în ce direcţie a pornit-o. Să vedem dacă şi cristalul este de acord.

Erau cu toţii în jurul Dianei. Ea se uită la ei, apoi îşi întinse braţul şi îşi descleştă pumnul, cu palma în sus. Apucă lanţul cu mâna dreaptă şi îl ridică, astfel încât doar peridotul să i se odihnească în palmă.

— Concentraţi-vă, le ceru ea. Pământ şi Aer, ajutaţi-ne să vedem ceea ce trebuie. Arătaţi-ne urmele energiei întunecate. Toată lumea să se concentreze asupra cristalului.

Pământ şi Aer, vânt şi copac, arătaţi-ne ce ne e dat, se gândi Cassie, mintea ei organizând în mod automat ideea sub formă de versuri. Lemnul peretelui, aerul de afară; aceste elemente trebuiau să-i ajute. Se trezi murmurând cuvintele şi se opri repede, dar ochii verzi ai Dianei aruncară fulgere în direcţia ei.

— Continuă, îi ceru încordată Diana, cu voce joasă, iar Cassie începu din nou, simţindu-se stângace.

Diana îşi îndepărtă mâna care sprijinea cristalul.

Acesta se învârti pe lanţ până ce lanţul se răsuci strâns, apoi se roti în direcţia opusă. Cassie urmări pata verzuie şi murmură versurile din ce în ce mai repede. *Pământ şi Aer...* Nu, n-avea niciun sens. Peridotul se învârtea nebuneşte, de parcă ar fi luat-o razna.

Deodată, cristalul începu să se legene înainte şi înapoi cu mişcări largi.

De cealaltă parte a cercului se auzi şuierul unei respiraţii.

Peridotul se îndreptase; nu se mai rotea, ci se legăna puternic

şi constant. Precum un pendul, îşi dădu seama Cassie. N-o făcea Diana; mâna cu care ţinea lanţul era nemişcată. Dar peridotul se balansa cu putere înspre centrul cercului de cretă de pe podea şi apoi înspre pata carbonizată de pe perete.

— Bingo! rosti încet Adam.

— Am găsit, şopti Melanie. În regulă, acum va trebui să-l scoţi din aliniere ca să ajungi afară. Mergi cu grijă spre uşă şi încearcă să te îndrepţi spre acelaşi loc aflat pe partea cealaltă a zidului.

Diana îşi umezi buzele şi dădu aprobator din cap, apoi, ţinând lanţul de argint la aceeaşi distanţă de corp, se întoarse lin şi făcu precum îi ceruse Melanie. Sabatul se destrămă ca să-i facă loc şi se formă din nou în jurul ei, afară. Nu era greu să găsească locul potrivit; pe peretele exterior se vedea un alt cerc carbonizat, puţin mai şters decât cel de dinăuntru.

Lumina slăbea. Se aflau în mijlocul cimitirului şi o briză răcoroasă bătea peste iarba pipernicită, aducând un uşor iz sărat. Lui Cassie i se ridică părul pe ceafă.

Eşti o vrăjitoare, îşi reaminti. Ar trebui să-ţi placă cimitirele. Probabil că sunt mediul tău natural.

Gândul n-o făcu să fie mai puţin înspăimântată, dar acum frica era amestecată şi cu altceva – un soi de entuziasm ciudat. Întunericul care cuprindea cerul şi se aduna în colţurile cimitirului părea să se apropie. Ea era parte din el, parte dintr-o nouă lume de umbre şi putere.

Diana se opri.

Lanţul argintiu era o linie subţire în amurg, cu o picătură ştearsă dedesubt. Dar Cassie putea să vadă că peridotul nu se mai legăna precum un pendul. În schimb, se mişca frenetic, în cercuri. Se învârtea de câteva ori într-un sens, apoi încetinea şi făcea acelaşi lucru în sens invers.

Cassie se uită la el, apoi la chipul Dianei, încruntat. Toţi urmăreau în tăcere piatra mişcătoare.

Cassie nu mai putea să suporte suspansul.

— Ce *înseamnă*? şuieră spre Laurel, care clătină pur şi simplu din cap.

Diana însă îşi ridică privirea.

— E ceva în neregulă. Ne-a adus aici, apoi s-a oprit pur şi simplu. Dar dacă am găsit locul, n-ar trebui să se mai mişte deloc. Piatra doar ar rămâne într-un punct şi ar tremura – nu-i

aşa, Melanie?

— Ca un bun câine de vânătoare, confirmă Doug, afişându-şi rânjetul nebunesc.

Melanie îl ignoră.

— Asta-i teoria, spuse ea. Dar n-am mai încercat de fapt niciodată. Poate că înseamnă că… Vocea i se stinse în vreme ce privi cimitirul, apoi ridică din umeri. Nu ştiu ce înseamnă.

Fiorii pe care Cassie îi simţea pe ceafa se accentuară. Energia întunecată venise încoace – şi ce făcuse? Dispăruse? Se disipase? Sau…

Laurel respira precipitat, iar chipul ca de spiriduş îi era neobişnuit de încordat. Cassie se apropie instinctiv de ea. Ea, Laurel şi Sean erau cei din clasa a unsprezecea, cei mai tineri membri ai Cercului şi, fie ea vrăjitoare sau nu, i se făcuse pielea de găină pe braţe.

— Dacă e încă pe-aici, pe undeva… şi *aşteaptă*? spuse ea.

— Mă îndoiesc, o contrazise Melanie cu o voce la fel de plată şi de egală ca de obicei. Nu poate să rămână aici fără să fie cumva depozitată; s-ar evapora pur şi simplu. Fie a venit aici şi *a făcut* ceva, fie…

Îşi încheie încă o dată propoziţia doar cu o ridicare din umeri.

— Dar ce-ar putea face aici? Nu văd niciun semn de stricăciune şi simt… încă încruntându-se, Diana apucă peridotul care se învârtea în mâna ei stângă şi îl opri. Locul acesta pare tulburat – ciudat –, dar nu detectez vreun rău provocat de energia întunecată. Cassie?

Cassie încercă să-şi înţeleagă propriile sentimente. Tulburare – cum zisese şi Diana. Mai simţi groază şi furie şi tot felul de emoţii stârnite – dar poate că era vorba doar despre *ea.* Nu se afla în dispoziţia necesară pentru a citi clar ceva.

— Nu ştiu, se văzu nevoită să-i răspundă Dianei. Nu-mi place aici.

— Poate, dar nu asta era ideea. Ideea e că nu vedem niciun fel de urmă de pârjolire pe care ar fi putut-o provoca energia întunecată, şi nici nu simţim că ar exista ceva distrus sau rănit, adăugă Diana.

În vocea lui Deborah se distingea nerăbdarea.

— La urma urmei, de ce o întrebi pe *ea?* spuse, făcând semn din cap către Cassie. Abia dacă este una de-a noastră…

— Cassie face parte din Cerc exact aşa cum faci şi tu, o întrerupse Adam, neobişnuit de tăios.

Cassie observă privirea amuzată şi şireată pe care i-o aruncă Faye băiatului şi îşi dori să intervină, dar Diana era de acord cu Adam, iar Deborah se înfrână, uitându-se urât la amândoi. Părea că era pe cale să izbucnească o ceartă.

— Tăceţi din gură! spuse Laurel. Ia ascultaţi!

Cassie auzi imediat ce vocile amuţiră; scrâşnetul pietrişului pe drum. Se putea distinge doar pe fundalul liniştii mortale a amurgului de toamnă.

— Vine cineva, rosti Chris Henderson.

El şi Doug se pregătiseră pentru o eventuală încăierare.

Se simţeau cu toţii pe muchie de cuţit, îşi dădu seama Cassie. Sunetul paşilor părea acum la fel de puternic ca nişte pocnitori, iritându-le nervii încordaţi. Văzu o siluetă neclară lângă drum, apoi observă că Adam face un pas înainte, astfel încât să stea atât în faţa Dianei, cât şi a ei. Va trebui să stau de vorbă cu el despre asta, se gândi ea aiurea.

Paşii se opriră, apoi silueta o porni spre ei. Adam şi fraţii Henderson păreau gata să ţâşnească. Uitând de ceartă, Deborah arăta şi ea pregătită. Sean se adăpostea în spatele lui Faye. Inima lui Cassie bătea mai tare.

Apoi observă o pată roşie, precum un mic tăciune încins, plutind lângă siluetă şi auzi o voce cunoscută.

— Dacă mă vreţi, mă aveţi. Patru contra unu ar trebui să fie cât de cât corect.

Chiuind, Chris Henderson ţâşni înainte.

— Nick!

Doug rânji, părând în acelaşi timp gata să sară pe silueta care se apropia. Adam se relaxă şi făcu un pas înapoi.

— Eşti sigur, Adam? Putem să punem totul la punct chiar aici, zise Nick când se apropie de grup, capătul ţigării sale lucind când trase din ea.

Adam îşi miji ochii, iar Cassie observă acelaşi zâmbet îndrăzneţ pe care-l afişase la Cape Cod, când patru tipi cu un pistol fuseseră pe urmele lui. Ce era în neregulă cu el, ce era în neregulă cu toţi în seara aceea? se întrebă ea. Se purtau cu toţii nebuneşte.

Diana îşi puse mâna pe braţul lui Adam, încercând să-l

înfrâneze.

— Fără bătaie, spuse încet.

Nick o privi, apoi ridică din umeri.

— Sunteţi cam neliniştiţi, nu-i aşa? zise el, cercetând grupul.

Sean apăru din spatele lui Faye.

— Sunt doar încordat.

— Aşa şi trebuie să fii, încordat… într-un copac, spuse Faye cu dispreţ.

Nick nu zâmbi, dar, în fond, Nick nu zâmbea niciodată. Ca întotdeauna, faţa lui era frumoasă, dar rece.

— Ei bine, poate chiar aveţi un motiv să fiţi neliniştiţi – cel puţin o parte dintre voi, adăugă el.

— Asta ce mai vrea să însemne? Am venit aici în căutarea energiei întunecate care a evadat aseară, îl lămuri Adam.

Nick înlemni, de parcă i-ar fi venit o nouă idee, apoi ţigara îi luci din nou.

— Poate căutaţi unde nu trebuie, rosti el, iar chipul îi era lipsit de orice expresie.

— Nick, vrei, te rog, să ne explici ce vrei să zici? şopti Diana.

Nick îi privi pe toţi.

— Vreau să zic că, în vreme ce voi vă făceaţi de lucru aici, în Golful Diavolului era o echipă care îndepărta pietre de pe bătrânul Fogle, răspunse el.

Fogle? Cassie nu ştia de unde să ia acest nume. Apoi, îl văzu dintr-odată cu ochii minţii – pe o plăcuţă de alamă pe uşa unui birou lambrisat cu lemn.

— Directorul nostru? icni ea.

— Exact. Se zice c-ar fi fost surprins de o *avalanşă.*

— O avalanşă? repetă neîncrezătoare Laurel. Pe-aici?

— Altfel cum îţi explici cele două tone de granit prăbuşite peste el? Ca să nu mai zic de chestiile mai mărunte.

O clipă, se lăsă o tăcere plină de uimire.

— E cumva…

Cassie nu-şi termină întrebarea.

— Când au dat la o parte pietroiul ăla de pe el, n-arăta prea bine, răspunse Nick şi apoi continuă, mai puţin sarcastic: E mort de ieri seară.

— O Doamne, şopti Laurel.

Se lăsă iar tăcerea, una la fel de uimită, dar mai îndelungată.

Cassie ştia că vedeau cu toţii acelaşi lucru: un craniu de cristal înconjurat de un cerc protector de lumânări – şi o lumânare stingându-se.

— A fost vina lui Faye, dădu să se plângă Sean, dar fata îl întrerupse fără să se uite la el.

— A fost vina *lui.*

— Ia stai puţin, spuse Diana. Nu ştim dacă energia întunecată a avut ceva de-a face cu asta. Cum *ar fi putut* să aibă, când ştim că a venit aici, apoi s-a oprit?

— Nu cred că asta ne linişteşte prea mult, zise Melanie pe un ton coborât. Pentru că, dacă n-a fost energia întunecată, atunci cine a fost?

Grupul se foi în mod ciudat, de parcă toată lumea ar fi stat deoparte şi s-ar fi uitat la ceilalţi. Cassie simţi iar un *gol* în stomac. Directorul era – fusese – un străin care urâse vrăjitoarele. Iar asta însemna că aveau cu toţii un motiv – mai ales oricine îi învinuia pe străini pentru moartea lui Kori Henderson. Cassie o privi pe Deborah, apoi pe Chris şi pe Doug.

Cei mai mulţi din membrii sabatului făceau acelaşi lucru. Doug se uită în spate, apoi rânji nebuneşte, cutezător.

— Poate chiar am făcut-o, zise, iar ochii îi sclipeau.

— Oare? se miră Chris, părând nedumerit.

Deborah arăta pur şi simplu dispreţuitoare.

Se lăsă tăcerea, după care Suzan rosti cu o voce iritată:

— Uitaţi ce este, mare păcat de Fogle, dar trebuie să rămânem veşnic aici? Mă dor picioarele de mor.

Adam îşi veni în fire.

— Are dreptate; ar trebui să plecăm. Nu putem face nimic în acest loc.

O cuprinse pe Diana cu braţul şi le făcu tuturor semn s-o ia înainte. Cassie se codea. Voia să-i spună ceva Dianei.

Dar Diana se pusese în mişcare, iar Cassie nu mai avu ocazia să-i vorbească. Cu fraţii Henderson în frunte, grupul urma un alt traseu decât cel pe care venise, tăind-o spre colţul nord-estic al cimitirului. Pe măsură ce se apropiau de drum, Cassie observă că terenul era în pantă. Pe partea aceea, lângă gardul de plasă era o movilă ciudată, acoperită de iarbă; aproape că se împiedică atunci când ajunse la ea. Dar şi mai straniu fu ceea ce văzu după ce trecură de ea şi se uită în urmă.

Partea din faţă a movilei era pavată cu dale de piatră şi în ele era fixată o uşiţă de fier, cam de douăzeci de centimetri pătraţi. Uşa avea o balama de fier şi un lacăt, dar oricum n-ar fi putut fi deschisă. De ea era proptită o bucată mare şi neregulată de ciment, în jurul căreia creştea iarba, dovadă că se afla acolo de ceva vreme.

Mâinile lui Cassie erau reci ca gheaţa, inima îi bubuia; se simţea ameţită. Încercă să gândească, observând cu doar o parte a minţii că trecea de pietre de mormânt ceva mai noi, lespezi de marmură pe care scrisul nu era şters de trecerea timpului. Se străduia să-şi dea seama ce era în neregulă cu ea – oare era doar o reacţie la evenimentele din ultima zi şi noapte? De aceea tremura?

— Cassie, te simţi bine?

Diana şi Adam se întorseseră spre ea. Cassie îi fu recunoscătoare întunericului din ce în ce mai adânc atunci când se uită la ei şi încercă să-şi limpezească gândurile.

— Mda. Doar că m-am simţit ciudat preţ de un minut. Dar stai, Diana. Cassie îşi amintise ce voise să-i spună. Mai ştii că mai devreme m-ai întrebat ce simt... ei bine, simt ceva în legătură cu domnul Fogle. Cred că energia întunecată a avut ceva de-a face cu asta, într-un fel sau altul. Dar... Se opri. Dar nu ştiu... se mai petrece şi altceva ciudat.

— Asta poţi s-o mai zici o dată, interveni Adam şi se întinse s-o ia de braţ, ca s-o facă să pornească iar din loc.

Cassie se trase şi-i aruncă o privire plină de reproşuri, în vreme ce Diana se uita în depărtare. El îşi privi uimit propria mână.

Se petrecea ceva ciudat, ceva mai ciudat decât şi-ar fi putut da seama oricare dintre ei, se gândi Cassie.

— Ce-i chestia aia de acolo, cu uşiţă de metal? întrebă ea.

— E aşa de când mă ştiu, răspunse într-o doară Diana. Are ceva de-a face cu un depozit, cred.

Cassie aruncă o privire în urmă, dar de-acum movila se pierduse în întuneric. Se cuprinse cu braţele, băgându-şi palmele la subraţ, ca să şi le încălzească. Inima încă îi bătea cu putere.

O s-o întreb pe bunica Howard despre asta, se hotărî ea. Orice-ar fi fost, ştia că nu era un depozit.

Apoi o observă pe Diana jucându-se cu ceva de la gât în

vreme ce înainta, căzută pe gânduri. Era un lanţ subţire de aur, iar pe el era atârnată o cheie.

3

Cred, spuse încet Melanie, că e timpul să vorbim despre craniu. Adam nu ne-a povestit cum anume l-a găsit…

— Nu, ai fost foarte secretos în privinţa asta, interveni Faye.

— …dar poate c-a sosit timpul, încheie Melanie.

Diana şi Adam se priviră, apoi Diana dădu uşor din cap.

— Bine atunci, spune-le. Încearcă să nu omiţi nimic.

După drumul de întoarcere din cimitir, se strânseseră toţi doisprezece în camera Dianei. Cassie se uită în jur, la întregul grup, şi-şi dădu seama că era divizat. Suzan, Deborah şi fraţii Henderson stăteau deoparte, lângă Faye, în vreme ce Laurel, Melanie, Adam şi Sean erau de cealaltă parte, lângă Diana.

Măcar Sean era, pentru moment, de partea Dianei, se gândi Cassie, urmărind privirea neliniştită şi mereu schimbătoare a lui Sean. Ar putea să se răzgândească în orice clipă. Şi la fel şi Nick – într-o zi ar fi putut să voteze cu Diana, iar apoi, fără vreun motiv aparent, a doua zi ar fi putut să voteze cu Faye. Nick fusese întotdeauna un factor necunoscut.

Şi la fel eşti şi tu, şopti o voce din interiorul ei.

Dar *asta* era ridicol. Nimeni şi nimic – nici măcar Faye – n-o putea convinge pe Cassie să voteze împotriva Dianei. Nu atunci când conta cu adevărat.

Adam vorbea pe un ton jos, gânditor, de parcă ar fi încercat să-şi amintească exact.

— Nu era lângă Cape Cod, era mai spre nord, aproape de Boston. Toată lumea ştie că în largul Golfului Boston sunt şaptesprezece insule, toate pustii şi acoperite de ierburi. Ei bine, eu am găsit-o pe a optsprezecea. Nu era precum celelalte; era plată, nisipoasă şi nu se vedea niciun semn că ar fi fost vreodată călcată de picior de om. Şi mai era ceva ciudat cu ea… se afla de mult acolo, dar n-o mai văzusem. Parcă mi s-ar fi deschis deodată ochii după ce…

Se opri.

Uitându-se la reflecţia lustrei în podeaua lustruită din lemn de brad, Cassie simţi că se înăbuşă. Nu îndrăzni să respire până ce

Adam continuă:

— ... am lucrat toată vara pe pescadoare. Dar când am încercat să mă îndrept spre insulă, cârma s-a înclinat, încercând să mă ţină la distanţă sau să mă facă să eşuez pe stânci. A trebuit să mă lupt cu ea ca să fac barca să funcţioneze – şi a trebuit să invoc Pământul şi Apa, altfel n-aş fi reuşit. Când am fost în sfârşit în siguranţă, am privit stâncile şi am văzut epavele altor bărci. Toţi cei care ajunseseră acolo înaintea mea nu se mai întorseseră vii şi nevătămaţi, adăugă el şi trase încet şi adânc aer în piept. Imediat ce am păşit pe nisip, am putut *să simt* că întreaga insulă era încărcată de electricitate. Ştiam că acela era locul dinainte să văd cercul de pietre din mijloc. Exact aşa cum îl descrisese John cel Negru. Iarba neagră crescuse numai în jurul stâncilor şi m-am apucat să sap în centru. Cam un minut mai târziu, am izbit cu lopata în ceva tare.

— Şi după aceea? întrebă Diana.

— Şi după aceea l-am dezgropat. Când l-am văzut, m-am simţit cumva ameţit. Soarele strălucea pe nisip şi m-a cam orbit. Apoi am învelit craniul în cămaşa mea şi am plecat. Când am făcut-o, insula nu s-a mai opus; parcă fusese dezamorsată o capcană. Asta se întâmpla pe, hmm, douăzeci şi unu septembrie. Imediat ce m-am întors în Golf, am vrut s-o pornesc spre New Salem, dar mai trebuia să mă ocup de câteva lucruri. Nu puteam să pornesc la drum decât a doua zi şi ştiam că aveam să întârzii la ritualul de iniţiere al lui Kori.

Făcu o pauză şi aruncă o privire prin care parcă-şi cerea scuze către Doug şi Chris.

Ei nu ziseră nimic, dar Cassie simţi cum se uitau la ea. Iniţierea lui Kori devenise cea a lui Cassie, căci, în acea dimineaţă, Kori fusese găsită moartă la baza treptelor care duceau spre liceu.

— Ce sens are toată această poveste? întrebă Faye, iar în vocea ei aspră se distingea plictiseala. Doar dacă nu cumva – se îndreptă de spate, părând mai interesată – crezi că şi restul Instrumentelor Supreme ar putea fi pe acea insulă.

— Ţi-am mai zis, insistă Adam. Nu mai era nimic altceva acolo, Faye. Doar craniul.

— Şi ideea e că trebuie să aflăm mai multe despre craniu, interveni Diana. La bine şi la rău, acum avem de-a face cu el. Nu

cred că ar trebui să-l îngropăm la loc pe insulă…

— Să-l îngropi *la loc*! exclamă Faye.

— … unde oricine ar putea să dea peste el, acum, că vraja de protecţie a fost destrămată. Nu s-ar mai afla în siguranţă acolo. Nu ştiu dacă ar fi undeva în siguranţă.

— Ei bine, murmură Faye, părând somnoroasă, dacă ţie îţi provoacă prea multe dureri de cap, mă ofer *eu* bucuroasă să am grijă de el.

Diana îi aruncă o privire care transmitea că Faye ar fi fost ultima persoană pe care-ar fi rugat-o să se ocupe de craniu. Însă ochii de chihlimbar, cu pleoape grele, ai lui Faye nu erau aţintiţi asupra chipului Dianei, observă Cassie, cu sufletul îngreunat. Se uitau fix la cheiţa aurie de la gâtul Dianei.

Cineva ciocăni la uşă.

Cassie tresări atât de puternic, încât Laurel se întoarse şi o privi surprinsă. Însă nu era decât tatăl Dianei, care venise acasă, ducând în mână o servietă burduşită.

Domnul Meade privi uşor uimit camera plină de oameni, de parcă n-ar fi ştiut exact cine erau. Cassie se întrebă deodată cât de multe ştia el despre Cerc.

— Rămâne toată lumea la cină? o întrebă el pe Diana.

— Ăăă… nu, zise Diana şi se uită la un ceas gingaş, alb cu auriu, de pe noptieră. Nu mi-am dat seama că e trecut de şapte, tată. O să pregătesc repede ceva.

El încuviinţă şi, după ce mai aruncă o privire rapidă şi nesigură în cameră, plecă. Arcurile patului scârţâiră şi hainele foşniră când toată lumea se ridică în picioare.

— Ne putem vedea mâine la şcoală, spuse Melanie. Dar eu *trebuie* să învăţ în seara asta; toată săptămâna trecută a fost irosită şi am un test la biologie.

— Şi eu, adăugă Laurel.

— Eu am de făcut teme la algebră, interveni Suzan.

Deborah murmură:

— Adică ai casete video cu telenovele cât să-ţi ajungă o săptămână.

— Bine, ne vedem mâine, încheie Diana.

Coborî la parter, împreună cu ei. Faye reuşi s-o prindă pe Cassie de braţ pe când ceilalţi plecau şi-i şuieră în ureche:

— Fă rost de el în seara asta. Sună-mă şi o să vin să-l iau; o

să-l punem la loc până dimineaţă, ca să nu observe c-a dispărut.

Cassie îşi trase braţul revoltată. Dar Faye îi aruncă o privire plină de înţelesuri din pragul uşii şi scânteia din ochii aceia chihlimbarii o nelinişti. Se uită îndelung la Faye, apoi încuviinţă uşor din cap.

— Vrei să rămân? tocmai o întrebase Adam pe Diana.

— Nu, răspunse repede Cassie, înainte ca Diana să apuce s-o facă.

O priviră amândoi uimiţi, iar ea adăugă:

— O să rămân şi o să te ajut să pregăteşti cina, dacă ţi se pare în regulă, Diana. Le-am spus bunicii şi mamei că o să fiu plecată şi probabil că au mâncat deja.

Politeţea Dianei se manifestă imediat.

— Ah... în acest caz, sigur că poţi să rămâi, o linişti ea. O să fim bine, Adam.

— OK.

Adam îi aruncă lui Cassie o privire intensă, iar ea i-o întoarse cu stângăcie. Ieşi în întuneric, pe urmele lui Chris şi ale lui Doug. Scăpăratul unui chibrit dădu la iveală unde se afla Nick. Cassie se uită la cerul pe care scânteiau o mulţime de stele, dar fără urmă de lună, apoi, când Diana închise uşa, făcu un pas înapoi.

Cina fu tihnită; domnul Meade răsfoia un ziar şi, din când în când, le privea pe cele două fete pe deasupra ochelarilor de citit. După aceea, se întoarseră în camera Dianei. Cassie îşi dădu seama că trebuia să tragă de timp.

— Ştii, nu mi-ai povestit niciodată despre gravura aia, spuse şi arătă cu degetul.

Pe pereţii din camera Dianei erau şase gravuri. Cinci dintre ele semănau: erau alb-negru şi aveau un aer cam de modă veche. Diana îi explicase că le reprezentau pe zeiţele din mitologia greacă: Afrodita, frumoasa, dar capricioasa zeiţă a iubirii, Artemis, apriga fecioară a vânătorii, Hera, aroganta regină a zeilor, Atena, zeiţa liniştită, cu ochii cenuşii, a înţelepciunii, şi Persefona, care iubea florile şi tot ceea ce creştea.

Dar ultima gravură era diferită. Era colorată, iar stilul era mai abstract, mai modern. Înfăţişă o tânără pe fundalul unui cer înstelat, în vreme ce secera lunii trimitea raze argintii în părul ei despletit. Purta o rochie simplă şi albă, despicată pe picior şi dând la iveală o jartieră. Pe partea de sus a braţului avea o

brăţară lată, argintie, iar pe cap i se odihnea o diademă subţire, cu o semilună având colţurile întoarse în sus.

Era exact ţinuta pe care o purta Diana la întrunirile Cercului.

— Ea cine e? întrebă Cassie, uitându-se fix la fata frumoasă din gravură.

— Diana, rosti ironic Diana.

Cassie se întoarse spre ea şi zâmbi.

— Zeiţa Diana, adăugă. Nu cea din mitologia romană, ci alta. Era mai vârstnică decât toate zeiţele mitologiei greceşti şi era diferită de ele. A fost o Mare Zeiţă; totul era sub stăpânirea ei. A fost zeiţa nopţii, a lunii şi a stelelor – există şi o poveste cum că odată a prefăcut toate stelele în şoareci, ca să impresioneze vrăjitoarele de pe pământ. Aşa că au încununat-o Regina Vrăjitoarelor.

Cassie zâmbi larg.

— Cred că ar fi nevoie de ceva mai mult ca s-o impresionezi pe Faye.

— Probabil. Unii oameni susţin că legenda ei are la bază o persoană adevărată, care îi învăţa pe alţii magia şi era susţinătoarea femeilor sărace. Alţii cred că a fost mai întâi Zeiţa Soarelui, dar a fost alungată de Zeii Soarelui şi s-a îndreptat spre noapte. Romanii au încurcat-o cu zeiţa greacă Artemis – ştii tu, cea care vâna –, dar a fost mult mai mult decât atât. În orice caz, a fost dintotdeauna Regina Vrăjitoarelor.

— Ca tine, adăugă Cassie.

Diana râse şi clătină din cap.

— S-ar putea să nu fiu conducătoare pentru *totdeauna,* spuse ea. Totul depinde de ce se va întâmpla de-acum şi până pe zece noiembrie. Aceea este ziua în care va avea loc alegerea conducătoarei prin vot.

— De ce pe zece noiembrie?

— E ziua mea – şi a lui Faye. Trebuie să ai şaptesprezece ani ca să fii conducătoare permanentă şi atunci îi vom împlini amândouă.

Cassie era surprinsă. Diana încă avea şaisprezece ani, la fel ca ea? Părea întotdeauna atât de matură şi era în clasa a douăsprezecea. Dar era şi mai ciudat că Faye avea aceeaşi vârstă şi că cele două verişoare aveau aceeaşi zi de naştere.

Se uită la Diana, care stătea pe pat. Oricât de frumoasă ar fi

fost fata din ultima gravură, Diana era şi mai frumoasă. Cu părul de acea culoare imposibil de descris, precum razele soarelui şi ale lunii întreţesute, chipul aidoma unei flori şi ochii precum smaraldele, Diana părea desprinsă dintr-un basm sau o legendă, nu o persoană în carne şi oase. Dar bunătatea şi, ei bine, *puritatea* care răzbăteau din ochii ei erau cât se poate de reale, se gândi Cassie. Se simţea mândră să-i fie prietenă.

Apoi, lumina luci pe cheiţa de aur de la gâtul Dianei, iar Cassie îşi aminti pentru ce se afla de fapt acolo.

Nu pot, îşi zise Cassie, simţind un gol în stomac. Inima îi bătea rar şi bolnăvicios. Chiar în acel moment, purta la gât lanţul cu semilună pe care i-l dăruise Diana în timpul ritualului de iniţiere. Cum să fure de la Diana, cum s-o înşele pe Diana?

Dar mai trecuse o dată prin toate astea. Nu avea cale de scăpare. Faye ar face întocmai cum ameninţase – Cassie o ştia prea bine. Singurul mod în care o putea salva pe Diana era să o înşele.

E pentru binele ei, îşi zise Cassie. Aşa că nu te mai gândi la asta. Fă ceea ce trebuie să faci şi termină o dată pentru totdeauna.

— Cassie? Pari necăjită.

— Eu… Cassie dădu să spună „nu, sigur că nu” şi să schimbe subiectul, cum făcea de obicei când cineva o surprindea visând cu ochii deschişi. Apoi, îi veni o idee. Nu prea-mi vine să mă duc singură acasă, zise şi se strâmbă. Nu e vorba doar despre drumul în sine, ci de casa aia. Scârţâie şi huruie toată noaptea şi uneori nici nu reuşesc să adorm. Mai ales dacă mă gândesc la… la…

— Doar despre asta-i vorba? zise Diana şi zâmbi. Ei bine, se poate rezolva uşor. Dormi aici. Cassie fu uimită de cât de repede îi propusese Diana asta. Şi, dacă te îngrijorează craniul, continuă Diana, n-ar trebui. Nu pleacă nicăieri şi nici nu va mai face rău cuiva. Îţi promit.

Chipul lui Cassie se îmbujoră şi trebui să se abţină să nu se uite spre dulap. N-ar fi adus niciodată vorba despre craniu – n-ar fi reuşit să rostească acel cuvânt.

— OK, căzu ea de acord, încercând să aibă un ton normal. Mersi. O s-o sun pe mama şi-o să-i spun că rămân la tine peste noapte.

— De dimineaţă, putem să mergem cu maşina până la tine, ca

să te îmbraci. O să verific camera de oaspeţi.

Când Diana plecă, vocile din mintea lui Cassie se revoltară.

Ticăloasă micuţă ce eşti, îi strigară. *Trădătoare mincinoasă, vicleană şi urâcioasă...*

Tăceţi din gură! ţipă Cassie în gând atât de tare, încât chiar o ascultară.

O sună pe mama ei.

— Camera de oaspeţi e pregătită, o anunţă Diana, făcându-şi din nou apariţia chiar când Cassie punea receptorul în furcă. Dar, dacă ţi se face frică noaptea, poţi să vii aici.

— Mersi, rosti Cassie, într-adevăr recunoscătoare.

— La ce sunt bune surorile mai mari?

Stătură şi mai vorbiră o vreme, dar niciuna dintre ele nu prea avusese parte de somn în noaptea dinainte şi, când limbile ceasului se apropiară de ora zece, căscau amândouă.

Eu o să fac baie în seara asta, ca să poţi să foloseşti tu baia mâine dimineaţă, zise Diana. Pe-aici, apa caldă nu ţine prea mult.

— Nu există vreo vrajă care să repare asta?

Diana râse şi aruncă o carte spre ea.

— Poftim, vezi poate găseşti tu vreuna.

Era Cartea Umbrelor pe care Diana o adusese la iniţierea lui Cassie, cea care se aflase în familia Dianei încă din vremea în care cele dintâi vrăjitoare sosiseră în New Salem. Paginile galbene şi sfărâmicioase miroseau uşor a mucegai, făcând-o pe Cassie să strâmbe din nas, dar se bucura că avea ocazia să se uite prin ea. La începutul cărţii, scrisul era mic şi aproape ilizibil, dar mai încolo devenea înflorit şi frumos, foarte elegant. Autori diferiţi, îşi zise Cassie, din generaţii diferite. Bileţelele autoadezive şi însemnele de pe fiecare pagină erau contribuţia actualei generaţii.

Cartea era plină de vrăji, descrieri ale întrunirilor sabatului, ritualuri şi poveşti. Cassie o cercetă cu atenţie, privind fascinată când un titlu, când altul. Unele vrăji păreau demodate şi arhaice, altele parcă erau desprinse dintr-o carte modernă, de psihologie pe înţelesul tuturor. Iar altele erau fără vârstă.

Un descântec pentru vindecarea unui copil bolnav, citi ea. *Cum să facă ouă găinile. Protecţie împotriva focului şi apei. Învingerea unui obicei prost. Alungarea fricii şi a emoţiilor*

distructive. Găsirea unei comori. Schimbarea norocului. Îndepărtarea răului.

Un talisman pentru putere îi atrase atenţia.

Ia o piatră netedă şi simetrică şi gravează pe o parte soarele la răsărit şi semiluna având colţurile în sus. Iar pe dos, următoarele cuvinte:

Putere de piatră
În oase simt pe dată
Putere de lumină
În luptă să mă susţină.

Aş putea să folosesc asta, se gândi Cassie şi continuă să răsfoiască paginile*. O vrajă împotriva bolilor molipsitoare. Cum să neutralizezi răul. Provocarea viselor.*

Iar apoi, de parcă tocmai conştiinţa ei vinovată o invocase, în faţa ochilor îi apăru o altă vrajă. *Pentru un iubit necredincios.*

Stând în lumina lunii pline, ia un fir din părul iubitului, fă-i mai multe noduri şi rosteşte:

Pace nu găseşti
Prieten nu păstrezi
Iubit nu câştigi
Roade nu culegi

Odihnă nu ai
Foame nu astâmperi
Sete nu potoleşti
Tristele nu alungi
Datorie nu plăteşti

Frică nu eviţi
Remuşcări să ai
Căci mi-ai greşit.

Pulsul lui Cassie îi vibra în încheieturi. Oare chiar ar fi aruncat cineva un asemenea blestem asupra celui pe care-l iubea, indiferent cât ar fi fost acesta de necredincios?

Încă se mai uita fix la pagina cu pricina când simţi o mişcare în dreptul uşii. Închise repede cartea, iar Diana intră în cameră, cu părul înfăşurat într-un prosop. Dar privirea lui Cassie fu imediat atrasă de lanţul auriu pe care Diana îl punea pe noptieră. Era chiar lângă o piatră rotundă, cu un model spiralat, cenuşiu învârtejit cu albastru-deschis şi presărat cu mai multe cristale de cuarţ. Calcedonia pe care Diana i-o dăruise lui Adam, iar acesta, la rândul lui, i-o dăduse lui Cassie. Acum se întorsese la proprietarul de drept, se gândi Cassie şi simţi cum inima îi amorţeşte.

— Baia e la dispoziţia ta, o anunţă Diana. Uite o cămaşă de noapte – sau ai prefera un tricou?

— Cămaşa de noapte e perfectă, spuse Cassie.

În tot timpul cât se spălă şi se schimbă, văzu întruna cheia. Dacă Diana ar lăsa-o acolo…

Era încă pe noptieră când băgă iar capul pe uşa camerei Dianei. Fata se vârâse deja în pat.

— Vrei să închid uşa?

— Nu, răspunse Diana, întinzând braţul ca să stingă lumina. Las-o întredeschisă. Noapte bună.

— Noapte bună, Diana.

Dar, odată aflată în camera de oaspeţi alăturată, Cassie se sprijini pe două perne şi rămase cu ochii ţintă în tavan. În mod ciudat, era aproape liniştită, stând acolo şi ştiind că, pentru moment, nu putea face altceva decât să aştepte. Auzea murmurul oceanului din spatele casei Dianei, ba mai tare, ba mai încet.

Aşteptă multă vreme, ascultând sunetele uşoare. Se simţea relaxată, până când se gândi să se ridice – atunci, inima începu să-i bată cu putere.

În sfârşit, era sigură că Diana adormise. Acum, se îndemnă. Dacă nu te mişti acum, n-o vei face niciodată.

Îşi ţinu respiraţia şi-şi mută greutatea în pat, lăsându-şi picioarele pe podea. Scândurile de lemn scârţâiră uşor când se îndreptă spre uşă, oprindu-se după fiecare pas.

Se opri lângă uşa Dianei, trăgând cu urechea. Nu auzea nimic. Îşi lipi palma de uşă şi o împinse încet, milimetru după milimetru.

Plămânii îi ardeau, căci îi era teamă să nu respire prea zgomotos. Păşi grijulie peste prag şi-şi lăsă greutatea pe piciorul

din faţă.

Diana era o siluetă neclară în pat. Te rog, fă să nu aibă ochii deschişi, îşi zise Cassie. Vedea imaginea înfricoşătoare a Dianei stând pur şi simplu acolo şi privind-o fix. Dar când mai făcu încă un pas precaut, apoi altul, îşi dădu seama că ochii Dianei erau închişi.

O Doamne, gândi Cassie. Trebuie să respir. Deschise gura şi inspiră şi expiră fără zgomot. Inima îi bubuia, făcând-o să tremure şi să se simtă ameţită.

Fă paşi mici, îşi zise. Se strecură şi mai mult în cameră, până când se afla chiar lângă Diana.

Pe noptieră, la doar câţiva centimetri de chipul adormit al Dianei, se afla cheia.

Simţindu-se de parcă s-ar fi mişcat cu încetinitorul, Cassie întinse mâna şi acoperi cheia. Nu voia să facă niciun zgomot, dar, când trase lanţul spre ea, cheiţa zornăi. Strânse pumnul.

Acum, trebuia să iasă. Se strădui să se furişeze, privind mereu peste umăr, către pat – oare Diana era pe cale să se trezească?

Ajunse la dulap şi privi gaura mică de alamă a cheii.

Potriveşte cheiţa înăuntru. Bâjbâia; i se părea că are degetele la fel de neîndemânatice ca nişte cârnaţi. Preţ de o clipă, intră în panică, punându-şi problema că poate nu era cheia potrivită. Dar, în cele din urmă, o introduse în gaură şi o răsuci.

Încuietoarea păcăni.

Cassie fu cuprinsă de o uşurare fierbinte. Reuşise. Acum, trebuia să ia craniul şi s-o sune pe Faye – dar dacă Faye nu răspundea? Dacă tatăl Dianei o surprindea telefonând în toiul nopţii sau dacă Diana se trezea şi descoperea lipsa craniului?

Dar, când deschise uşa dulapului, întreaga lume deveni neclară şi privirea i se întunecă.

Lumina de pe hol scotea la iveală conţinutul dulapului. Era o lumină slabă, dar suficientă cât să-i arate lui Cassie că toate precauţiile ei fuseseră în zadar, că toate fricile ei legate de cum să-i ducă lui Faye craniul fuseseră degeaba.

Dulapul era gol.

Cassie nu ştiu cât rămase acolo, incapabilă să gândească ori să se mişte. Dar, în cele din urmă, închise uşa dulapului cu mâini tremurătoare şi o încuie.

Dacă nu era acolo, atunci *unde* se afla? Unde? se întrebă ea

nebuneşte.

Nu te mai gândi acum la asta. Pune cheia la loc. Sau vrei să se trezească în timp ce tu stai colo, ţinând-o în mână?

Drumul înapoi până la noptiera Dianei păru să dureze o veşnicie, iar stomacul o durea de parcă s-ar fi străduit să digere o cizmă. Cheia zăngăni când o puse înapoi pe noptieră, iar lanţul i se lipi de palma transpirată. Însă Diana respira în continuare uşor şi regulat.

Acum *ieşi,* îşi porunci. Trebuia să fie singură, să încerce să se gândească. În graba de a pleca, uită să mai aibă grijă cum calcă. O scândură scârţâi.

Nu contează, mergi în continuare, îşi spuse. Apoi, auzi ceva care-i opri inima în loc.

Un foşnet din pat. Şi vocea Dianei.

— Cassie?

4

— Cassie? Tu eşti?

Pe Cassie o străbătu o groază bolnăvicioasă. Apoi, se întoarse şi se auzi rostind:

— Mi-e… mi-era frică… n-am vrut să te deranjez…

— Of, nu fi prostuţă! Vino să te întinzi aici, o invită somnoroasă Diana, bătând cu palma patul în dreptul ei şi închizând iar ochii.

Funcţionase. Cassie putea să parieze că Diana abia se trezise, şi avea dreptate. Dar Cassie simţi că se clatină când se îndreptă spre cealaltă a patului şi se băgă în el, cu spatele la Diana.

— Gata cu visele urâte, murmură Diana.

— Gata, şopti Cassie.

Acum nu mai avea cum să se scoale şi s-o sune pe Faye, dar nu-i păsa. Era prea obosită din pricina stresului, a tensiunii, a fricii. Şi ceva din adâncul ei se bucura că nu reuşise să ducă totul până la capăt în acea seară. Închise ochii şi, până ce adormi, ascultă zgomotul care-i răsuna în urechi.

În vis, se afla pe un vas. Puntea se ridica şi cobora sub picioarele ei, dar valurile se înălţau întunecate de-o parte şi de alta. Pierdut, pierdut… Ce era pierdut? Vasul? Da, dar şi altceva. Pierdut pentru totdeauna… acum nu mai ai cum să-l găseşti…

Apoi, visul se schimbă. Stătea într-o cameră luminoasă şi însorită. Scaunul avea picioare scurte, iar speteaza subţire de lemn era atât de incomodă, încât trebuia să stea foarte dreaptă. Şi hainele o deranjau; o bonetă atât de strânsă pe cap, încât parcă era o caschetă de baie, şi ceva prins în jurul mijlocului care abia îi permitea să respire. Ţinea o carte în poală.

Era Cartea Umbrelor a Dianei! Dar nu, coperta arăta altfel, din piele roşie, nu maronie. Când o răsfoi, văzu că scrisul de la început era foarte asemănător, iar titlurile unor vrăji erau aceleaşi ca în cartea Dianei.

Un descântec pentru vindecarea unui copil bolnav, citi ea. *Cum să facă ouă găinile. Protecţie împotriva focului şi apei. Cum să neutralizezi răul.*

Să neutralizezi răul!

Citi cuvintele care urmau.

Îngroapă obiectul rău în lut umed sau nisip şi acoperă-l bine. Puterea vindecătoare a Pământului va lupta cu otrava şi, dacă obiectul nu este prea stricat, va fi purificat.

Desigur, îşi zise Cassie. Desigur.

Visul se destrăma. Putea să simtă patul Dianei dedesubtul ei. Dar putea să audă şi o voce stinsă, care striga un nume.

— Jacinth! Eşti acolo? Jacinth!

Cassie era trează.

Draperiile albastre din camera Dianei erau incandescente din pricina soarelui pe care-l împiedicau să pătrundă. Înăuntru se auzeau sunetele vesele ale mişcării cuiva. Dar Cassie nu se putea gândi decât la vis.

Trebuie că citise seara trecută vraja aceea în Cartea Umbrelor pe care o avea Diana şi o reţinuse fără să vrea în vreme ce răsfoia paginile. Dar de ce să şi-o amintească într-un mod atât de ciudat?

Nu conta. Problema era rezolvată, iar Cassie se simţea atât de fericită, încât îi veni să strângă perna în braţe. Desigur, desigur! înainte de ceremonia craniului, Diana spusese că acesta avea să fie îngropat, pentru a fi purificat – în nisip umed. Adam îl găsise pe insulă, îngropat în *nisip.* Chiar dincolo de uşa din spate a Dianei era o plajă întreagă de nisip. Cassie putea să audă valurile spărgându-se acolo chiar în acel moment.

Întrebarea era: va reuşi să găsească exact *locul* în care craniul fusese îngropat în nisip?

Faye se afla la ora de scriere. Şi era furioasă.

— Am aşteptat toată noaptea, şuieră ea şi o înşfăcă pe Cassie de braţ. Ce s-a întâmplat?

— N-am putut să-l iau. Nu era acolo.

Ochii aurii ai lui Faye se îngustară şi degetele lungi, cu unghii roşii, o strânseră şi mai tare pe Cassie.

— Minţi!

— Nu, insistă Cassie. Aruncă o privire îndurerată în jur şi apoi şopti: Cred că ştiu unde se află, dar trebuie să-mi mai acorzi timp.

Faye se uita fix la ea, ochii ei ciudaţi înfruntându-i pe ai ei. Se relaxă uşor şi zâmbi.

— Desigur, Cassie. Tot timpul de care ai nevoie. Până sâmbătă.

— S-ar putea să nu fie suficient…

— Ba va trebui să fie, nu-i aşa? rosti tărăgănat Faye. Pentru că după aceea îi voi spune Dianei.

Îi dădu drumul, iar Cassie se îndreptă spre banca ei. Nu putea face altceva.

La începutul orei, ţinură un minut de reculegere pentru domnul Fogle. Cassie îl petrecu privindu-şi fix degetele împletite şi gândindu-se ba la forţa întunecată care se năpustise afară din interiorul craniului, ba la ochii albaştri-verzui ai lui Doug Henderson.

La prânz, pe uşa de sticlă a încăperii din spatele cantinei era lipit un bilet. *Afară, în faţă,* scria pe el. Cassie se întoarse şi aproape că se izbi de Adam.

Băiatul se apropia cu o tavă plină cu vârf, pe care o ridică astfel încât ea să nu o dărâme peste el.

— Hei! făcu el.

Cassie se îmbujoră. Dar, stând faţă în faţă, descoperi o problemă mai importantă. Zâmbetul lui Adam dispăruse, ea nu se putea abţine să nu se înroşească şi niciunul dintre ei nu părea să se îndrepte undeva.

Toţi cei din cantină îi priveau. Poftim dejâ-vu, se gândi Cassie. De fiecare dată când sunt aici, mă aflu în centrul atenţiei.

În cele din urmă, Adam făcu o încercare ratată de a o apuca de cot, se stăpâni şi îi făcu semn să înainteze, plin de curtoazie. Cassie nu îşi dădea seama cum o făcea, dar Adam părea să se descurce cu bunele maniere mai bine decât oricare alt băiat pe care-l cunoscuse vreodată. Părea să le aibă în sânge.

Fetele îşi ridicară privirile când trecură pe lângă ele, unele uitându-se pieziş la Adam. Dar o făceau altfel decât observase Cassie pe plaja din Cape Cod. Acolo, el fusese îmbrăcat în haine murdare de pescar, iar prietenele Portiei îşi abătuseră dispreţuitoare privirile. Acestea erau timide, îmbietoare sau pline de speranţă. Adam îşi dădu la o parte o şuviţă nesupusă de păr roşcat de pe frunte şi le zâmbi.

Afară, membrii Clubului erau adunaţi pe trepte. Până şi Nick

era prezent. Cassie o porni spre ei, apoi o siluetă masivă sări pe ea şi-şi propti picioarele din faţă de umerii ei.

— Raj, jos! Ce faci? strigă Adam.

O limbă umedă şi caldă o lingea pe Cassie pe faţă. Încercă să se apere de câine, apucându-l de blana de pe ceafă, dar sfârşi prin a-l îmbrăţişa.

— Cred că doar mă salută, icni ea.

— De obicei, aşteaptă cuminte în afara campusului până când ies de la şcoală. Nu ştiu de ce... Adam se întrerupse. Raj, jos, murmură el pe alt ton. *Acum!* adăugă şi pocni din degete.

Limba se retrase, dar ciobănescul german rămase lângă Cassie când ea se îndreptă spre trepte. Fata mângâie dulăul pe cap.

Raj urăşte de obicei oamenii nou-veniţi, comentă Sean când Cassie şi Adam se aşezară. Cum se face că pe tine te place atât de mult?

Cassie simţea privirea batjocoritoare a lui Faye aţintită asupra sa şi ridică stânjenită din umeri, uitându-se în jos, la punga cu mâncare. Apoi, în minte îi veni ceva: unul dintre comentariile acelea ironice la care se gândea de obicei abia a doua zi.

— Cred că-i din pricina noului meu parfum. Apă de friptură, răspunse ea, iar Laurel şi Diana chicotiră.

Până şi Suzan zâmbi cu superioritate.

— Bine, să trecem la treabă, spuse Diana. V-am adus aici ca să fim siguri că nu trage nimeni cu urechea. Are careva vreo idee nouă?

— Oricare dintre noi *ar fi putut* s-o facă, spuse încet Melanie.

— Doar *unii* dintre noi aveau şi un motiv, interveni Adam.

— De ce? se miră Laurel. Faptul că domnul Fogle era enervant nu era un motiv suficient ca să fie ucis. Şi nu mai rânji aşa, Doug, doar dacă n-ai făcut într-adevăr ceva.

— Poate că Fogle ştia prea multe, zise deodată Suzan.

Toţi se întoarseră spre ea, dar fata continuă pur şi simplu să scoată o prăjiturică din ambalaj fără să-şi ridice privirea.

— Şi? rosti în cele din urmă Deborah. Asta ce mai vrea să însemne?

— Păi... Suzan se uită cu ochii ei turcoaz la întregul grup. Fogle venea mereu la ivirea zorilor, nu? Iar biroul lui e tocmai acolo sus, nu?

Făcu semn din cap, iar Cassie îi urmări privirea către o fereastră de la etajul al doilea al clădirii din cărămidă roşie. Apoi Cassie se uită în josul dealului, la baza căruia fusese găsită Kori.

Urmă o pauză, iar apoi Diana zise:

— O Doamne!

— Ce? întrebă Chris, aruncând priviri înjur.

Deborah se încruntă, iar Laurel clipi. Faye chicotea.

— Vrea să spună că s-ar putea să fi văzut cum a murit Kori, explică Adam. Şi că cel care a omorât-o l-a ucis şi pe el, ca să-i închidă gura. Dar *ştim* oare că a fost aici în dimineaţa aceea?

Cassie privea acum ba la fereastra de la etajul al doilea, ba la hornul de pe acoperişul liceului. Dimineaţa în care o găsiseră pe Kori moartă fusese una răcoroasă, iar directorul avea un şemineu în birou. Se ridicase atunci un fuior de fum din horn?

— Ştii ce? îi spuse încet Dianei. Cred că *a fost* acolo.

— Atunci acesta s-ar putea să fie motivul, zise Laurel, cuprinsă de entuziasm. Şi asta ar însemna că nu se poate să-l fi omorât vreunul dintre noi – pentru că cel care l-a ucis pe el a ucis-o şi pe Kori. Şi niciunul dintre noi n-ar fi făcut *aşa ceva.*

Diana părea vag uşurată şi membrii Cercului dădură aprobator din cap. O voce slabă din interiorul lui Cassie încerca să spună ceva, dar ea şi-o înăbuşi.

Nick însă îşi arcuise dispreţuitor buzele.

— Şi cine altcineva în afară de noi ar fi reuşit să declanşeze o avalanşă care să se abată asupra cuiva?

— Oricine care ar avea un băţ sau un drug, izbucni Deborah. Pietrele alea de pe stânga din Golful Diavolului sunt puse la nimereală una peste alta. Un străin ar fi reuşit lesne s-o facă. Aşa că revenim la întrebarea care dintre ei a făcut-o – asta dacă mai e cazul să ne întrebăm.

Chipul i se lumină, iar Chris şi Doug păreau nerăbdători.

— S-o lăsaţi în pace pe Sally până pricepem ce s-a întâmplat, le ceru sec Diana.

— Şi pe Jeffrey, adăugă Faye cu voce răguşită, aruncându-le o căutătură plină de înţelesuri.

Deborah se uită urât la ea, apoi, în cele din urmă, îşi cobori privirea.

Acum, că am lămurit *asta,* trebuie să discut despre o problemă adevărată, zise Suzan, măturându-şi firimiturile de pe pieptul

puloverului, un gest interesant pe care Sean şi fraţii Henderson îl urmăreau captivaţi. Mai sunt mai puţin de două săptămâni până la bal şi încă nu m-am hotărât pe cine să invit. Şi nici măcar nu mi-am cumpărat *pantofi...*

Întâlnirea degeneră, iar clopoţelul sună la scurt timp după aceea.

— Pe cine ai de gând să inviţi la bal? o întrebă Laurel pe Cassie în după-amiaza aceea.

Erau în maşină, pe drumul de întoarcere de la liceu, împreună cu Diana şi Melanie.

Ah... Cassie era luată prin surprindere. Nu m-am gândit la asta. Eu... eu n-am mai invitat un băiat în viaţa mea.

— Ei bine, e momentul s-o faci, zise Melanie. De obicei, străinii nu ne invită – sunt puţin cam speriaţi. Dar tu poţi avea orice tip îţi doreşti; doar alege-l şi spune-i să vină.

— Pur şi simplu?

— Da, confirmă veselă Laurel. Pur şi simplu. Desigur, Melanie şi cu mine nu invităm în mod normal băieţi care sunt cuplaţi cu vreo fată. Însă Faye şi Suzan... îşi dădu ochii peste cap. Lor *le place* să aleagă băieţi care sunt deja luaţi.

— Am observat, comentă Cassie. Nu exista îndoială cu cine avea să meargă Diana la bal. Dar Deborah?

— Ah, Deb merge de cele mai multe ori singură, răspunse Laurel. Ea şi fraţii Henderson stau împreună, îşi petrec timpul jucând cărţi în camera boilerului. Iar Sean trece de la o fată la alta, şi la alta, şi la alta; niciuna nu-l place, dar sunt prea speriate ca să nu danseze cu el. O să vezi la faţa locului; e amuzant.

— Probabil că n-o să văd, o contrazise Cassie.

Ideea de a se duce la un băiat şi a-i cere s-o însoţească era pur şi simplu de neconceput. Imposibilă de-a dreptul, chiar dacă era vrăjitoare. Mai bine le va spune tuturor de pe-acum, ca să se împace cu ideea.

— Nu cred c-o să merg. Nu prea-mi place să dansez.

— Dar *trebuie* s-o faci, spuse îngrozită Laurel.

Iar Diana adăugă:

— E cel mai distractiv lucru posibil, zău, Cassie. Uite, hai să mergem chiar acum la mine şi să vorbim despre ce băieţi ai putea invita.

— Nu, trebuie să merg direct acasă, se împotrivi repede Cassie.

Trebuia să facă asta pentru că avea de căutat craniul. Cuvintele lui Faye îi răsunaseră în minte întreaga zi şi acum înăbuşiră vocea Dianei.

Tot timpul de care ai nevoie. Până sâmbătă.

— Te rog să mă laşi la mine.

Diana tăcu, uşor întristată şi mirată, dar se supuse.

Toată săptămâna, Cassie căută craniul.

Se uită pe plaja unde avusese loc ritualul ei de iniţiere, pe care încă se mai puteau vedea cioturi de lumânări şi ceară topită, pe jumătate îngropate în nisip. Cercetă plaja de lângă casa Dianei, printre alge şi lemne aduse de apă. Privi în susul şi-n josul falezei, plimbându-se în fiecare după-amiază şi seară pe dune. Era logic ca Diana să fi însemnat în vreun fel locul cu pricina, dar cu ce fel de semn? Putea să fie orice fel de rest adus de valuri.

Pe măsură ce treceau zilele, devenea din ce în ce mai îngrijorată. Fusese atât de sigură că îl va găsi; trebuia doar să *caute.* Dar acum cercetase fiecare centimetru de plajă cale de kilometri întregi şi nu dăduse decât peste gunoaie şi câteva sticle vechi de bere.

Sâmbătă dimineaţa, ieşi pe uşa din faţă şi văzu o maşină de un roşu aprins învârtindu-se pe aleea înfundată puţin dincolo de casa bunicii. În capătul insulei, acolo unde se termina drumul, nu era nicio clădire, dar maşina dădea târcoale tocmai în acel loc. În vreme ce Cassie stătea în prag, se întoarse şi trecu încet de casa ei.

Era Corvette-ul ZR1 al lui Faye, cu ea la volan, sprijinindu-şi relaxată un braţ pe geamul deschis.

Când o depăşi pe Cassie, Faye ridică mâna, extinzând un deget a cărui unghie roşie lucea într-o nuanţă şi mai intensă decât cea a maşinii. Apoi se răsuci şi rosti pe tăcute un singur cuvânt.

Apus.

Merse mai departe fără să arunce nicio privire în urmă. Cassie se uită după ea.

Ştia ce voise să zică. La apus, fie Cassie îi aducea lui Faye craniul, fie aceasta avea să-i spună totul Dianei.

Trebuie să-l găsesc, se gândi Cassie. Nu-mi pasă dacă voi fi nevoită să cern fiecare centimetru pătrat de nisip de aici şi până pe continent. Trebuie să-l *găsesc.*

Dar ziua aceea se dovedi a fi aidoma celor de dinainte. Se târî în genunchi pe porţiunea de plajă unde avusese loc iniţierea şi îi intră nisip în blugi şi în pantofi. Nu descoperi nimic.

Valurile mugeau şi se rostogoleau lângă ea, iar miasma de sare şi de alge putrezite îi umplea nările. În vreme ce soarele străbătea cerul spre apus, semiluna de deasupra oceanului strălucea din ce în ce mai tare. Cassie era epuizată şi îngrozită şi era pe cale să renunţe la speranţă.

Apoi, când cerul se întunecă, observă cercul de pietre.

Trecuse de zeci de ori pe lângă ele. Erau pietre de foc de tabără, înnegrite de cărbune. Dar ce căutau atât de aproape de apă? La flux, ar fi acoperite, se gândi Cassie. Îngenunche lângă ele şi atinse nisipul din mijloc.

Era umed.

Săpă acolo cu degete tremurătoare. Săpă din ce în ce mai adânc, până ce atinse ceva tare.

Scoase nisipul din jur, simţind forma curbată, până ce dislocă suficient nisip încât să poată scoate obiectul. Era uimitor de greu şi acoperit de o pânză subţire şi albă. Cassie nu avu nevoie să o îndepărteze ca să ştie despre ce era vorba.

Îi veni să-l strângă în braţe.

Reuşise! Găsise craniul, iar acum i-l putea duce lui Faye…

Sentimentul de victorie i se stinse. Faye. Chiar era în stare să-i ducă lui Faye craniul?

În tot timpul în care-l căutase, nu-şi pusese de fapt problema că l-ar putea *găsi.* Nu se gândise la ce va face după ce va pune mâna pe el.

Acum, că îl ţinea în braţe, acum, că se întrevedea posibilitatea… nu putea s-o facă.

Gândul la acei ochi aurii care l-ar cerceta, la acele degete, cu unghiile lungi şi roşii, care l-ar apuca îi făcu rău. În minte îi apăru imaginea unui şoim cu ochii aurii şi ghearele întinse. O pasăre de pradă.

Nu putea să ducă totul până la capăt.

Dar cum rămânea atunci cu Diana? Cassie îşi plecă epuizată şi învinsă capul. Nu ştia ce să facă în privinţa Dianei. Nu ştia cum să rezolve nimic. Ştia doar că nu-i putea înmâna lui Faye craniul.

În spatele ei, cineva îşi drese glasul.

— Ştiam eu c-o să reuşeşti, zise Faye cu glasul ei aspru când

Cassie, încă îngenuncheată, se răsuci s-o privească. Aveam deplină încredere în tine, Cassie. Iar acum se dovedeşte că încrederea mea era întemeiată.

— De unde-ai ştiut? întrebă Cassie şi se ridică în picioare. De unde-ai ştiut unde sunt?

Faye zâmbi.

— Ţi-am spus că am prieteni care văd multe. Unul dintre ei tocmai mi-a dat de veste.

— Nu contează, zise Cassie, încercând să se liniştească forţat. Nu-l poţi avea, Faye.

— În privinţa asta, te înşeli. Chiar *îl am.* Sunt mai puternică decât tine, Cassie, o ameninţă Faye.

Stătea acolo, pe o mică dună, deasupra lui Cassie, înaltă şi arătând uimitor, îmbrăcată cu o pereche de pantaloni negri şi cu o bluză stacojie împletită. Cassie ştia că avea dreptate.

— Iau craniul chiar acum. Poţi să dai fuga la Diana, dacă vrei, dar vei ajunge prea târziu.

Cassie o privi fix vreme de un minut, respirând precipitat.

— Nu. Vin cu tine, rosti ea apoi.

— Poftim?

— Vin cu tine.

Faţă de Faye, Cassie era scundă. Şi era murdară şi obosită, cu nisip în fiecare cută a hainelor şi sub unghii, dar se arăta neînduplecată.

— Ai zis că vrei craniul „doar ca să te uiţi puţin la el”. De-asta am fost de acord să ţi-l aduc. Ei bine, acum l-am găsit, dar n-am de gând să te las singură cu el. Merg cu tine. Vreau să văd şi eu.

Sprâncenele negre ale lui Faye, arcuite asemenea aripilor unui corb, se ridicară şi mai mult.

— Aşadar, voyeurismul e exact genul tău de distracţie.

— Nu, e al tău – sau, mai degrabă, al *prietenilor* tăi, o contră Cassie.

Faye chicoti.

— La urma urmei, nu eşti chiar un şoricel lipsit de curaj, nu? Bine, vino. S-ar putea să descoperi că e chiar mai distractiv să participi decât să priveşti de pe margine.

***

Faye închise uşa camerei în urma lui Cassie. Apoi, se îndreptă spre dulap şi scoase ceva dinăuntru. Era o cuvertură, dar nu una

cu model de trandafiri, precum cea de pe pat, ci din satin roşu.

— E cea de rezervă, spuse Faye şi zâmbi. Pentru ocazii speciale.

O întinse pe pat, apoi aprinse lumânările din încăpere, care răspândeau arome greoaie şi înţepătoare. După aceea, deschise o cutie căptuşită cu o bucată de catifea.

Cassie se uita. Înăuntru se găsea un talmeş-balmeş de pietre, unele lustruite, altele nu. Erau de un verde-închis, violete, negre, de un galben sulfuros, roz-pal şi portocaliu mai.

— Ia-le pe cele roşii, îi porunci Faye.

Oricum, Cassie de-abia aştepta să le atingă. Începu să pună în ordine amestecul în toate culorile curcubeului.

— Granatele alea sunt bune, zise Faye, acceptând nişte pietre de un roşu-închis. Şi carneolul, dacă nu e prea portocaliu. Dă-mi să văd: opal de foc pentru pasiune, jasp roşu pentru stabilitate. Şi o piatră de onix negru ca să te laşi în voia sinelui tău întunecat.

Îi zâmbi ciudat lui Cassie, care înţepeni.

Netulburată, Faye aranjă pietrele într-un cerc, pe cuvertură. Apoi stinse lampa, iar încăperea nu mai era luminată decât de lumânări.

— Acum e vremea pentru oaspetele nostru, adăugă Faye.

Cassie se gândi că era un mod ciudat de a privi situaţia şi simţi un gol în stomac când Faye deschise rucsacul. Îşi promisese că avea s-o împiedice pe Faye să facă vreun lucru îngrozitor folosindu-se de craniu, dar cum?

— Ce anume ai de gând să faci cu el? întrebă ea, încercând să-şi menţină un ton egal al vocii.

— O simplă divinaţie, murmură Faye, fără să-i acorde însă prea multă atenţie lui Cassie.

Se uita în jos în vreme ce îndepărta încet pânza albă, umedă şi plină de nisip, dând la iveală creştetul strălucitor al craniului de cristal. Cassie privi cum Faye îl ridică până la nivelul ochilor, ţinându-l cu degetele cu unghii roşii. În adâncurile cristalului dansară reflecţiile flăcărilor.

— Ah, făcu Faye. Salutare.

Privea în găvanele goale de parcă s-ar fi uitat la un iubit. Se aplecă înainte şi sărută uşor dinţii rânjiţi de cuarţ.

Apoi aşeză craniul în mijlocul cercului de pietre.

Cassie înghiţi în sec. Sentimentul de scufundare era din ce în ce mai accentuat; se simţea tot mai rău.

— Faye, n-ar trebui să ai şi un cerc de lumânări? Dacă…

— Nu fi prostuţă. N-o să se întâmple nimic. Vreau doar să văd ce-i cu tipul ăsta, murmură Faye.

Lui Cassie nu-i venea să creadă.

— Faye…

Începuse să intre în panică. Era o idee proastă, fusese întotdeauna o idee proastă. Nu era suficient de puternică, încât să o poată împiedica pe Faye să facă orice ar fi dorit. Nici măcar nu ştia ce anume *făcea* Faye.

— Faye, nu trebuie să pregăteşti…

— Taci! i-o reteză Faye.

Stătea aplecată deasupra craniului, privind în el şi sprijinindu-se pe jumătate de pat.

Totul se petrecea atât de repede! Şi nu era în siguranţă. Cassie era convinsă de asta. Simţea întunericul ridicându-se în interiorul craniului.

— Faye, ce *faci* cu el?

Şi mai mult întuneric, umflându-se asemenea mării. Cum putea Faye să fie atât de puternică, să-l facă să se înalţe atât de rapid din craniu? Iar asta de una singură, fără un sabat care să o susţină?

Rubinul cu efect de stea de la gâtul lui Faye luci şi Cassie observă pentru prima dată pietre asortate pe degetele lui Faye. Toate acele pietre roşii – trebuiau oare să intensifice energia ritualului? Să crească puterea vrăjitoarei – sau pe cea a craniului?

— Faye!

— Taci! zise Faye.

Se aplecă şi mai mult deasupra craniului, cu buzele întredeschise, respirând precipitat. Cassie aproape că putea să vadă întunericul din craniu răsucindu-se şi ridicându-se asemenea fumului.

Nu-l privi! Nu-i oferi şi mai multă putere! strigă vocea din mintea ei. În loc de asta, Cassie se uită la Faye.

— Faye, orice ai face, nu e ceea ce crezi! Nu e sigur!

— Lasă-mă-n *pace*!

Răsucindu-se, ridicându-se din ce în ce mai sus. La început,

întunericul fusese subţire şi transparent, dar acum era gros şi uleios. Cassie nu voia să-l privească, dar îl putea simţi. Era aproape de creştetul craniului, desfăşurându-se şi învârtindu-se.

— Faye, ai grijă!

Fata cu păr brunet se afla direct deasupra craniului, exact în calea întunericului care se înălţa. Cassie o apucă şi o trase.

Dar Faye era puternică. Mârâi ceva nedesluşit şi încercă să scape de Cassie, care aruncă o privire spre craniu. Acesta părea să-i rânjească nebuneşte, iar fumul se învârtejea în interior.

— *Faye!* ţipă ea şi o smuci de umeri.

Căzură amândouă pe spate. În aceeaşi clipă, Cassie văzu cu coada ochiului cum întunericul evadează.

5

Străină proastă ce eşti, cârâi Faye, răsucindu-se să scape de Cassie. Abia începusem… acum ai stricat totul!

Cassie era întinsă pe spate şi gâfâia. Apoi se ridică şi, tremurând, arătă cu degetul.

— Asta am stricat, spuse cu voce joasă, căci i se tăiase respiraţia şi îi era frică.

Faye se uită la tavan, la cercul negru, carbonizat, de pe tencuiala albă.

— Venea direct spre tine, continuă Cassie, prea speriată ca să ţipe sau chiar să fie furioasă. N-ai *văzut?*

Faye o privi pur şi simplu, cu genele negre şi grele deasupra ochilor aurii, meditativi. Apoi privi craniul.

Cassie se aplecă şi acoperi craniul cu pânza.

— Ce faci?

— Îl duc înapoi, răspunse Cassie, cu respiraţia încă întretăiată. Diana a avut dreptate. *Eu* am avut dreptate, ar fi trebuit să ascult ce-mi zicea inima. E prea periculos ca să ne folosim de el.

Se aştepta ca Faye să izbucnească, poate chiar să se certe cu ea. Dar Faye se uita la pata de pe tavan şi zise gânditoare:

— Cred că-i vorba doar de mai multă protecţie. Dacă am putea să capturăm acea energie, să o canalizăm…

— Eşti nebună, îi trânti Cassie. Şi înţelegerea noastră s-a încheiat, continuă. Am făcut ce mi-ai cerut: ţi-am adus craniul. L-ai folosit şi a fost cât pe ce să fii omorâtă. Aşa că acum s-a terminat.

Expresia leneşă de pe chipul lui Faye dispăru.

— O, nu, Cassie, spuse. Pe buze îi flutură un zâmbet, dar ochii îi erau rapace. Neîndurători. Abia începe. Nu vezi? începu să râdă. Acum, eşti captiva mea mai mult decât oricând. Nu mai e vorba doar despre Adam – acum, îi pot povesti Dianei despre *asta.* Cum crezi că se va simţi Prinţesa Purităţii când va afla că „surioara ei” a furat craniul? Şi apoi mi l-a adus *mie* să-l folosesc? Faye râse mai tare, încântată. Of, Cassie, ar trebui să vezi ce faţă ai.

Cassie simţi că se sufocă. Faye spusese adevărul. Dacă Diana afla că ea dezgropase craniul – că fusese minţită Cassie –, că întreaga poveste de duminica trecută cum că-i era prea frică să meargă acasă fusese o înşelătorie…

La fel ca ultima dată când se aflase în camera aceea, Cassie simţi cum din trup i se scurg sufletul şi voinţa. Era mai prinsă în capcană decât fusese vreodată. Era pierdută.

— Du craniul înapoi, îi porunci Faye, de parcă ar fi fost doar ideea ei. Şi mai târziu – ei bine, o să mă gândesc ce altceva mai vreau de la tine. Între timp, ai grijă să fii la dispoziţia mea.

Te urăsc, se gândi Cassie, cuprinsă de o furie neputincioasă. Dar Faye n-o băga deloc în seamă pe Cassie şi se apleca să ia în braţe pisoii cu blana zbârlită, unul cenuşiu, iar altul portocaliu, care se ţiseră de sub patul acoperit cu o cuvertură. Pisoii-vampir, îşi aduse într-o doară aminte Cassie – cei cărora le plăcea sângele de om. Se pare că nici măcar *lor* nu le plăcuse treaba asta în care fusese implicat craniul.

— Şi cu aia cum rămâne? întrebă Cassie şi arătă spre pata întunecată de pe tavanul lui Faye. Nu te simţi deloc responsabilă că l-ai lăsat în libertate? Poate că acum omoară pe cineva…

— Mă îndoiesc, spuse Faye şi ridică nonşalantă din umeri. Dar cred că va trebui pur şi simplu să aşteptăm şi să vedem ce urmează.

Mângâie pisicuţa portocalie, iar blana acesteia se netezi.

Cassie doar se holbă la ea, iar ochii i se umplură de lacrimi. Crezuse că o poate controla pe Faye, dar se înşelase. Iar acum, această nouă energie întunecată putea să facă orice, fără ca ea să fie capabilă s-o oprească.

Ai putea să-i spui Dianei, şopti o voce interioară, cea principală, dar Cassie nici măcar nu pretinse că o ascultă. Acum, nu mai avea cum să-i spună Dianei; şansa asta dispăruse pentru totdeauna. Lucrurile merseseră prea departe cu Faye.

— Cassie, te nelinişteşte ceva?

Laurel se oprise, ţinând cuţitul cu mâner alb.

— Pe mine? Nu. De ce? spuse Cassie, simţind în fiecare clipă că-i vine să sară cât colo.

— Pari cam agitată. Laurel crestă uşor la bază micul tufiş de

alunul vrăjitoarei[1], folosind cuţitul. N-o să te doară deloc… ai destule rădăcini ca să creşti la loc… murmură ea liniştitor. Nu e vorba despre bal, nu? întrebă, ridicând din nou privirea.

— Nu, nu, zise Cassie.

Nici măcar nu se gândise la bal în acea săptămână. Nu se putea gândi la altceva decât la energia întunecată, în fiecare zi se aştepta să afle de un nou dezastru.

Dar azi era joi şi nu se întâmplase încă nimic. Nicio avalanşă, niciun cadavru, nici măcar nu dispăruse nimeni. Ah, dacă şi-ar fi putut permite să creadă că nici nu *se va* petrece ceva. Energia pe care ea şi Faye o eliberaseră fusese una măruntă – era sigură de asta – şi poate că se evaporase pur şi simplu. Cassie simţi cum, la gândul acesta, o străbate o pace minunată.

Laurel trecuse la nişte tufe de cimbru.

— Nu e prea târziu să te răzgândeşti şi să vii, spuse ea. Şi mi-ar plăcea s-o faci. Dansul e foarte vrăjitoresc – şi e vorba despre *Natură.* Precum cea dintr-una din incantaţiile noastre:

Bărbat şi femeie, femeie şi bărbat,
De când lumea asta fiinţă a luat.
Inimă lângă inimă şi mână în mână
Tot mereu aşa s-a întâmplat.

Se uită gânditoare la Cassie şi adăugă:

— Nu era un băiat pe care l-ai întâlnit astă-vară şi care te interesa? Am putea face o vrajă ca să-l atragem aici…

— Nu! zise Cassie. Adică, nu-mi doresc să merg la bal, Laurel. Pur şi simplu nu m-aş simţi în largul meu.

— Mulţumesc, spuse Laurel. Preţ de o clipă, Cassie crezu că vorbeşte cu ea, dar Laurel i se adresase cimbrului. Îmi pare rău că am nevoie şi de o bucată din rădăcină, dar am adus asta ca să te ajute să creşti la loc, continuă ea, înfigând un cristal roz în pământ. Ceea ce-mi aduce aminte: ţi-ai găsit cristalul? o întrebă pe Cassie.

— Nu.

Cassie se gândi la colecţia de cristale din cutia lui Faye. Îi

1 În original, *witch-hazel,* nume folosit pentru mai mulţi arbuşti ornamentali, cu flori galbene sau portocalii, specifici Americii de Nord (n. trad.).

plăcuse să aibă de-a face cu ele, dar niciunul nu-i sărise în ochi ca fiind *al ei,* cel de care avea nevoie ca vrăjitoare.

— Nu-ţi face griji, îl vei găsi, o linişti Laurel. O să apară într-o zi şi o să *ştii.* Se ridică, ţinând planta de cimbru în mână. Bine, să mergem înăuntru şi o să-ţi arăt cum să pregăteşti o infuzie. Nimeni n-ar trebui să-şi facă de lucru cu ierburile dacă nu ştie exact cum stă treaba. Şi, dacă te răzgândeşti în privinţa balului, supa de cimbru te ajută să-ţi învingi timiditatea.

Cassie aruncă o privire în jur, cum făcea mereu în ultima vreme, căutând energia întunecată, apoi o urmă pe Laurel.

A doua zi, la ora de istorie a Americii, Diana strănută.

Doamna Lanning se opri din predat şi spuse într-o doară:

— Sănătate!

Cassie abia dacă observă asta în acel moment. Dar apoi, la sfârşitul orei, Diana strănută din nou şi continuă să o facă. Cassie o privi. Ochii Dianei erau rozalii şi apoşi. Şi nasul i se înroşea, căci îl tot ştergea cu un şerveţel.

În seara aceea, în loc să meargă la meciul de dinainte de bal, Diana rămase acasă, în pat. Cassie, care nu ştia nimic despre fotbal şi aclama doar când o făceau şi ceilalţi, se îngrijoră în privinţa ei, într-un colţ al minţii. *Nu se putea* să aibă ceva de-a face cu energia întunecată, nu?

— Aplaudă! zise Laurel şi-i trase un ghiont. Pentru regina balului. Sally aproape că arată drăguţ, nu ţi se pare?

— Cred că da, confirmă Cassie, aplaudând maşinal. Laurel, cum nu e una dintre *noi* regina balului? în loc să fie o străină?

— N-a acceptat Diana să fie, răspunse scurt Laurel. Iar Deb şi celelalte cred că e un rol prea fătarnic. Dar, judecând după cum se uită Jeffrey Lovejoy la Sally, aş zice că Faye a făcut o greşeală. I-a spus lui Jeff să vină la bal cu ea, dar el o întrebase deja pe Sally şi e un luptător. Va fi interesant de văzut cine va pune mâna pe el.

— Mie-mi zici? comentă Cassie. Am asistat la ultima ceartă dintre Faye şi Sally; n-o pot rata pe asta.

Dar lucrurile nu se petrecură aşa.

Cassie era în grădina de plante medicinale când sună telefonul. Trebui să străbată bucătăria şi noua aripă a casei ca să ajungă la el.

— Alo, Cassie? Vocea era atât de înăbuşită, încât era aproape de nerecunoscut. Sunt Diana.

Cassie simţi un fior de frică pe şira spinării. Energia întunecată…

— O, Diana, eşti *în regula?*

Se auzi un hohot înfundat de râs.

— Nu intra în panică. Nu sunt pe moarte. E doar o răceală urâtă.

— Ai o voce groaznică.

— Ştiu. Mă simt foarte rău şi nu pot merge diseară la bal. Vreau să-ţi cer o favoare.

Cassie înlemni, căci intui deodată ceva. Deschise gura, apoi o închise la loc, fără să zică nimic. Însă Diana continuă:

— Jeffrey a sunat-o pe Faye, să-i spună că, până la urmă, merge cu Sally, iar Faye e *vânătă de furie.* Aşa că, atunci când a aflat că sunt bolnavă, m-a sunat să-mi spună că va merge ea cu Adam, pentru că ştiam că voi dori ca el să meargă chiar dacă eu nu pot. Şi aşa şi e; nu vreau să-l rateze doar din cauza mea. Aşa că i-am răspuns că nu poate s-o facă pentru că te-am rugat deja pe tine să-l însoţeşti.

— *De ce?* izbucni Cassie, apoi se gândi: Ce mai întrebare prostească…

Pentru că Faye umblă după pradă, răspunse răbdătoare Diana. Şi-i place de Adam, iar în starea în care e în seara asta, o să încerce orice. Asta n-aş putea să suport, Cassie – să pună mâna pe Adam. Pur şi simplu n-aş putea.

Cassie se uită înjur după un scaun pe care să se aşeze.

— Dar Diana… nici măcar n-am rochie. Şi mai şi arăt şi *în ultimul hal…*

— Poţi să te duci acasă la Suzan. Toate fetele sunt acolo. O să se ocupe ele de tine.

— Dar… Cassie închise ochii. Diana, pur şi simplu nu înţelegi. *Nu pot.* Eu…

— Of, Cassie, ştiu că-ţi cer prea mult. Dar nu ştiu la cine să mai apelez. Şi dacă Faye pune ochii pe Adam…

Era prima oară când Cassie auzea un asemenea ton nefericit în vocea Dianei. Părea pe punctul de a izbucni în lacrimi. Cassie îşi duse mâna la frunte.

— OK, OK. O s-o fac. Dar…

— Mulţumesc, Cassie! Acum du-te direct la Suzan – am vorbit cu ea, cu Laurel şi Melanie. O să te aranjeze ele. O să-l sun pe Adam şi-o să-i spun.

Iar *asta,* se gândi neajutorată Cassie, era o conversaţie la care nu voia să asiste.

Poate că Adam o să-i scoată cumva din asta, speră ea în vreme ce intra cu maşina pe aleea casei lui Suzan. Dar se îndoia. Când Diana lua o hotărâre, era de neclintit.

Casa lui Suzan avea coloane. Mama lui Cassie spunea că e în stil grecesc nereuşit, dar lui Cassie i se părea, în mod secret, impresionantă. Şi interiorul era impozant, iar camera lui Suzan era într-o categorie cu totul aparte.

Era decorată în culorile mării: nisip, scoici, melci, perle. Tăblia de la capul patului lui Suzan avea forma unei cochilii uriaşe. Dar lui Cassie îi atraseră atenţia oglinzile – nu mai văzuse niciodată atâtea oglinzi la un loc.

— Cassie! strigă Laurel chiar în spatele ei, făcând-o să se răsucească, surprinsă. Am găsit-o! le anunţă triumfătoare Laurel pe celelalte fete, ţinând un umeraş învelit într-o husă de plastic. Înăuntrul acesteia, Cassie zări un material deschis la culoare şi strălucitor. E o rochie pe care mi-a luat-o bunica Quincey vara asta – dar n-am purtat-o şi nici n-o s-o fac vreodată. Nu e genul meu, dar ţie îţi va veni de minune, Cassie.

— O Doamne, rosti Cassie. Se răzgândise; la urma urmei, nu era în stare să facă asta. Laurel, mersi, dar s-ar putea s-o stric…

— N-o lăsa să vorbească, porunci Melanie din cealaltă parte a camerei. Bag-o în baie; trebuie!

— Pe-acolo, zise Suzan, făcând semn cu degetele răşchirate. Nu pot să fac nimic până nu mi se usucă lacul de unghii, dar toate lucrurile sunt acolo.

— Amestec pentru o baie de înfrumuseţare, se bucură Laurel, cercetând gama largă de sticluţe de pe rafturile aurite din baia lui Suzan. Erau tot felul de recipiente, unele cu gât larg, altele cu gât îngust, verzi şi bleumarin. Uite, asta-i grozavă: cimbru, mentă, rozmarin şi lavandă. Miroase minunat şi te şi linişteşte. Presără flori uscate viu colorate în apa aburindă. Acum bagă-te înainte şi spală-te bine. Ah, *asta* e tare bună, continuă ea, mirosind o altă sticluţă. Balsam cu muşeţel – face părul mai strălucitor şi scoate şuviţele în evidenţă. Foloseşte-l!

Cassie se supuse năucită. Se simţea de parcă tocmai intrase într-un centru de instruire pentru recruţi.

Când se întoarse în dormitor, Melanie o puse să stea jos şi să-şi ţină un prosop fierbinte pe faţă.

— E o răşină parfumată, care are misterioasele proprietăţi ale plantelor tropicale, spuse Melanie, citind dintr-o Carte a Umbrelor. „Curăţă şi luminează tenul” – şi chiar funcţionează. Aşa că ţine-ţi asta pe faţă cât timp mă ocup de părul tău.

— Melanie se pricepe de minune la păr, interveni Laurel în vreme ce Cassie îşi îngropă curajoasă faţa în prosop.

— Da, dar n-o s-o coafez, rosti Melanie. I-l fac doar moale şi natural, să cadă în bucle pe lângă faţă. Bagă în priză bigudiurile alea electrice, Suzan.

În vreme ce Melanie muncea, Cassie le putea auzi pe Laurel şi pe Deborah certându-se în adâncurile debaralei cu haine a lui Suzan.

— Suzan, strigă Laurel, n-am mai văzut în viaţa mea atâtea perechi de pantofi. *Ce* faci cu ei?

— Nu ştiu. Îmi place pur şi simplu să-i cumpăr. Aşa că cei care vor să-i împrumute au mare noroc, răspunse Suzan.

— Acum, hai să îmbraci rochia, o îmboldi Melanie ceva mai târziu. Nu, nu te uita încă. Vino la măsuţa de toaletă şi Suzan te va machia.

Cassie încercă să protesteze slab în vreme ce Melanie îi înfăşură un prosop în jurul gâtului:

— E-n regulă, pot s-o fac şi singură…

— Ba nu, *vrei* s-o facă Suzan, o contrazise Laurel, apărând din dulap. Îţi jur, Cassie; aşteaptă şi-o să vezi.

— Dar nu mă prea machiez de obicei – n-o să semăn cu mine…

— Ba da. O să semeni şi mai mult cu tine.

— Ei, hotărâţi-vă odată, pentru numele lui Dumnezeu, spuse Suzan, stând alături, îmbrăcată într-un chimono şi fluturând nerăbdătoare un puf de pudrat. Trebuie să mă machiez şi eu!

Cassie cedă şi se aşeză pe un scaun, cu faţa la Suzan.

— Hm, făcu Suzan, întorcând chipul lui Cassie într-o parte şi-ntr-alta. Hmm!

Următoarea jumătate de oră fu plină de instrucţiuni năucitoare.

— Uită-te în sus, porunci Suzan, mânuind un creion de ochi maro. Uită-te în jos. Vezi, asta-ţi va face nişte ochi ca de căprioară, continuă ea, şi nimeni n-o să-şi dea scama că eşti dată cu ceva. Acum, puţin fard de pleoape de culoarea migdalei… Băgă o mică pensulă în pudră şi suflă excesul. Acum, puţin albastru-închis pe cuta pleoapei, ca să pari misterioasă…

Cu ochii închişi, Cassie se relaxă. Era amuzant. Se simţea şi mai decadentă şi răsfăţată când Laurel spuse:

— Eu o să mă ocup de unghiile tale.

— Ce foloseşti? întrebă încrezătoare Cassie.

— Infuzie de alunul vrăjitoarei şi lac de unghii Chanel Flamme Rose, răspunse Laurel şi chicotiră amândouă.

— Nu-mi mişca mâna, spuse supărată Suzan. Acum, suge-ţi obrajii, ca şi cum ai fi un peşte. Nu mai râde. Ai nişte pometi grozavi. O să-i pun puţin în evidenţă. Acum, fă aşa; o să te dau cu ruj pe buze.

Când, în sfârşit, se dădu înapoi ca să-şi admire opera, celelalte fete se adunară în jurul lor, inclusiv Deborah.

— Şi, în sfârşit, zise Suzan, câte-un *strop* de parfum aici, aici şi aici.

Atinse scobitura de la baza gâtului lui Cassie, lobii urechilor şi încheieturile cu ceva care mirosea sălbatic, exotic şi minunat.

— Ce e? întrebă Cassie.

Rezedă[2], chiparoasă[3]şi ylang-ylang, explică Suzan. Te face irezistibilă. Îţi zic din experienţă.

Cassie se alarmă deodată, dar, înainte să apuce să se gândească la asta, Laurel o şi răsucea, lărgindu-i prosopul din jurul gâtului.

— Stai, nu te uita până nu ţi-ai pus pantofii… Acum! rosti ea triumfătoare. Ia te uită!

Cassie deschise ochii şi-şi ţinu respiraţia. Apoi, aproape fără să-şi dea seama ce face, se apropie de oglinda mare în care era reflectată o străină minunată. Abia se putu stăpâni să nu atingă sticla cu vârful degetelor.

Fata din oglindă avea un păr frumos, şaten-deschis, care îi

2 Plantă decorativă cu frunze alungite şi flori mici, galben-aurii, cu miros plăcut (n. trad.).

3 Plantă decorativă cultivată pentru florile ei mari, albe sau roz, foarte mirositoare (n. trad.).

cădea în valuri pe lângă obraji. Când Cassie mişca din cap, şuviţele luceau, aşa că ea trebuia să fie – deşi *nu putea* să fie ea, se gândi Cassie. Ochii *ei* nu aveau aura aceea de mister şi visare. Pielea ei nu avea acea strălucire înrourată şi nici nu se îmbujora aşa, ca să-i pună în valoare pometii. Iar buzele ei sigur nu arătau de parcă ar fi fost gata să fie sărutate.

— E datorită rujului, îi explică Suzan. Să nu-l întinzi.

— Se poate să fi mers prea departe, Suzan, comentă Melanie.

— Îţi place rochia? întrebă Laurel. Are lungimea perfectă, adică e suficient de scurtă, dar şi romantică.

Fata din oglindă, cea cu oase delicate şi gât de lebădă, se întoarse într-o parte şi-ntr-alta. Rochia era argintie şi lucea ca şi cum ar fi fost făcută din lumina stelelor, iar Cassie se simţea ca o prinţesă. În mod foarte potrivit, pantofii lui Suzan păreau de cleştar.

Oh, mulţumesc! rosti Cassie şi făcu o piruetă ca să se uite la celelalte fete. Adică… nu ştiu cum să vă mulţumesc:. Vreau să spun… în sfârşit, arăt ca o vrăjitoare!

Izbucniră toate în râs, cu excepţia lui Deborah, care aruncă o privire dezgustată spre tavan. Cassie o îmbrăţişă pe Laurel, iar apoi, dintr-un impuls, o luă în braţe şi pe Suzan.

— Ei bine, eşti vrăjitoare, zise Suzan. O să-ţi arăt cum să faci asta singură, dacă vrei.

Cassie simţi ceva asemănător cu smerenia. Crezuse că Suzan era o prostuţă, dar nu era adevărat. Suzan iubea frumuseţea şi o împărţea cu generozitate altora. Cassie le zâmbi ochilor turcoaz şi i se păru că-şi făcuse pe neaşteptate o nouă prietenă.

— Stai, era să uităm! zise Melanie. Nu te poţi duce la bal fără să ai măcar un cristal al tău. Scotoci prin geanta ei de pânză, apoi adăugă: Uite, ăsta e perfect; a fost al străbunicii mele.

Ridică un colier: un lanţ subţire, cu o lacrimă de cristal transparent. Cassie îl luă cu dragoste şi şi-l puse la gât, admirând felul în care se odihnea în scobitura gâtului. Apoi o îmbrăţişă şi pe Melanie.

De jos se auzi soneria sunând uşor şi, mai aproape, o voce de bărbat strigă:

— Pentru numele lui Dumnezeu! Ai de gând să răspunzi, Suzan?

— E unul dintre băieţi! spuse Suzan, cuprinsă de agitaţie. Şi nu

suntem gata. Tu eşti singura îmbrăcată, Cassie; fugi şi răspunde la uşă înainte să se enerveze tata.

— Bună ziua, domnule Whittier; scuze, domnule Whittier, rosti Cassie cu respiraţia întretăiată în vreme ce cobora în fugă scările.

Abia când ajunse la uşă se gândi: O, te rog, te rog, te rog, să fie unul dintre ceilalţi. Să nu fie *el.* Te rog.

Când deschise uşa, Adam era acolo.

Zâmbea ambiguu, aşa cum ar trebui s-o facă un băiat care a fost pus cu forţa în ultimul minut s-o însoţească pe cea mai bună prietenă a iubitei lui la bal. Zâmbetul îi dispăru imediat ce dădu cu ochii de Cassie.

Pentru o clipă ce păru foarte lungă, se uită pur şi simplu la ea. Zâmbetul fericit al fetei păli şi se priviră.

Adam înghiţi puternic în sec, dădu să spună ceva, apoi renunţă şi rămase iarăşi tăcut.

Cassie auzea cuvintele lui Suzan: *Te va face irezistibilă.* Doamne, ce făcuse?

— O să anulăm totul, zise ea cu o voce la fel de moale ca atunci când îi spusese lui Faye despre energia întunecată. O să-i explicăm Dianei că m-am îmbolnăvit şi eu…

— Nu putem, o contrazise el, la fel de moale, dar foarte intens. N-o să creadă nimeni şi, în plus… Zâmbetul ambiguu dădu să apară iar. Ar fi păcat să ratezi balul. Arăţi… Făcu o pauză. Bine, continuă el.

— Şi tu la fel, îl complimentă Cassie şi încercă să afişeze un zâmbet ironic.

Avu impresia că-i ieşise cam strâmb.

Cassie trase aer în piept, dar, în acea clipă, auzi o voce de la etaj.

— Poftim, spuse Laurel, aplecându-se peste balustradă ea să-i arunce lui Cassie o gentuţă cu mărgele. Du-o la bal, Adam; aşa, o să aibă o şansă cu băieţii care sunt disponibili.

Iar Suzan strigă din dormitor:

— Dar nu prea mulţi, Cassie – să ne laşi şi nouă câţiva!

— O să încerc să-i ţin pe câţiva la distanţă, răspunse Adam, iar Cassie simţi cum pulsul, care i-o luase la goană, se mai domoleşte. Îşi stabiliseră rolurile. Parcă ar fi jucat într-o piesă de teatru şi Cassie nu trebuia decât să-şi ţină minte replicile. Era

sigură că Adam se putea descurca... ei bine, aproape sigură. Ceva din ochii lui întunecaţi ca marea îi trimise fiori pe şira spinării.

— Să mergem, zise Adam, iar Cassie trase aer în piept şi păşi alături de el afară, în noapte.

6

Merseră cu maşina până la liceu. În ciuda încordării dintre ei, noaptea părea senină, răcoroasă şi plină de magie; sala de gimnastică fusese transformată. Era atât de mare, încât părea o parte din noapte, iar luminiţele clipitoare înfăşurate pe ţevi şi grinzile de deasupra erau asemenea stelelor.

Cassie se uită în jur, căutându-i pe ceilalţi membri ai Cercului. Nu zări pe nimeni. Observă însă străini privindu-i surprinşi pe ea şi pe Adam. Iar în ochii băieţilor se citea ceva mai mult decât surpriza, ceva cu care Cassie nu era deloc obişnuită. Era genul de privire cu gura deschisă de mirare pe care băieţii i-o aruncau Dianei când aceasta arăta deosebit de frumoasă.

Pe Cassie o cuprinseră o căldură subită şi o strălucire care n-avea nimic de-a face cu priceperea lui Suzan. Ştia că se îmbujorase. Se simţi remarcabilă şi copleşită – şi, în acelaşi timp, emoţionată şi entuziasmată. Dar, prin amestecul nebunesc de sentimente, ceva din interiorul ei rămase clar şi lucind asemenea diamantelor. Se afla acolo ca să joace un rol şi să-şi păstreze jurământul de a-i fi credincioasă Dianei. Asta conta şi se agăţă de acel fapt.

Însă nu putea să stea pur şi simplu acolo, cu toţi cei prezenţi privind-o; era prea jenant. Se întoarse spre Adam.

Era o clipă stânjenitoare. Nu puteau să se aşeze alături în vreun colţ întunecat – n-ar fi funcţionat niciodată. Apoi, Adam îi adresă un zâmbet strâmb şi spuse:

— Vrei să dansezi?

Uşurată, Cassie încuviinţă şi o porniră spre ringul de dans. În câteva secunde, erau înconjuraţi de alţi oameni.

Atunci, începu muzica, dulce şi catifelată.

Se priviră neajutoraţi şi înspăimântaţi. Erau în mijlocul ringului; ca să plece, ar fi fost nevoiţi să-şi croiască drum prin mulţime. Cassie se uită în ochii lui Adam şi văzu că era la fel de nedumerit ca ea.

Apoi, Adam rosti în barbă:

— Ar fi bine să nu batem prea mult la ochi.

O cuprinse în braţe.

Cassie închise ochii. Tremura şi nu ştia ce să facă.

Încet, de parcă ar fi fost obligat, Adam îşi lipi obrazul de părul ei.

N-o să mă gândesc la nimic, n-o să mai gândesc deloc, îşi zise Cassie. N-o să *simt...* Dar era imposibil. Nu se putea abţine să nu simtă ceva. Era întuneric ca la asfinţit, Adam o ţinea în braţe şi-i putea simţi parfumul ca de frunze de toamnă şi brizã.

Dansul e ceva foarte vrăjitoresc – oh, Laurel avusese dreptate. Cassie îşi putea imagina vrăjitoare din veacurile trecute dansând sub cerul înstelat pe o muzică dulce şi sălbatică, apoi întinzându-se pe iarba verde şi moale.

Poate că printre strămoşii lui Cassie fusese şi o vrăjitoare tânără, care dansase asemenea ei într-o poiană luminată de lună. Poate că dansase de una singură până ce observase o umbră printre copaci şi auzise sunetul naiului. Iar apoi poate că ea şi zeul pădurii dansaseră împreună, în vreme ce luna îşi răspândea razele argintii în jurul lor...

Cassie simţea căldura, cursul vieţii în braţele lui Adam. Struna argintie, se gândi ea. Legătura misterioasă, invizibilă, care o legase de Adam încă de la început... acum, o simţea iarăşi. Îi unea de la inimă la inimă, îi atrăgea împreună fără să se poată opune.

Muzica se opri. Adam se dădu uşor înapoi, iar ea îşi ridică privirea spre el, în vreme ce obrazul şi gâtul o furnicau, căci nu-i mai simţea căldura. Ochii lui erau ciudaţi, întunecimea lor fiind tivită cu argintiu, precum luna nouă. Încet, Adam se aplecă astfel încât buzele lui abia le atingeau pe ale ei – şi rămase aşa. Stătură în acel fel o vreme ce păru o eternitate, apoi Cassie întoarse capul.

Nu fusese un sărut, îşi zise când se desprinseră din mulţime. Nu conta. Dar nu aveau cum să mai danseze împreună şi o ştiau amândoi prea bine. Lui Cassie îi tremurau genunchii.

Găseşte nişte oameni cărora să li te alături – şi încă repede, se gândi ea. Privi disperată înjur. Spre marea ei uşurare, zări un păr neted şi castaniu şi un cap cu păr lung, şaten-deschis, presărat cu floricele. Erau Melanie şi Laurel, prinse într-o conversaţie cu doi băieţi străini. Dacă văzuseră ce se întâmplase pe ringul de dans cu un minut în urmă...

Dar Laurel se răsuci când Adam o salută, şi spuse:

— A, iată-te! în vreme ce zâmbetul lui Melanie părea destul de normal.

Cassie era recunoscătoare să stea de vorbă cu ele în vreme ce băieţii discutau despre fotbal. Veselia provocată de magia dansului prinsese să-i revină.

— Uite-o pe Deborah. De fiecare dată dansează o dată înainte să se îndrepte spre camera boilerului, împreună cu fraţii Henderson, murmură Laurel, zâmbind răutăcios.

— Şi *ce* fac acolo? întrebă Cassie, urmărind încotro se uita Laurel.

Deborah purta o fustă neagră foarte scurtă şi o şapcă de motociclist, decorată cu o brăţară din zale aurii. Părul îi intra în ochi. Arăta grozav.

— Joacă cărţi şi beau. Dar nu, nu e ce te gândeşti tu. Niciunul dintre băieţi n-ar îndrăzni să facă vreo mişcare du Deb – e-n stare să-i învingă pe toţi la wrestling. Doar că o venerează.

Cassie zâmbi, apoi zări pe altcineva, iar zâmbetul îi păli.

— Că tot vorbeam de a arăta grozav…, rosti încet.

Faye avea o rochie de culoarea flăcărilor, sexy şi elegantă, croită în obişnuitul stil care te dădea pe spate. Părul îi era negru şi lucios şi-i cădea în valuri neîmblânzite pe spate. Parcă era o creatură exotică intrată din greşeală în campus.

Faye nu le observă pe cele trei fete cercetând-o din priviri. Părea să-şi fi concentrat întreaga atenţie asupra lui Nick.

Cassie fu surprinsă că Nick se afla acolo în primul rând; nu era genul care să meargă la dans. Stătea alături de o străină blondă care părea de-a dreptul înspăimântată. În vreme ce Cassie îi observa, Faye îşi croi drum până la el şi-i puse o mână cu unghii roşii pe braţ.

Nick se uită în jos la degetele ei şi se încordă. Îi aruncă o privire rece lui Faye, peste umăr. Apoi, se scutură intenţionat şi se aplecă peste blonduţă, care făcu ochii mari. Pe parcursul întregului incident, chipul îi rămase la fel de glacial şi de impenetrabil ca întotdeauna.

— Uuu, făcu Laurel. Faye încearcă să meargă la sigur, dar Nick nu cooperează.

— E vina ei, comentă Melanie. S-a ţinut după Jeffrey până în ultimul minut.

— Cred că acum aleargă încă după el, spuse Cassie.

Jeffrey tocmai venea dinspre ringul de dans, împreună cu Sally. Expresia lui era taman opusă celei glaciale a lui Nick; părea că se distrează de minune, zâmbind seducător în stânga şi-n dreapta. Mândru că la braţul lui se află regina balului, se gândi Cassie. Dar era amuzant cât de repede dispărea zâmbetul de pe feţele oamenilor atunci când dădeau de Faye, îşi mai zise ea imediat după aceea.

Jeffrey încercă s-o împingă pe Sally înapoi pe ring, dar Faye se mişcă rapid ca o panteră şi le tăie calea. Apoi, ea şi Sally se treziră de-o parte şi de alta a lui Jeff, ca un câine mare, cu blană lucioasă şi neagră, şi un mic terier roşcat certându-se pe un os lung şi subţire.

— Ce tâmpenie! zise Laurel. Faye ar putea avea aproape orice tip de pe-aici, dar îi vrea doar pe cei care constituie o provocare.

— Ei bine, nu-i problema noastră, zise Melanie cu înţelepciune.

Se întoarse spre străinul de lângă ea, îi zâmbi şi porniră împreună spre ringul de dans. Laurel păru iritată preţ de o clipă, apoi zâmbi, ridică din umeri spre Cassie şi-şi luă şi ea partenerul.

Cu inima grea, Cassie îi urmări cum se îndepărtează.

În ultimele minute, reuşise să ignore prezenţa lui Adam, dar acum se treziseră iarăşi singuri. Hotărâtă, căută în jur o sursă de distragere a atenţiei. Era Jeffrey, care dăduse de bucluc. Muzica începuse, Faye îi adresa un zâmbet leneş şi periculos, iar Sally era enervată şi arunca priviri pline de ură. Cei trei stăteau astfel încât să formeze un triunghi perfect şi nu se clinteau. Cassie nu-şi dădea seama cum avea Jeffrey să scape din acea situaţie.

Apoi, el se uită în direcţia ei.

Reacţia îi fu surprinzătoare. Făcu ochii mari. Clipi. Se holbă la ea de parcă n-ar mai fi văzut vreo fată în viaţa lui şi plecă de lângă Faye şi Sally ca şi cum ar fi uitat de existenţa lor.

Cassie era uimită şi nedumerită, dar se simţea flatată. Cel puţin, îi distrăgea atenţia de la dilema care-l privea pe Adam. Când se întoarse şi se uită în ochii lui Adam, văzu că el înţelesese chiar şi fără să dea aprobator din cap.

Jeffrey întinse braţul spre ea. Ea îl luă de mână şi-i permise s-o conducă pe ringul de dans. Aruncă o privire înapoi spre Adam şi observă că expresia de pe faţa lui era contradictorie: acceptare amestecată cu ceva mai întunecat, mai tulburător.

Era tot un dans lent. Cassie se menţinu la o distanţă potrivită faţă de Jeffrey şi se uită nesigură la pantofii lui. Erau maro-închis, cu mici ciucuri, iar cel stâng era uşor ros. Când îi privi în cele din urmă faţa, stânjeneala îi dispăru. Zâmbetul lui nu era doar orbitor, ci şi evident plin de admiraţie.

Când ne-am întâlnit prima dată, încerca să mă impresioneze, îşi zise ameţită Cassie. Acum *el* este cel impresionat. Îi putea citi aprecierea în priviri şi o simţea în felul în care o ţinea în braţe.

— Formăm un cuplu frumos, comentă el.

Ea râse. Puteai să fii sigur că Jeffrey se va complimenta singur atunci când o complimenta pe ea.

— Mersi. Sper că Sally nu e supărată.

— Nu Sally mă îngrijorează. Ci *ea.*

— Faye. Ştiu.

Îşi dori să-i poată oferi vreun sfat. Dar nimeni nu ştia cum să-i facă faţă lui Faye.

— Poate c-ar fi cazul să fii şi tu îngrijorată. Ce-o să zică Diana când o să afle c-ai fost aici împreună cu Adam?

— Diana *m-a rugat* să vin cu el, pentru că e bolnavă, răspunse Cassie, înfuriindu-se fără să vrea. Nici măcar n-am vrut şi…

— Hei, hei, doar te tachinam. Toată lumea ştie că Di şi prinţul ei consort sunt practic căsătoriţi. Deşi poate că nu te-ar fi rugat dacă ar fi ştiut cât de frumoasă o să fii.

Încă o mai tachina, dar lui Cassie nu-i plăcea. Privi în jur şi o zări pe Laurel, care-i făcu semn cu ochiul pe după umărul partenerului ei. Şi Suzan dansa foarte aproape de un băiat musculos, iar părul ei roşu-auriu lucea în lumina slabă.

Apoi, se termină. Cassie se uită în sus la Jeffrey şi spuse:

— Multă baftă cu Faye!

Altceva nu-i putea zice. El zâmbi din nou.

— Mă descurc eu, rosti încrezător. Nu vrei să mai dansezi? Nu? Eşti sigură?

— Mersi, dar ar fi bine să mă întorc, murmură Cassie, căci o îngrijora felul în care se uita la ea.

Reuşi să se smulgă din strânsoarea lui şi o porni spre marginea ringului, dar, înainte să ajungă, un alt băiat o invită la dans.

Nu-l vedea nicăieri pe Adam. Poate că se simţea bine pe undeva – ea aşa spera. Acceptă invitaţia băiatului.

Nu fu el ultimul. Tot felul de băieţi, din clasa a douăsprezecea şi a unsprezecea, sportivi şi şefi de an, veneau la ea. Văzu cum băieţii îşi mutau privirea de la partenerele lor şi o urmăreau pe ea în vreme ce dansa.

Nu ştiam că balurile sunt aşa. Nu ştiam despre *nimic* că ar fi aşa, îşi zise ea. Deocamdată, era cuprinsă pe de-a-ntregul de magia nopţii şi-şi îndepărtă din minte toate gândurile supărătoare. Se lăsă purtată de muzică şi pur şi simplu se lăsă în voia ei pentru o vreme.

Apoi, văzu chipul lui Sally pe margine.

Jeffrey nu era cu ea. Cassie nu-l mai văzuse de ceva vreme. Dar Sally se concentra anume asupra lui Cassie, iar expresia ei era una otrăvită.

Când dansul se termină, Cassie scăpă de următorul băiat care încercă să o reţină şi se îndreptă spre Laurel. Aceasta o întâmpină cu veselie.

— Eşti frumoasa balului, îi spuse cuprinsă de entuziasm, o apucă de braţ şi o bătu uşor pe mână. Sally e furioasă. Faye e furioasă. *Toată lumea* e furioasă.

— Cred că-i din cauza parfumului. Suzan o fi folosit prea mult.

— Nu fi prostuţă! Tu eşti. Eşti o gazelă mică şi perfectă. Nu, un mic inorog alb, unul fără seamăn. Mi se pare că a observat până şi Adam.

Cassie tăcu.

— Ah, mă îndoiesc, spuse încet. E doar politicos. Doar ştii cum e Adam.

— Da, rosti Laurel. Sir Adam cel Galant. S-a întors şi-a invitat-o pe Sally la dans după ce ai plecat cu Jeffrey, iar Sally mai că nu i-a tras un pumn.

Cassie zâmbi, dar inima încă îi bătea cu putere. Ea şi Adam îşi promiseseră să nu demaşte ce simţeau unul pentru celălalt nici cu vorba, nici cu privirea, nici cu fapta, dar în seara aceea stricau totul pe toate fronturile. Acum, îi era teamă să-l caute şi nu mai voia să danseze. Nu-şi dorea nici să fie frumoasa balului; nu voia ca toate fetele de-acolo să fie mânioase pe ea. Dorea să meargă la Diana.

Sosi Suzan, pieptul ei impresionant ridicându-se uşor în rochia decoltată. Îi aruncă un zâmbet lui Cassie.

— V-am zis eu că ştiu despre ce vorbesc. Vă simţiţi bine?

— Minunat, răspunse Cassie, înfigându-şi degetele în palmă. Deschise gura să mai spună ceva, dar apoi îl zări pe Sean croindu-şi drum spre ea. Chipul îi era nerăbdător, iar mersul de obicei furişat era acum hotărât.

— Ar fi trebuit să te avertizez, spuse Laurel cu glas şoptit. Sean a fost toată seara pe urmele tale, dar mereu un alt băiat reuşea să ajungă la tine înaintea lui.

— Dacă *îi iese,* o să se ţină de tine ca râia, adăugă Suzan, scotocind în poşetă. Of, la naiba, i-am dat rujul meu lui Deborah. Unde e?

— Bună, salută Sean când ajunse în dreptul lor. Ochii lui mici şi negri o cercetară pe Cassie. Aşadar, în sfârşit, eşti liberă.

— Nu chiar, îl contrazise Cassie. Trebuie să… merg s-o caut pe Deborah, căci Suzan are treabă cu ea. De fapt, trebuia să scape de toate astea pentru o vreme. Ştiu unde e; o aduc eu, le zise ea lui Suzan şi lui Laurel, care erau luate prin surprindere.

— Vin şi eu, se oferi imediat Sean, iar Laurel deschise gura, însă Cassie le făcu amândurora semn că nu era cazul.

— Nu, nu, mă duc singură. Vin imediat, adăugă ea.

Şi dispăru de lângă ei, strecurându-se prin mulţime către uşile duble.

Ştia unde se afla camera boilerului sau, cel puţin, unde era uşa care ducea într-acolo. Nu fusese niciodată înăuntru. Când ajunse în aripa C a clădirii, muzica balului rămăsese mult în urmă.

Uşa pe care scria „Biroul custodelui” dădea spre o cameră lungă şi îngustă, în care erau tot felul de maşinării greu de identificat. Generatoarele zbârnâiau, înăbuşind orice alt sunet. Era răcoare şi umezeală… înspăimântător, se gândi Cassie. Pe pereţi erau atârnate semne cu „Fumatul interzis” şi mirosea a petrol şi a gaz.

O scară ducea până în subsolul liceului. Cassie se îndreptă încet spre trepte şi apucă balustrada netedă de metal. Doamne, parcă aş coborî într-un mormânt, se gândi. Cine-ar vrea să-şi petreacă timpul aici în loc să fie în sala de gimnastică luminoasă şi răsunând de muzică?

Camera boilerului mirosea a ulei de motor şi a bere. Nu era doar răcoare, ci *frig* de-a dreptul. Şi era linişte, cu excepţia apei care picura întruna pe undeva.

Un loc îngrozitor, îşi zise înfiorată Cassie. Peste tot în jurul ei erau maşinării având cadrane uriaşe şi pe deasupra treceau ţevi gigantice, de toate felurile. Parcă s-ar fi aflat în măruntaiele unui vapor. Care era părăsit.

— Hei! Deborah!

Niciun răspuns.

— Debby? Chris? Cassie sunt!

Poate că nu o auzeau. Mai era o încăpere în spatele camerei boilerului; o zărea printr-o arcadă din spatele maşinăriilor.

Se îndreptă spre ea, îngrijorată că ar putea păta rochia imaculată a lui Laurel cu ulei. Privi prin arcadă şi şovăi, cuprinsă de o nelinişte ciudată.

Pic. Pic.

— E cineva acolo?

O maşinărie mare îi bloca drumul. Tulburată, îşi strecură capul să se uite după ea.

La început, i se păru că încăperea era goală, dar apoi văzu ceva la nivelul ochilor. Ceva în neregulă. Şi, în clipa aceea, i se puse un nod în gât, iar mintea i se fărâmiţă, gânduri îi alergau de unele singure prin cap, ca nişte explozii ale unui bec.

Picioare care se legănau.

Picioare care se legănau acolo unde n-ar fi trebuit să se afle. Cineva călcând pe aer. Zburând asemenea unei vrăjitoare. Doar că picioarele nu zburau. Se legănau înainte şi înapoi, încălţate cu pantofi maro-închis. Doi pantofi maro-închis cu ciucuraşi.

Cassie îşi ridică privirea către chip.

Apa picura în continuare. Mirosul de ulei şi de alcool răsuflat îi provoca greaţă.

Nu putea să ţipe. Nu putea să facă altceva decât să icnească.

Picuri şi legănat.

Chipul acela, chipul acela groaznic de învineţit. Fără zâmbetul seducător. Trebuie să-l ajut cumva, dar cum? Nimeni nu are gâtul îndoit astfel cât e încă în viaţă.

Fiecare detaliu oribil era atât de clar. Sfoara roasă. Umbra care se balansa pe peretele de BCA. Maşinăria cu toate cadranele şi întrerupătoarele ei. Şi nemişcarea îngrozitoare.

Pic. Pic.

Legănându-se ca un pendul.

Acoperindu-şi gura cu palmele, Cassie începu să plângă.

Se dădu înapoi, încercând să nu se uite la părul şaten şi ondulat de pe capul care-i atârna într-o parte. Nu putea să fie mort când abia ce dansase cu el. Abia ce o cuprinsese în braţe şi-i adresase zâmbetul acela încrezut. Iar acum…

Făcu un pas înapoi şi nişte mâini îi cuprinseră umerii.

Încercă să ţipe, dar avea gâtul paralizat. I se întunecă privirea.

— Gata! Gata! Linişteşte-te!

Era Nick.

— Respiră adânc. Lasă-ţi capul în jos.

Unu-unu-doi, icni ea şi apoi încă o dată, clar şi precis, astfel încât el să înţeleagă: Sună la unu-unu-doi, Nick. Jeffrey…

El aruncă o privire dură înspre picioarele care se legănau.

— N-are nevoie de doctor. Dar tu?

— Eu… Se agăţase de mâna lui. Am coborât ca s-o aduc pe Deborah.

— E în vechea clădire a ştiinţelor. Au fost prinşi acolo.

— Şi l-am văzut… pe Jeffrey…

Braţul lui Nick o alina.

— Am înţeles, spuse el. Vrei să stai jos?

— Nu pot. E rochia lui Laurel. Îşi dădu seama că nu vorbea deloc logic. Încercă disperată să-şi vină în fire. Nick, te rog, lasă-mă să plec. Trebuie să chem salvarea.

— Cassie. Ea nu-şi amintea să-i mai fi zis vreodată pe nume, dar acum o ţinea de umeri şi o privea direct în ochi. Nicio salvare din lume nu-i va folosi la nimic. Ai înţeles? Acum, calmează-te.

Cassie se uită în ochii lui de culoarea mahonului, apoi încuviinţă încet. Ritmul respiraţiei i se potolea. Era recunoscătoare că o cuprinsese cu braţul, deşi unei părţi a minţii ei nu-i venea să creadă – o liniştea chiar *Nick?* Nick, care ura fetele şi, cel mult, se purta cu o politeţe rece?

— Ce se petrece aici?

Cassie se răsuci şi-l văzu pe Adam în arcadă. Dar, când încercă să răspundă, gâtul i se strânse şi lacrimi fierbinţi îi inundară ochii.

— E puţin supărată, rosti Nick. Tocmai l-a găsit pe Jeffrey Lovejoy atârnând de o ţeavă.

— *Poftim?*

Adam se strecură ca să privească dincolo de maşinărie. Se întoarse părând îndârjit şi alert, cu ochii lucindu-i argintii, ca

întotdeauna când vremurile erau tulburi.

— Cât ştii despre asta? îl întrebă concis pe Nick.

— Am coborât să iau ceva ce uitasem aici, spuse Nick la fel de scurt. Am găsit-o în schimb *pe ea,* gata să leşine. Asta-i tot.

Expresia de pe chipul lui Adam… se mai îmblânzise puţin.

— Eşti în regulă? îi zise lui Cassie. Te-am căutat peste tot. Ştiam că e *ceva* în neregulă, dar nu şi ce anume. Apoi Suzan mi-a spus că ai plecat s-o cauţi pe Deborah, dar că nu merseseşi unde trebuie.

De parcă ar fi fost cel mai natural lucru din lume, se întinse să o ia de lângă Nick, iar Nick se opuse. Preţ de o clipă, între cei doi băieţi se simţi încordarea şi Cassie se uită de la unul la celălalt surprinsă şi alarmată.

Se îndepărtă de amândoi.

— Sunt în regulă, spuse.

Şi, ciudat, faptul că o rosti aproape că făcu să fie adevărat. Era, în parte, o nevoie, dar şi altceva – simţurile de vrăjitoare îi transmiteau ceva. Avea senzaţia a ceva rău şi diabolic. A ceva întunecat.

— Energia întunecată, şopti ea.

Adam păru mai alert şi mai pătrunzător.

— Crezi…?

— *Da,* întări ea. Da, cred. Dar dacă am putea fi siguri…

Gândurile îi alergau prin minte. Jeffrey. Corpul lui Jeffrey balansându-se asemenea unui pendul. *De obicei, folosim cuarţul transparent pe post de pendul…*

Luă colierul lui Melanie şi-l ridică, privind picătura de cristal de cuarţ.

— Dacă energia întunecată *a fost* aici, poate că-i putem da de urmă, spuse, înflăcărată de idee. Să vedem de unde a venit sau încotro s-a dus. Poate mă ajutaţi.

Nick părea sceptic, dar Adam interveni înainte ca Nick să apuce să spună ceva.

— Sigur că te ajutăm. Însă e periculos; trebuie să avem mare grijă.

O strânse liniştitor de braţ.

— Atunci… trebuie să ne întoarcem acolo, zise Cassie şi ţâşni în camera în care picioarele încă se legănau, înainte să aibă ocazia să se răzgândească. Nick şi Adam o urmau îndeaproape.

Fără să-şi permită să se gândească, ridică mult cristalul, urmărind cum luceşte în lumină.

La început, acesta se învârti pur şi simplu. Apoi, prinse să se mişte violent înainte şi înapoi, arătând clar într-o anume direcţie.

7

Cassie urmări mişcarea cristalului. Arăta spre scări în sus, hotărî ea – sensul contrar ducea direct într-un perete.

— Oricum, ar fi bine să ieşim, spuse Adam. Altfel, s-ar putea să nu reuşim să-l urmăm.

Cassie încuviinţă. Ea şi Adam vorbeau repede şi încordaţi, dar calm. Agitaţia violentă clocotea imediat sub stăpânirea de sine, înfrânată doar prin puterea voinţei. Când urcară scările, se gândi că asta se datora faptului că avea ceva *de făcut.* Nu-şi putea permite să izbucnească într-o criză de isterie; trebuia să-şi păstreze mintea limpede, ca să dea de ucigaşul lui Jeffrey.

În holul de lângă biroul custodelui, dădură de Deborah şi de fraţii Henderson.

— Adam, care-i treaba? întrebă Chris. Cassie observă că băuse. Tocmai coboram să luăm nişte răcoritoare, ştii tu…

— Nu acolo, i-o tăie Adam. Se uită la Doug, care părea mai puţin ameţit. Du-te după Melanie, îi ceru, şi pune-i să sune la poliţie. Jeffrey Lovejoy a fost omorât.

— Vorbeşti serios? făcu Deborah. Lumina aceea aspră i se vedea iar pe chip. În regulă!

— *Nu*! izbucni Cassie. Nu l-ai văzut. E îngrozitor –, şi deloc amuzant.

Când Deborah porni spre ea, Adam întinse braţul.

— În loc să te certi cu ai noştri, de ce nu ne ajuţi? Încercăm să dăm de energia întunecată care l-a omorât.

— Energia întunecată, repetă dispreţuitoare Deborah.

Cassie trase scurt aer în piept, dar Nick luă cuvântul.

— Şi eu cred că-i o porcărie, spuse calm. Dar dacă *n-a fost* energia întunecată, asta înseamnă că a făcut-o *o persoană* – cum ar fi cineva care-i purta pică lui Jeffrey, adăugă şi se uită fix şi dur la Deborah.

Deborah îi întoarse cu aroganţă privirea. Cassie o privi cum stă acolo, îmbrăcată cu rochia ei scurtă şi neagră, părând mai degrabă un maiou decât o rochie, şi încălţată cu cizmele de piele întoarsă. Deborah era războinică, potrivnică, ostilă – şi puternică.

Pentru prima dată de multă vreme, Cassie observa semiluna tatuată pe clavicula lui Deborah.

— De ce *nu* ne ajuţi, Deborah? întrebă. Cristalul ăsta detectează ceva – sau aşa făcea înainte să stăm de vorbă. Ajută-ne să găsim lucrul căruia i-a luat urma. Apoi adăugă, mânată de un instinct subconştient: Desigur, probabil că e periculos…

— Şi ce dacă? Ai impresia că mi-e frică? se răsti Deborah. Bine, vin. Voi ştergeţi-o de-aici, le zise fraţilor Henderson.

Spre mirarea lui Cassie, Chris şi Doug o ascultară, plecând probabil să o anunţe pe Melanie.

— Bine, rosti Cassie, ridicând iar cristalul.

Îi era teamă că acum, când îşi pierduse concentrarea, nu va mai funcţiona. Şi, la început, atârnă pur şi simplu la capătul lanţului, legănându-se foarte uşor. Apoi, în vreme ce ei patru îl priveau, balansul se intensifică. Cassie îşi ţinu respiraţia, încercând să nu-i tremure mâna. Nu voia să influenţeze în vreun fel cristalul.

Acum era clar că se legăna. Către camera boilerului şi spre partea din faţă a liceului.

— Către est, concluzionă Adam pe o voce joasă.

Ţinând cristalul ridicat cu mâna stângă, Cassie urmă direcţia balansului, pornind-o pe hol.

Afară, luna era aproape plină şi sus spre cer, îndreptându-se spre vest, în spatele lor.

— Luna însângerată, şopti Adam.

Cassie îşi aminti că Diana spusese că vrăjitoarele îşi împart anul nu în luni, ci în apariţii ale Lunii. Numele acesteia era groaznic de potrivit, dar nu-i mai aruncă nicio privire. Se concentra asupra cristalului.

La început, străbătură oraşul, cu magazine închise şi clădiri goale de-o parte şi de alta a străzilor. Nimic nu era deschis după miezul nopţii în New Salem. Apoi, magazinele se răriră şi apărură câteva grupuri de case. În cele din urmă, merseră pe un drum care deveni din ce în ce mai singuratic cu fiecare pas făcut şi nu mai erau înconjuraţi decât de sunetele nopţii.

Aici nu locuia nimeni, dar luna lumina suficient de puternic încât să poţi vedea ce era înjur. Umbrele li se întindeau în faţă. Aerul era răcoros, iar Cassie tremură fără să-şi dezlipească ochii de la cristal.

Simţi că-i alunecă ceva peste umeri. Haina lui Adam. Îi aruncă o privire recunoscătoare, apoi şi-o întoarse repede asupra cristalului; dacă îi slăbea concentrarea, şi cristalul părea să-şi piardă din hotărâre şi să încetinească, oscilând aparent aleatoriu. Nu se balansă niciodată atât de puternic pe cât o făcuse peridotul pe care-l folosise Diana – dar, la urma urmei, Cassie *nu era* Diana şi nici nu avea un sabat întreg care să o susţină.

Îl auzi pe Adam rostind în spatele ei:

— Nick?

— Oricum n-aş lua-o. Nu mi-e frig niciodată, pufni ironic Deborah.

Acum se aflau pe un drum îngust de pământ, încă îndreptându-se spre est. Deodată, lui Cassie îi trecu prin minte un gând îngrozitor.

O Doamne – *casa lui Faye.* Acolo i-am dat drumul în libertate şi într-acolo mergem. O să urmăm chestia asta până în camera lui Faye… şi-apoi ce se va întâmpla?

Răceala care o străbătu era mai profundă şi o amorţea mai mult decât vântul nopţii. Dacă energia întunecată care explodase prin tavanul lui Faye îl omorâse pe Jeffrey, Cassie era la fel de vinovată ca Faye. Era o ucigaşă.

Atunci nu-l mai urma, şopti o voce micuţă din interiorul ei. Tu controlezi cristalul; răsuceşte-l în direcţia greşită.

Dar n-o făcu. Privi în continuare lacrima de cuarţ, care părea să lucească lăptos în întuneric, şi-i permise să se legene cum îşi dorea.

Dacă adevărul iese la iveală, asta e, îşi spuse sec.. Şi, dacă era o ucigaşă, merita să fie prinsă. Va urma cristalul oriunde o va duce.

Însă nu păru să-i îndrepte spre strada Crowhaven. Mergeau tot către est, nu spre nord-est. Deodată, drumul îngust şi denivelat pe care se aflau începu să arate cunoscut.

Întrezări gardul de plasă înaintea lor.

— Cimitirul, rosti încet Adam.

— Stai, zise Deborah. Ai văzut? Acolo, uite!

— Ce, cimitirul? întrebă Adam.

— Nu! Chestia aia – uite-o din nou! Acolo, pe drum.

— Nu văd nimic, interveni Nick.

— Nu se poate. Se mişcă…

— Eu zăresc o umbră, recunoscu Adam. Sau poate un oposum ori vreun alt animal…

— Nu, e mare, insistă Deborah. *Acolo!* Nu vedeţi aia?

Cassie îşi ridică în cele din urmă privirea; nu se putu abţine. Drumul singuratic din faţa ei păru la început întunecat şi nemişcat, dar apoi observă ceva. O umbră, îşi zise… dar umbra a ce? Părea să fie înalt şi se mişca.

— N-am văzut nimic, insistă tăios Nick.

— Atunci eşti orb de-a dreptul, izbucni Deborah. Seamănă cu un om.

Lui Cassie i se făcu pielea de găină pe sub haina lui Adam. Chiar *arăta* ca un om – doar că parcă se schimba în fiecare minut, fiind ba mai înalt, ba mai scund, ba mai gras, ba mai zvelt. Din când în când, dispărea complet.

— Se îndreaptă spre cimitir, observă Deborah.

— Nu… uite! O cârmeşte spre şopron, strigă Adam. Nick, haide!

Lângă drum se afla un şopron abandonat. Până şi în lumina lunii era evident cât arăta de dărăpănat. Silueta vagă păru să se îndrepte rapid într-acolo, contopindu-se cu întunericul dinapoia lui.

Adam şi Nick alergau, iar Nick mormăia:

— Fugim după nimic!

Deborah stătea sigură pe ea, încordată şi vigilentă, cercetând drumul din priviri. Cassie se uită îngrozită la colier. Concentrarea tuturor se dusese pe apa sâmbetei, iar cristalul se învârtea aiurea. Ridică privirea şi dădu să pună ceva, dar trase adânc aer în piept.

— Uite-l!

Reapăruse lângă şopron şi înainta cu repeziciune. Trecu *prin* gardul de plasă.

Deborah fu imediat pe urmele lui, alergând ca o căprioară. Iar Cassie, fără să aibă habar ce face, o urmă îndeaproape.

— Adam! strigă ea. Nick! Pe-aici!

Deborah ajunse la gardul înalt până la brâu şi îl escaladă, căci rochia scurtă nu o incomodă deloc. Cassie fu şi ea acolo o clipă mai târziu, şovăi, apoi îşi propti piciorul în plasă şi se aburcă, dându-şi la o parte poalele rochiei. Ateriză cu o zdruncinătură şi simţi o durere în gleznă, dar n-avea timp să-şi facă griji în

privinţa asta. Deborah alerga înaintea ei.

— L-am prins! strigă Deborah, oprindu-se deodată. L-am prins!

Cassie putea să-l vadă chiar în faţa lui Deborah. Se oprise din goana lui în linie dreaptă şi ţâşnea dintr-o parte într-alta, de parcă ar fi găsit o cale de evadare. Deborah făcea la fel, blocându-i drumul ca şi cum ar fi fost un apărător la baschet.

Suntem nebuni, îşi zise Cassie când ajunse lângă cealaltă fată. N-o putea lăsa pe Deborah să înfrunte singură acea umbră – dar ce-aveau să facă?

— Există vreo vrajă sau ceva de genul ăsta ca s-o ţinem pe loc? rosti ea gâfâind.

Deborah îi aruncă o privire surprinsă, iar Cassie observă că nu-şi dăduse seama că se află în spatele ei.

— Poftim?

— Trebuie să-l prindem cumva! Există vreo vrajă…

— *Jos!* strigă Deborah.

Cassie se lăsă la pământ. Silueta ca o umbră se umflase deodată, dublându-şi dimensiunile, precum o pisică furioasă, apoi se năpustise asupra lor. Direct asupra lor.

Cassie o simţi trecându-i pe deasupra capului, mai rece decât gheaţa şi mai întunecată decât cerul nopţii.

Apoi dispăru.

Deborah şi Cassie se ridicară în fund şi se uitară una la cealaltă.

Adam şi Nick apărură în fugă.

— Sunteţi în regulă? întrebă Adam.

— Da, răspunse tremurat Cassie.

— Ce făceaţi? spuse Nick, privindu-le neîncrezător.

Şi până şi Adam întrebă:

— Cum ai sărit gardul?

Deborah îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Nu m-am referit *la tine,* adăugă el.

Cassie îi aruncă şi ea o privire dispreţuitoare.

— Fetele pot să se caţere, răspunse ea.

Ea şi Deborah se ridicară în picioare şi începură să-şi scuture reciproc hainele, schimbând o privire complice.

— Acum a dispărut, zise Adam, renunţând cu înţelepciune la subiectul gardurilor. Dar măcar ştim cum arată.

Nick pufni, în derâdere.

— Cum arată *ce anume?*

— Doar nu susţii că tot nu l-ai văzut, spuse nerăbdătoare Deborah. A fost aici. S-a năpustit asupra noastră.

— Am văzut ceva, dar ce te face să crezi că era această aşa-zisă energie întunecată?

— Eram pe urmele ei, zise Adam.

— De unde ştim pe urmele a ce ne aflăm? ripostă Nick. Ceva din locul în care a fost omorât Lovejoy, atâta tot. Ar putea fi „energia întunecată" sau doar vreo fantomă obişnuită.

— O *fantomă*? spuse tresărind Cassie.

— Sigur. Dacă crezi în ele cât de puţin, să ştii că unora le place să piardă vremea prin locurile unde au avut loc omoruri.

Deborah interveni nerăbdătoare:

— Da, ca Bocitoarea din Beverly, femeia aia în negru care apare când cineva va suferi de o moarte violentă.

— Sau vasul-fantomă din Kennybunk – *Isidore.* Cel care apare şi-ţi arată propriul sicriu dacă o să mori pe mare, spuse Adam, căzând pe gânduri.

Cassie era nedumerită. Presupusese că se aflau pe urmele energiei întunecate – dar cine putea fi sigur de asta?

— A ajuns în cimitir, comentă încet. Loc care pare logic pentru o fantomă. Dar dacă nu energia întunecată l-a ucis pe Jeffrey, atunci cine a făcut-o? Cine-ar fi *dorit* să-l ucidă?

Găsi răspunsul chiar în momentul în care puse întrebarea. Îl văzu pe Jeffrey stând între două fete: una înaltă, brunetă şi tulburător de frumoasă; cealaltă mică şi zveltă, cu păr ruginiu şi o faţă certăreaţă.

— Faye sau Sally, şopti ea. Astă-seară au fost amândouă geloase. Dar chiar dacă ar fi suficient de nebune încât să-l omoare, niciuna n-ar fi putut de fapt s-o facă! Jeffrey era sportiv.

— O vrăjitoare ar fi reuşit, interveni sec Deborah. Faye l-ar fi putut obliga să se spânzure singur.

Iar Sally are prieteni în echipa de fotbal, adăugă Nick. Aşa a fost aleasă regina balului. Dacă mai întâi l-au strangulat, apoi l-au agăţat…

Adam asista tulburat la această discuţie purtată cu sânge rece.

— Doar nu credeţi aşa ceva.

— Hei, să te ferească Dumnezeu de furia unei femei, nu ştii?

comentă Nick. Nu spun c-ar fi făcut-o vreuna dintre ele. Doar că *ar fi putut* s-o facă.

— Ei bine, n-o să descâlcim toată treaba stând pur şi simplu aici, spuse tremurând Cassie. Când sărise gardul, haina lui Adam alunecase. Poate dacă-i dăm din nou de urmă…

În acel moment, îşi dădu seama că nu mai avea cristalul.

— A dispărut, zise. Cristalul lui Melanie. Cred că l-am scăpat când chestia aia s-a năpustit spre noi. Atunci, ar trebui să fie pe-aici, pe jos. *Trebuie* să fie.

Dar nu era. Se apucară cu toţii să caute, iar Cassie mătură iarba rară şi veştejită cu degetele, dar niciunul dintre ei nu reuşi să-l găsească.

Cumva, acest ultim dezastru, incredibil de mic în comparaţie cu tot ce se întâmplase în acea noapte, aproape c-o făcu pe Cassie să izbucnească în lacrimi.

— E în familia lui Melanie de generaţii întregi, spuse ea, clipind des.

— Melanie o să înţeleagă, o asigură cu blândeţe Adam.

Îi puse cu grijă o mână pe umăr, de parcă ar fi fost profund conştient că aveau martori.

— Dar e adevărat: n-are niciun sens să mai pierdem vremea pe-aici, le zise celorlalţi. Hai să ne întoarcem la liceu. Poate că acolo au mai aflat ceva despre Jeffrey.

În vreme ce Cassie mergea, cu pantofii de Cenuşăreasă strângând-o şi cu rochia argintie a lui Laurel plină de pământ, se pomeni privind de-a dreptul Luna însângerată. Plutea deasupra orăşelului New Salem asemenea unui înger al Morţii, se gândi ea.

În mod normal, în noaptea cu lună plină, Cercul se întrunea şi sărbătorea. Dar în ziua de după uciderea lui Jeffrey, Diana era încă bolnavă, Faye refuza să stea de vorbă cu cineva şi nimănui altcuiva nu-i venea să convoace o întâlnire.

Cassie îşi petrecu ziua simţindu-se ca vai de ea. Seara trecută, la liceu, poliţia nu găsise nicio pistă care să ducă la criminalul lui Jeffrey. Nu spuseseră dacă fusese mai întâi strangulat şi apoi spânzurat sau nu. De fapt, nu prea spuseseră mare lucru şi nu le plăceau întrebările.

Melanie fusese drăguţă în privinţa colierului, dar Cassie tot se mai simţea vinovată. Îl folosise ca să pornească în ceea ce se

dovedise o urmărire fără sorţi de izbândă, iar apoi îl pierduse. Dar mult mai rău era sentimentul de vinovăţie provocat de moartea lui Jeffrey.

Dacă n-ar fi dansat cu el, poate că Faye şi Sally n-ar fi fost atât de mânioase. Dacă nu i-ar fi permis lui Faye să ia craniul, atunci energia întunecată n-ar fi fost eliberată. Oricum privea problema, se simţea responsabilă şi nu dormise toată noaptea, gândindu-se întruna la asta.

— Vrei să stăm de vorbă? o întrebă bunica ei, ridicându-şi privirea de la masa pe care tăia rădăcină de ghimber.

Bucătăria antică ce îi păruse atât de uluitoare lui Cassie atunci când sosise în New Salem era acum un fel de refugiu. Aici era mereu câte ceva de făcut: de tocat, de uscat sau de conservat ierburile din grădina bunicii, iar în vatră ardea adesea focul. Era un loc vesel şi călduros.

— Of, bunico, spuse Cassie, apoi se opri.

Voia să vorbească, dar oare putea? Se uită fix la mâinile ridate ale bunicii, care împrăştiau rădăcina pe un grătar de lemn, ca să se usuce.

— Cassie, ştii că sunt mereu aici pentru tine – şi la fel şi mama ta, continuă bunica.

Deodată, aruncă o privire către uşa bucătăriei, iar Cassie observă că în pragul ei stătea mama ei.

Ochii mari şi întunecaţi ai doamnei Blake erau aţintiţi asupra lui Cassie, iar fetei i se păru că distinge în ei o undă de tristeţe. De când veniseră în această „vacanţă” în Massachusetts, mama ei păruse tulburată, dar în ultimele zile pe chip i se citea un fel de melancolie obosită care o nedumerea pe Cassie. Mama ei era atât de frumoasă şi părea atât de tânără, iar aerul nou de neajutorată, de pe chipul său, o făcea să arate mai tânără decât oricând.

— Ştii, Cassie, că dacă eşti cu adevărat nefericită aici… începu mama ei, sfidând-o din priviri.

Bunica lui Cassie se încordase şi se opri din împrăştiatul rădăcinii de ghimber.

— … nu suntem nevoite să rămânem, încheie mama.

Cassie era uluită. După toate prin care trecuse în primele săptămâni petrecute în New Salem, după toate nopţile în care-i venise să moară de dor de casă – *acum* mama ei spunea că pot

să plece? Dar şi mai ciudat era felul în care se uita bunica lui Cassie.

— Fuga n-a rezolvat niciodată nimic, rosti bătrâna. N-ai învăţat încă asta? N-am făcut cu toatele…

— Doi copii au murit, spuse mama lui Cassie. Iar dacă fiica mea îşi doreşte să plecăm de-aici, aşa vom face.

Cassie se uita consternată de la una la alta. Despre ce vorbeau?

— Mamă, interveni ea, de ce m-ai adus aici?

Mama şi bunica ei încă se mai priveau – o înfruntare a voinţelor, se gândi Cassie. Apoi, mama lui Cassie se uită în altă parte.

— Ne vedem la cină, încheie şi ieşi din cameră la fel de repede cum apăruse.

Bunica lui Cassie oftă din rărunchi. Mâinile ei bătrâne tremurară uşor când apucară o altă rădăcină.

— Sunt unele lucruri pe care le vei putea înţelege abia mai târziu, îi explică lui Cassie după o clipă. Trebuie să ai încredere în noi, Cassie.

— Asta are de-a face cu motivul pentru care tu şi mama v-aţi înstrăinat pentru atâta vreme? *Are?*

Urmă o pauză. Apoi, bunica ei rosti încet:

— Trebuie să ai încrede în noi…

Cassie deschise gura, după care o închise la loc. N-avea rost să mai insiste. După cum învăţase deja, familia ei se pricepea de minune să ţină secrete.

Se hotărî că se va duce la cimitir. Aerul proaspăt îi va face bine şi poate că, dacă ar găsi cristalul lui Melanie, se va simţi puţin mai bine.

Odată ajunsă acolo, îşi dori s-o fi rugat pe Laurel s-o însoţească. Chiar dacă soarele de octombrie strălucea puternic, aerul era răcoros şi ceva în legătură cu cimitirul lugubru o nelinişti.

Mă întreb dacă fantomele apar şi în timpul zilei, se gândi ea, găsind locul în care ea şi Deborah se aruncaseră la pământ. Dar nu se ivi nicio fantomă. Nu se mişca nimic în afara firelor de iarbă legănate de vânt.

Cassie mătură pământul din priviri, căutând orice lucire a unui lanţ de argint sau a unui cuarţ transparent. Cercetă zona

centimetru cu centimetru. Colierul *trebuia* să fie acolo… dar nu era. În cele din urmă, renunţă şi se sprijini pe călcâie, stând pe vine.

Atunci observă din nou movila.

Uitase să-şi întrebe bunica despre asta. În seara aceea trebuia să-şi amintească s-o facă. Se ridică şi porni către ea, privind-o curioasă.

Ziua, se vedea că uşa de fier era ruginită. Şi balamaua era ruginită, dar arăta destul de modern. Bucata de ciment din faţă era mare; nu-şi dădea seama cum ajunsese acolo. Sigur era prea grea ca s-o poată căra o singură persoană.

Şi de ce ar *vrea* cineva s-o ducă acolo?

Cassie se întoarse cu spatele la movilă. Mormintele din partea aceea a cimitirului erau şi ele moderne; le mai văzuse. Scrisul de pe pietrele de mormânt era chiar lizibil. Eve Dulany, 1955-1976, citi ea. Dulany era numele de familie al lui Sean; probabil era vorba despre mama lui.

Pe următoarea piatră erau două nume: David Quincey, 1955-1976, şi Melissa B. Quincey, 1955-1976. Părinţii lui Laurel, îşi zise Cassie. Doamne, trebuie să fie oribil să fii orfan. Dar Laurel nu era singura în această situaţie, de pe strada Crowhaven. Chiar lângă piatra de mormânt a familiei Quincey era o alta: Nicholas Armstrong, 1951-1976; Sharon Armstrong, 1953-1976. Mama şi tatăl lui Nick. Ei trebuie să fi fost.

Când zări a treia piatră, lui Cassie i se ridică părul pe ceafă.

Linda Whittier, citi ea. Născută în 1954. Decedată în 1976. Mama lui Suzan.

Decedată în 1976.

Deodată, Cassie se întoarse să se uite iar la piatra de mormânt a familiei Armstrong. Avusese dreptate – părinţii lui Nick muriseră amândoi în 1976. Iar familia Quincey… iuţi pasul. Da. Din nou 1976. Şi Eve Dulany: decedată în 1976.

Ceva i se strecură pe şira spinării şi ea aproape că alergă spre pietrele din cealaltă parte a movilei. Mary Meade – mama Dianei –, decedată în 1976. Marshall Glaser şi Sophia Burke Glaser. Părinţii lui Melanie. Decedaţi în 1976. Grant Chamberlain. Tatăl lui Faye. Decedat în 1976. Adrian şi Elizabeth Conant. Părinţii lui Adam. Decedaţi în 1976.

O mie nouă sute şaptezeci şi şase! 0 mie nouă sute şaptezeci

şi şase! Cassie simţi cum i se zvârcoleşte stomacul şi i se ridică, iar părul de pe ceafă i se zbârli.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmplase în New Salem în 1976?

8

— A fost un uragan, zise Diana.

Era luni, iar Diana se întorsese la şcoală încă puţin fonfăită, dar, în rest, bine. Stăteau de vorbă înainte de începerea orei de istorie americană; era prima ocazie pentru Cassie de a discuta între patru ochi cu Diana. Nu-şi dorise să deschidă subiectul de faţă cu alţii.

— Un uragan? întrebă ea.

Diana dădu aprobator din cap.

— Avem din când în când parte de câte unul. În anul acela, a lovit fără niciun fel de avertizare, iar podul care ne leagă de continent a fost inundat. Mulţi oameni au rămas blocaţi pe insulă şi mulţi au murit.

— Îmi pare foarte rău, spuse Cassie.

Ei, se pare că, la urma urmei, exista o explicaţie perfect raţională, se gândi ea. Cum a putut fi atât de proastă încât să se impacienteze din cauza asta? Un dezastru natural explica totul. Iar când Cassie o întrebase pe bunica ei despre movila din cimitir, în seara trecută, bătrâna se uitase la ea, clipise şi, în cele din urmă, o întrebase la rândul ei dacă *exista* într-adevăr o movilă în vechiul loc de îngropăciune? Dacă da, atunci putea fi un soi de buncăr – un loc pentru depozitarea muniţiei în timpul unuia dintre vechile războaie. Încă o explicaţie cât se poate de simplă.

Laurel şi Melanie intrară şi se aşezară în faţa lui Cassie şi a Dianei. Cassie trase adânc aer în piept.

— Melanie, m-am dus ieri din nou în cimitir ca să-ţi caut cristalul – dar tot nu l-am găsit. Îmi pare rău; cred a e pierdut pentru vecie, se scuză ea.

Ochii cenuşii ai lui Melanie erau gânditori şi gravi.

— Cassie, ţi-am spus încă din seara aia că nu contează. Mi-aş fi dorit doar ca tu, Adam, Nick şi Deborah să nu fi şters-o aşa, fără noi, ceilalţi. A fost periculos.

— Ştiu, şopti Cassie. Dar în acel moment *nu părea* periculos – sau părea, dar n-aveam timp să mă gândesc cât de periculos era

cu adevărat. Voiam doar să aflu cine îl omorâse pe Jeffrey. Observă că Melanie şi Diana schimbară o privire; Melanie păru surprinsă, iar Diana, puţin încrezută.

Cassie se simţi uşor stânjenită.

— Ţi-a povestit Adam despre ce-am vorbit în cimitir? o întrebă pe Diana. Despre Faye şi Sally?

Diana deveni serioasă.

— Da. Dar totul este absolut ridicol. Sally n-ar face niciodată aşa ceva, iar în ceea ce o priveşte pe Faye... ei bine, e destul de capricioasă uneori, dar e incapabilă sa omoare pe cineva.

Cassie deschise gura şi se trezi uitându-se la Melanie, în ai cărei ochi cenuşii se citea acum ceva asemănător unui cinism neîncrezător. O privi iar pe Diana şi adăugă:

— Nu, sunt sigură că ai dreptate.

Însă nu era aşa. Melanie era cea care avea dreptate; Diana era prea încrezătoare, prea naivă. Nimeni nu ştia mai bine decât Cassie de ce era capabilă Faye.

Doamna Lanning începea ora. Laurel şi Melanie se întoarseră, iar Cassie deschise manualul şi încercă să se concentreze la istorie.

Întreaga săptămână de şcoală se dovedi a fi ciudată. Moartea lui Jeffrey provocase ceva în rândul elevilor străini de Club; era diferită de alte morţi. Kori fusese o membră a Clubului sau pe-aproape, iar directorul nu fusese deosebit de popular. Dar Jeffrey era un star al fotbalului, unul de-al lor, un tip pe care mai toată lumea îl plăcea şi îl admira. Moartea lui îi afectase pe toţi într-un alt mod.

Zvonurile porniseră lent. Dar miercuri, Sally vorbea deja deschis despre faptul că Faye şi Clubul îl uciseseră pe Jeffrey. Apăruseră tensiuni între membrii Clubului şi restul şcolii. Doar Diana părea să nu aibă habar de asta, arătându-se şocată atunci când Melanie sugeră că cei din Cerc nu ar fi bine-veniţi la înmormântarea lui Jeffrey.

— Trebuie să mergem, insistă ea şi aşa şi făcură, cu excepţia lui Faye.

Cât despre Faye... ea îşi petrecu săptămâna fierbând în tăcere. Nu le iertase pe Suzan şi pe Deborah pentru că o ajutaseră pe Cassie să se pregătească pentru bal, nu-l iertase pe

Nick pentru că o ignorase şi nu-i iertase pe ceilalţi pentru că fuseseră martorii umilirii ei. Singurii oameni pe care nu era mânioasă erau fraţii Henderson. Când se pomenea de moartea lui Jeffrey, se arăta dură şi secretoasă.

În fiecare zi, Cassie se aştepta să primească un telefon cu o nouă cerere ciudată, un nou şantaj. Dar, pentru moment, Faye părea să o lase în pace.

Vineri după-amiază, în maşina care le luă de la şcoală, Laurel aduse vorba despre balul de Halloween.

— Sigur că vei veni şi tu, Cassie, spuse ea când o lăsară pe Cassie în dreptul casei cu numărul doisprezece. *Trebuie* să vii. Şi ai timp suficient, două săptămâni, ca să te gândeşti pe cine inviţi.

Cassie intră în casă, simţind că o lasă picioarele. *Încă* un bal? Nu-i venea să creadă.

De un lucru era sigură: n-avea să semene deloc cu cel de dinainte. Nu va permite să se întâmple asta. Va face cum îi sugerase Laurel, va găsi pe cineva care s-o însoţească – şi va rămâne toată seara alături de persoana respectivă. Cineva, oricine. Poate chiar Sean.

Cassie se strâmbă. Poate nu chiar *oricine.* Dornic de atenţie, Sean s-ar putea dovedi el însuşi o problemă. S-ar putea să nu mai scape niciodată de el.

Nu, Cassie avea nevoie de un tip care doar s-o însoţească şi nimic mai mult. Un tip care să nu se arate deloc interesat de ea, în nicio situaţie. Un tip care să fie complet indiferent…

În minte îi apăru o imagine: ochi de culoarea mahonului, profunzi şi plini de semnificaţii şi complet imperturbabili. Nick. Lui Nick nici măcar nu-i plăceau fetele. Iar lui Faye nu-i va păsa; Faye nici măcar nu mai vorbea cu Nick. Nick va fi o variantă sigură – dar îşi va dori oare să meargă la bal cu ea?

Nu avea decât o singură cale de a afla, se gândi.

Nick era vărul lui Deborah şi locuia împreună cu părinţii ei, în casa cu numărul doi de pe strada Crowhaven. Clădirea de culoarea piersicii era destul de dărăpănată, iar uşa de la garaj stătea de obicei deschisă, dând la iveală maşina la care Nick lucra întruna.

Adam spusese că era un Mustang din ’69 cu două uşi, ceva cu totul deosebit. Totuşi, în acel moment arăta ca un schelet ridicat

pe buşteni.

Când Cassie intră în garaj, după-amiază târziu, Nick era aplecat asupra bancului de lucru, părul lui brunet lucind uşor în lumina becului atârnat de grindă. Meşterea ceva la o piesă, cu o şurubelniţă.

— Bună, salută Cassie.

Nick se îndreptă de spate. Nu păru surprins s-o vadă, dar, la urma urmei, Nick nu era niciodată surprins. Nici nu se arătă prea mulţumit. Purta un tricou atât de plin de pete de ulei, încât inscripţia de pe piept se citea cu greu, dar Cassie reuşi să distingă următoarele cuvinte: *Prietenii nu-şi lasă prietenii să conducă maşini Chevrolet.*

Cassie îşi drese glasul. Intră şi întreabă-l, se îmbărbătă – dar asta se dovedea acum a fi imposibil. După o clipă sau două în care o privi fix, aşteptând, Nick se uită iar la bancul de lucru.

— Tocmai mergeam la Diana, spuse veselă Cassie. Şi m-am gândit să trec pe-aici să te salut.

— Bună, zise Nick, fără s-o privească.

Cassie avea gura uscată. De unde-i venise ideea că *ar putea* să invite un tip la bal? Şi ce dacă mulţi băieţi îşi doriseră să danseze cu ea data trecută? Fusese probabil un noroc chior. Iar *Nick* nu se învârtise deloc prin preajma ei.

Încercă să pară nonşalantă.

— Şi ce faci… Voise să adauge „la balul de Halloween”, dar i se puse un nod în gât şi intră în panică. În schimb, încheie pe un ton piţigăiat:…acum?

— Reasamblez carburatorul, răspunse scurt Nick.

— Ah! făcu Cassie. Căută febril în minte un alt subiect de conversaţie. Ăăă… Luă o mică bilă de metal de pe bancul de lucru. Şi… asta pentru ce e?

Pentru carburator.

— Ah! Cassie privi bila. Ăăă, Nick, ştii, mă întrebam – dădu să pună bila înapoi pe banc – dacă ai vrea, ăăă, să… *ups!*

Bila îi ţâşni – ca o sămânţă de pepene – dintre degetele transpirate şi ateriză cu un pocnet undeva sub bancul de lucru, apoi dispăru. Cassie îşi ridică îngrozită privirea, iar Nick trânti şurubelniţa şi înjură.

— Îmi pare rău. Sincer, Nick, îmi pare rău…

— De ce naiba a trebuit să-ţi faci de lucru cu ea? Ce *cauţi* aici,

de fapt?

— Eu… Cassie se uită la faţa lui mânioasă şi o părăsi şi ultimul strop de curaj. Îmi pare rău, Nick, icni din nou şi o şterse.

Afară din garaj, pe alee. Când ajunse în stradă, făcu la dreapta fără să se gândească, îndreptându-se spre casă. Oricum, nu voia să meargă la Diana – Adam probabil că se afla acolo. Străbătu strada Crowhaven, cu obrajii îmbujoraţi şi inima bătându-i cu putere.

Fusese o idee proastă de la bun început. Suzan avea dreptate; Nick era o iguană. Nu manifesta nicio emoţie omenească normală. Cassie nu se aşteptase ca el să-şi *dorească* să o însoţească la bal; doar îşi închipuise că nu-l va deranja, pentru că, în noaptea aceea, se purtase frumos cu ea în încăperea boilerului. Dar acum îşi dăduse arama pe faţă. Era bucuroasă totuşi că nu apucase să-l întrebe înainte să scape bila – ar fi fost cumplit de jenant.

Chiar şi aşa, îşi simţea pieptul tensionat şi fierbinte şi ochii inflamaţi. Îşi ţinu capul sus când trecu pe lângă casa lui Melanie, apoi pe lângă cea a lui Laurel. Nu voia să dea ochii cu niciuna dintre ele.

Soarele abia apusese şi culorile tuturor lucrurilor păleau. Zilele astea se întunecă atât de devreme, se gândea ea când zgomotul unui motor îi atrase atenţia.

Era o maşină Suzuki Samurai pe a cărei plăcuţă de înmatriculare scria ENERVEAZĂ-MĂ. În ea se aflau fraţii Henderson, iar Doug conducea mult prea repede. Imediat ce o zăriră, traseră pe dreapta şi îşi scoaseră capetele pe fereastră, strigând diverse comentarii.

— Hei, ce caută o fată drăguţă ca tine într-un asemenea cartier?

— Vrei să petreci, Cassie?

— Haide, scumpo, îţi arătăm noi cum să te distrezi!

O hărţuiau doar ca să se amuze, dar ceva o făcu pe Cassie să privească în ochii albaştri-verzui ai lui Doug şi să răspundă îndrăzneaţă:

— Sigur.

Se uitară uluiţi la ea. Apoi, Chris izbucni în râs.

— Tare; urcă! zise şi deschise portiera din dreapta.

— Ia stai puţin, rosti Doug şi se încruntă, dar Cassie se urca

deja, iar Chris o ajuta să escaladeze treapta înaltă.

Nu ştia ce-i venise. Dar se simţea de nestăpânit şi iresponsabilă, probabil cel mai bun mod în care să te simţi când erai împreună cu fraţii Henderson.

— Unde mergem? întrebă când demarară.

Chris şi Doug se priviră precauţi.

— Să cumpărăm nişte dovleci pentru Halloween, răspunse Chris.

— Să cumpărăm dovleci?

— Ei bine, nu chiar să-i *cumpărăm,* şovăi Chris.

Din cine ştie ce motiv, în acel moment, lui Cassie i se păru amuzant. Începu să chicotească. Chris rânji.

— Mergem în Salem, explică el. Au cele mai bune culturi de dovleci în care să dăm iama. Şi, dacă terminăm suficient de repede, putem să ne ascundem în Temniţa Vrăjitoarei şi să-i speriem pe turişti.

Temniţa Vrăjitoarei? se miră Cassie, dar nu răspunse decât cu un „OK”.

Podeaua micului jeep era presărată cu sticle, fărâme de tutun, cârpe, pungi de gogoşi, casete cu banda scoasă şi reviste obscene. Când ajunseră la câmpul cu dovleci, Chris îi explica lui Cassie cum să facă o bombă artizanală.

— OK, acum tăceţi din gură, zise Doug. Trebuie s-o luăm prin spate.

Stinse farurile şi motorul şi merse încet.

Câmpul era o suprafaţă uriaşă, îngrădită şi plină de dovleci, unii făcuţi grămadă, alţii împrăştiaţi pe pământ. Doug opri maşina chiar în spatele unui morman mare, lângă ghereta unde plăteai dovlecii. Acum, era complet întuneric, iar lumina din locul îngrădit nu ajungea până la ei.

— Peste gard, mimă Doug şi apoi, către Cassie: Rămâi aici.

Cassie era bucuroasă că nu voiau să-l escaladeze şi ea; în partea de sus, avea sârmă ghimpată. Chris îşi puse jacheta deasupra şi cei doi băieţi săriră gardul cu uşurinţă.

Apoi începură să paseze calmi dovlecii peste gard. Chris i-i dădea lui Doug, care stătea în vârful grămezii şi-i lăsa în braţele lui Cassie, aflată pe partea cealaltă, făcându-i semn să-i depoziteze pe bancheta din spate a jeepului.

Ce Dumnezeu *voiau* să facă cu ei? se întrebă ameţită Cassie

când se împletici cu braţele încărcate, iar şi iar. Oare poţi să faci o bombă dintr-un dovleac?

— OK, şuieră în cele din urmă Doug. Ajunge!

Sări înapoi peste gard. Chris dădu şi el să-l escaladeze, dar chiar în acel moment se auzi un lătrat furios şi apăru un câine mare şi negru, agil.

— Ajutor! ţipă Chris.

Rămăsese atârnat peste gard. Dobermanul îl prinsese de cizmă şi-l scutura furios, mârâind. Un bărbat ţâşni din gheretă şi prinse să strige la ei şi să-i ameninţe cu pumnul.

— Ajutor! Ajutor! ţipă iar Chris. Începu să chicotească, apoi scânci: Au! îmi smulge naibii piciorul! Au! Ajutor!

Doug alergă înapoi la jeep, cu ochii lui ciudaţi lucind nebuneşte.

— O să *omor* câinele ăla, rosti el cu răsuflarea tăiată. Unde-i pistolul?

— Rezistă, Max! Ţine-l până-mi aduc puşca! striga bărbatul.

— Au! Mă muşcă! Mă doare, omule! urla Chris.

— Nu-l omorî, îl rugă înnebunită Cassie, apucându-l pe Doug de braţ.

Nu mai lipsea decât ca el şi paznicul să tragă unul în celălalt. Doug continuă să scotocească prin gunoaiele de pe podeaua jeepului.

— Nu omorî câinele! Putem să-i dăm asta, spuse Cassie, venindu-i o idee.

Apucă o pungă în care mai erau câteva gogoşi râncede. În vreme ce Doug mai căuta încă arma, ea alergă înapoi la gard.

— Uite, cuţu, cuţu, spuse ea gâfâind.

Câinele mârâi. Chris continua să zbiere, iar paznicul dovlecilor striga întruna.

— Cuţu *bun,* îi spuse disperată Cassie dobermanului. Bun băiat, uite, gogoşi, vezi? Vrei o gogoaşă? Şi apoi, luându-se complet prin surprindere, strigă: *Vin-aici! ACUM!*

în acelaşi tip, făcu... nu ştiu exact ce. Făcu... ceva... cu mintea. O putea simţi ţâşnind din ea ca o izbucnire de căldură. Lovi câinele, care dădu drumul piciorului lui Chris, căci picioarele din spate ale animalului îi cedaseră. Aproape lipit cu burta de pământ, se târî până la gard şi se făcu mic.

Cassie se simţi înaltă şi cumplită.

— Cuţu bun, spuse şi aruncă punga cu gogoşi peste gard. Chris se căţără către cealaltă parte, aproape aterizând în cap. Câinele rămase la pământ şi scânci demn de milă, neluând în seamă gogoşile.

— Să mergem! strigă Chris. Haide, Doug! Nu trebuie să omorâm pe nimeni!

El şi Cassie îl băgară pe Doug, care protesta, în jeep şi Chris demară. Vânzătorul de dovleci fugi după ei cu puşca în mâini, dar, când ei ajunseră la drum, renunţă să-i mai urmărească.

— Au! se văită Chris, scuturându-şi piciorul şi făcând jeepul să vireze.

Doug murmură ceva în barbă.

Cassie se lăsă pe spate şi oftă.

— OK, zise vesel Chris, acum, să mergem la Temniţa Vrăjitoarei.

Muzeul Temniţei Vrăjitoarei din Salem arăta, din exterior, ca o casă obişnuită. Chris şi Doug păreau să ştie bine locul, iar Cassie îi urmă când dădură ocol casei şi se strecurară pe uşa din spate.

Prin cadrul unei uşi, Cassie zări ceea ce părea a fi un mic teatru.

— Acolo se ţin procesele vrăjitoarelor, spuse Chris. Ştii, o piesă de teatru pentru turişti. Apoi îi duc aici, jos.

O scară abruptă ducea în întuneric.

— *De ce?* întrebă Cassie.

— E temniţa. Şi fac un tur. Noi ne ascundem în colţuri, apoi sărim şi ţipăm când se apropie. Unii mai că fac atac de cord, explică Doug, afişând un rânjet nebunesc.

Cassie îşi dădea seama cum se putea întâmpla asta. Devenea din ce în ce mai întuneric, pe măsură ce coborau treptele. Aerul părea foarte răcoros, iar în nări îi pătrunse un iz umed de mucegai.

Un coridor îngust se întindea înaintea lor, în bezna care era alungată doar de câteva luminiţe, la intervale mari. De o parte şi de alta a coridorului se aflau mici celule. Atmosfera era grea şi apăsătoare.

E ca în camera boilerului, se gândi Cassie. Se opri în loc.

— Haide, care-i problema? şopti Doug, întorcându-se spre ea.

Abia îl putea zări.

Chris veni înapoi până la baza scărilor şi o privi direct în ochi.

— Încă nu-i nevoie să mergem acolo, spuse el. Putem să aşteptăm aici până ce dau să coboare.

Cassie încuviinţă recunoscătoare. Era suficient de rău că se afla la marginea acestui loc îngrozitor. Nu voia să intre decât când era absolut necesar.

— Sau… Lui Chris păru să-i treacă prin cap un lung şir de gânduri. Sau… am putea *să plecăm* pur şi simplu, să ştii.

— Să plecăm? De ce? se miră Doug, alergând înapoi.

— Pentru că… Chris se uită fix la el. Pentru că… pentru că aşa zic eu!

— Tu? Cui îi pasă ce zici tu? strigă pe şoptite Doug, iar cei doi începură să se ciondănească.

La urma urmei, nu sunt deloc înspăimântători, se gândi Cassie, puţin ameţită. Seamănă mai degrabă cu Băieţii Pierduţi din „Peter Pan”. Ciudaţi, dar destul de drăguţi.

— E-n regulă, interveni ea, ca să oprească cearta. Putem să rămânem. O să mă aşez pe trepte.

Cu răsuflarea tăiată, îi urmară şi ei exemplul, iar Chris îşi masă vârful piciorului prin cizmă.

Cassie se sprijini cu spatele de perete şi închise ochii. Putea auzi voci venind de sus, cineva vorbind despre procesele vrăjitoarelor din Salem, dar până la ea ajungeau doar frânturi din discurs. Era secătuită de tot ce se întâmplase în acea zi, iar locul acesta îngrozitor o făcea să se simtă rău şi ameţită. De parcă ar fi avut o pâclă pe creier.

— …guvernatorul regal, Sir William Phips, a desemnat o curte specială care să se ocupe de aceste cazuri. Erau deja atât de multe vrăjitoare acuzate… se auzi o voce de femeie.

Atât de multe vrăjitoare false, se gândi neclar Cassie, ascultând pe jumătate. Dacă femeia aia ar fi ştiu de vrăjitoarele adevărate care se furişaseră în temniţa ei…

— …pe zece iunie, prima dintre vrăjitoarele condamnate a fost executată în public. Bridget Bishop a fost spânzurată pe Dealul Spânzurătorii, chiar lângă Salem…

Sărmana Bridget Bishop, îşi zise Cassie. Văzu deodată dinaintea ochilor picioarele lui Jeffrey balansându-se şi o străbătu un val de greaţă. Probabil că şi picioarele lui Bridget se legănaseră atunci când fusese spânzurată.

— … la sfârşitul lui septembrie, alţi optsprezece oameni fuseseră spânzuraţi. Ultimele cuvinte ale lui Sarah Goode…

Optsprezece. O groază de picioare care se balansau. Doamne, nu mă simt bine deloc, gândi Cassie.

— …şi o a nouăsprezecea victimă a fost strivită până a murit. Strivirea era o formă de tortură puritană în care pe pieptul victimei era aşezată o placă de lemn pe care erau îngrămădite pietre tot mai grele…

Uf! Acum *chiar* că nu mă simt bine. Mă întreb cum o fi să se aşeze pietre pe tine până mori? Cred că n-o să aflu niciodată, din moment ce în zilele noastre nu se prea mai întâmplă aşa ceva. Doar dacă nu cumva eşti surprins de o alunecare de pietre sau ceva de genul ăsta…

Cassie se îndreptă subit de spate, cu mintea limpede, de parcă pâcla ar fi fost alungată de o pală de vânt îngheţat.

Alunecare de pietre. Avalanşă. Domnul Fogle, directorul liceului, aflase cum era să fii acoperit de pietre până mureai.

Ce coincidenţă stranie! Doar asta era. Însă…

O Doamne, îşi zise deodată Cassie.

Simţi că întregul ei corp era cuprins de un fior electric. Gândurile îi alergau unul după celălalt.

Alunecare de pietre. Strivit până la moarte. În fond acelaşi lucru. Şi spânzurare. Vrăjitoarele au fost spânzurate… Exact ca Jeffrey Lovejoy. O Doamne, o Doamne! Trebuia să existe o legătură.

— … nu se ştie câţi au murit în închisoare. În comparaţie cu ce condiţii oferea aceasta, uitarea rapidă provocată de un gât frânt ar fi putut fi chiar îndurătoare. Turul nostru ne va duce acum…

Gât frânt. Un gât frânt.

Gâtul lui Kori fusese frânt.

Cassie simţi că-i vine să leşine.

9

Vocile de deasupra se apropiau. Cassie nu putea să se mişte; o pătură cenuşie părea că-i învăluise simţurile. Chris o trăgea de braţ.

— Haide, Cassie! Vin!

Cassie auzi slab de sus:

— Aşezaţi-vă într-un singur şir, coborâm pe o scară îngustă…

Chris o trăgea pe Cassie departe de trepte.

— Hei, Doug, dă-mi o mână de ajutor!

Cassie făcu un efort suprem.

— Trebuie să mergem acasă, îi spuse lui Chris. Se ridică şi încercă să vorbească autoritar. Trebuie să mă întorc şi să-i povestesc Dianei ceva chiar acum.

Fraţii se priviră, luaţi prin surprindere, dar vag impresionaţi.

— OK, căzu Chris de acord, iar Cassie se încovoie, căci cenuşiul o copleşise din nou.

Doug trăgând-o în faţă şi Chris încercând s-o sprijine din spate, o conduseră în viteză pe coridoarele întunecate şi şerpuite ale temniţei. Se simţeau în largul lor în beznă, la fel ca nişte şobolani, şi o ghidară fără greşeală pe holuri până la un semnal luminos care anunţa: IEŞIRE.

Pe drumul spre nord, dovlecii bufneau şi se rostogoleau pe bancheta din spate ca nişte capete retezate. Cassie rămase cu ochii închişi şi încercă să respire normal. Ştia doar că nu le putea spune fraţilor Henderson la ce se gândea. Dacă descopereau de ce o bănuise pe Kori, se putea întâmpla absolut orice.

— Lăsaţi-mă la Diana, îi rugă atunci când ajunseră în sfârşit pe strada Crowhaven. Nu… nu-i nevoie să intraţi cu mine. Mersi.

— OK, zise Chris şi o lăsă să coboare. Apoi îşi scoase iar capul pe fereastră. Ăăă… hei… mersi c-ai luat javra aia de pe mine, spuse el.

— Cu plăcere, răspunse veselă Cassie. Oricând e nevoie.

În timp ce ei se îndepărtau, Cassie îşi dădu seama că nici măcar n-o întrebaseră de ce trebuia să stea de vorbă cu Diana. Poate că erau atât de obişnuiţi să facă ei înşişi lucruri

inexplicabile, încât nu se mirau când procedau şi alţii la fel.

Domnul Meade răspunse la uşă, iar Cassie realiză că trebuia să fie destul de târziu, având în vedere că se întorsese de la birou. Când Cassie urcă scările, el o strigă pe Diana.

— Cassie! rosti Diana, sărind când îşi zări prietena. Ce s-a întâmplat?

Adam stătea pe pat; se sculă şi el, alarmat.

— Ştiu că-i târziu… îmi pare rău… dar trebuie să vorbim. Eram în Temniţa Vrăjitoarei…

— Unde-ai fost? Uite, ia asta; ai mâinile reci ca gheaţa. Acum, ia-o de la început, o îndemnă Diana, făcând-o să stea jos şi înfăşurând-o într-un pulover.

Încet, poticnindu-se din când în când, Cassie le depănă întreaga poveste: cum Chris şi Doug o culeseseră de pe drum şi o duseseră în Salem. Trecu peste partea cu dovlecii, dar le zise că merseseră la Temniţa Vrăjitoarei şi că apoi, ascultând discursul, văzuse deodată legătura. Strivirea până la moarte şi alunecările de pietre; spânzurările şi gâturile frânte.

— Dar asta ce înseamnă? întrebă Diana când termină.

— Nu ştiu exact, recunoscu Cassie. Dar pare să existe legătură între cele trei morţi şi felul în care puritanii obişnuiau să-i pedepsească pe oameni.

— Legătura e energia întunecată, rosti încet Adam. Creierul acela a fost folosit de către sabatul originar, care a trăit pe vremea proceselor vrăjitoarelor.

— Însă asta nu ar explica şi moartea lui Kori, protestă Diana. N-am activat craniul decât după întâmplarea asta.

Adam era palid.

— Nu. Dar eu am găsit craniul cu o zi înainte. L-am scos din nisip…

Ochii lui îi întâlniră pe ai lui Cassie, iar ea se simţi deodată cumplit de înspăimântată.

— Nisip. Ca să neutralizeze răul, şopti ea. O privi pe Diana. Asta scrie în Cartea ta a Umbrelor. Să îngropi un obiect în nisip ori în pământ ca să neutralizezi răul pe care-l conţine. La fel ca…

Se opri deodată şi-şi muşcă limba. Doamne, aproape că rostise „La fel ca atunci când ai îngropat craniul pe plajă, ca să fie în siguranţă.”

— La fel ca atunci când l-am găsit eu, încheie Adam.

Da. Şi crezi că atunci când l-am scos… acest simplu fapt l-a activat. Dar asta ar însemna că ar trebui să fie atât de puternic… Vocea i se stinse. Cassie îşi dădea seama că încerca să se opună ideii; nu voia s-o creadă. Am simţit *ceva* când l-am scos din groapa aia, adăugă el. M-am simţit ameţit, ciudat. Poate din pricina energiei întunecate care evada. Se uită la Cassie. Aşadar, consideri că energia a venit în New Salem şi a omorât-o pe Kori.

— Eu… nu ştiu ce să cred, spuse necăjită Cassie. Nu ştiu de ce *ar face asta.* Dar faptul că de fiecare dată când avem de-a face cu craniul moare cineva în moduri asemănătoare cu cele folosite de puritani pentru a omorî vrăjitoare nu poate fi o simplă coincidenţă.

— Nu-ţi dai însă seama, interveni agitată Diana, că nu se întâmplă de fiecare dată. Nimeni n-a folosit craniul înainte de moartea lui Jeffrey. A fost absolut în siguranţă… Şovăi, apoi continuă repede. Ei bine, sigur că *vouă* pot să vă spun… a fost în siguranţă pe plajă. Şi-acum e îngropat tot acolo. L-am verificat o dată la câteva zile. Aşa că nu există o legătură perfectă.

Cassie rămăsese fără cuvinte. Primul impuls fu să rostească „Ba cineva a folosit craniul!” Dar asta ar fi fost o adevărată nebunie. Nu-i putea mărturisi Dianei – iar acum, era complet pierdută. Simţi cum tremură în profunzimile ei. O Doamne, exista o legătură perfectă.

Era asemenea acelui slogan, *Foloseşti un pistol, mergi la închisoare.* Foloseşti craniul, omori pe cineva. Iar ea, Cassie, era responsabilă în ultimul caz, când fusese utilizat acesta. Era responsabilă pentru moartea lui Jeffrey.

Apoi, încă un şoc. Descoperi ochii pătrunzători, albaştri-cenuşii ai lui Adam aţintiţi asupra ei.

— Ştiu la ce te gândeşti, spuse el.

Cassie înghiţi în sec, încremenită.

— Încerci să găseşti o cale de a mă proteja, continuă el. Niciuneia dintre voi nu-i place ideea că faptul că am scos craniul din nisip a avut de-a face cu moartea lui Kori. Aşa că încercaţi să compromiteţi teoria. Dar nu va funcţiona. E evident că există *o legătură* între craniu şi toate cele trei morţi – chiar şi cea a lui Kori.

Cassie tot nu se putea mişca. Diana atinse mâna lui Adam.

— Dacă e adevărat, atunci nu e vina ta, rosti ea, iar ochii săi

verzi ardeau intens. N-aveai de unde să ştii că a scoate craniul din nisip va provoca vreun rău. N-aveai de unde *să ştii.*

Dar eu am ştiut, îşi zise Cassie. Sau, cel puţin, aşa ar fi trebuit. Ştiam că e diabolic; am simţit că era capabil să ucidă. Şi tot am lăsat-o pe Faye să-l ia. Ar fi trebuit să mă opun mai ferm; ar fi trebuit să fac orice ca s-o opresc.

— Dacă e cineva de vină, adăugă Diana, eu sunt aceea. Eu sunt conducătoarea sabatului; eu am hotărât să folosim craniul în ceremonie. Dacă energia întunecată care a dărâmat-o pe Faye a ieşit şi i-a omorât pe domnul Fogle şi apoi pe Jeffrey, e vina mea.

— Ba nu este, o contrazise Cassie. Nu mai putea să suporte. E a mea… sau măcar a noastră, a tuturor…

Adam privea când la una, când la alta, apoi izbucni într-un râs reţinut şi-şi sprijini capul în palmă.

— Uitaţi-vă la noi, le îndemnă el. Încercăm să ne acoperim unul pe celălalt şi să luăm vina asupra noastră. Ce mai glumă!

— Destul de patetic, fu de acord Diana şi încercă să zâmbească.

Cassie se străduia să-şi înfrâneze lacrimile.

— Cred că ar fi bine să nu ne mai gândim a cui vină este şi să încercăm să vedem ce e de făcut, continuă Adam. Dacă energia întunecată care a evadat în timpul ceremoniei i-a omorât atât pe domnul Fogle, cât şi pe Jeffrey, s-ar putea afla încă în libertate. Ar putea face şi alte lucruri. Trebuie să găsim o cale s-o oprim.

Stătură de vorbă câteva ceasuri. Adam era de părere că trebuia să caute energia întunecată, poate chiar să facă o divinaţie în cimitir. Diana considera că trebuia să cerceteze toate Cărţile Umbrelor, chiar şi pe cele mai puţin descifrabile, ca să vadă dacă nu cumva găseau vreun sfat referitor la un asemenea rău şi să afle mai multe despre craniu.

— Şi despre John cel Negru, sugeră automat Cassie, iar Diana şi Adam căzură de acord.

John cel Negru folosise craniul de la început, îl „programase”. Poate că intenţiile lui încă îl afectau.

Dar în tot acest timp, Cassie se simţea exclusă. Înstrăinată. Adam şi Diana chiar *erau* buni, se gândi ea, ascultându-i cum vorbesc, înfierbântaţi de discuţie. Chiar acţionaseră cu cele mai bune intenţii. Ea, Cassie, era altfel. Era… diabolică.

Cassie ştia lucruri pe care ei nu le cunoşteau. Lucruri pe care nu le putea dezvălui nimănui niciodată.

Diana fu drăguţă când veni vremea ca prietena ei să plece acasă.

— O să te ducă Adam cu maşina, propuse ea.

Adam aşa şi făcu. Nu vorbiră nimic până nu ajunseră acasă la Cassie.

— Cum mai eşti? o întrebă el încet.

Cassie nu se putea uita la el. Nu-şi dorise niciodată mai mult să fie alinată, să i se arunce în braţe. Voia să-i depene întreaga poveste despre Faye şi craniu, să-l audă punându-i că totul era în regulă, că nu trebuia să înfrunte totul de una singură. Voia s-o îmbrăţişeze.

Îl simţea dorindu-şi şi el acelaşi lucru, la doar câţiva centimetri de ea, pe scaunul şoferului.

— Ar fi bine să intru, spuse ea cu glas tremurat.

Adam strângea atât de tare volanul, încât părea că vrea să-l frângă.

— Noapte bună, şopti ea tot fără să-l privească.

Urmă o pauză lungă şi-şi dădu seama că Adam ducea o luptă cu sine însuşi.

— Noapte bună, Cassie, îi zise apoi cu o voce secată de orice strop de energie.

Cassie intră. Desigur, nu putea să stea de vorbă despre asta nici cu mama ei, nici cu bunica. Parcă şi vedea: „Bună, mami. Îl mai ştii pe Jeffrey Lovejoy? Ei bine, am ajutat şi eu la uciderea lui.” Nu, mersi.

Era ciudat să ştii că eşti diabolic. Gândul încă plutea în mintea lui Cassie când se băgă în pat şi, chiar înainte să adoarmă, se amestecă în mod ciudat cu viziuni ale ochilor de culoarea mierii ai lui Faye.

Rea, aproape c-o auzi pe Faye rostind răguşit. Nu eşti diabolică, eşti doar *rea...* ca mine.

Visul începu minunat. Se afla în grădina bunicii, vara, când totul era înflorit. Roiniţa se întindea pe jos ca o mare galbenă. Lavanda, lăcrămioarele şi iasomia răspândeau parfumuri atât de plăcute, încât se simţi ameţită.

Cassie se aplecă să rupă o rămurică de caprifoi plină de flori

mici, alb-gălbui. Soarele îi încălzea umerii. Cerul era senin şi vast. În mod ciudat, deşi era grădina bunicii, în apropiere nu se vedea nicio casă. Era singură, în lumina puternică a soarelui.

Apoi zări trandafirii.

Erau uriaşi, catifelaţi, de un roşu rubiniu. Asemenea trandafiri nu creşteau în sălbăticie. Cassie făcu un pas spre ei, apoi încă unul. În curbura uneia dintre petalele de trandafir se adunase roua, tremurând uşor. Cassie îşi dorea să-i miroasă, dar îi era frică.

Auzi un chicotit răguşit în spatele ei.

— Faye!

Faye zâmbi încet.

— Haide, miroase-i, o îndemnă ea. N-o să te muşte.

Dar Cassie clătină din cap. Inima îi bătea cu putere.

— Ei, hai, Cassie. Vocea lui Faye era acum linguşitoare. Priveşte acolo. Nu e interesant?

Cassie se uită. Se lăsase noaptea, deşi în locul în care stătea Cassie era încă zi. Era o noapte răcoroasă, neagră şi mov, plină de stele, dar fără urmă de lună.

— Vino cu mine, Cassie, susură iar Faye. Sunt doar câţiva paşi. O să-ţi arăt cât de uşor este.

Merse până în spatele tufei de trandafiri, iar Cassie o urmări cu privirea. Faye se afla acum în întuneric, chipul îi era umbrit, iar părul ei superb se contopea cu bezna.

— N-ai decât s-o faci, şopti neînduplecată Faye. La urma urmei, eşti deja asemenea mie… sau ai uitat? Ai ales.

Cassie scăpă din mână rămurica de caprifoi. Întinse foarte încet mâna şi culese unul dintre trandafiri. Era de un roşu profund şi atât de moale! Cassie privi în adâncurile lui.

— Frumos, nu-i aşa? murmură Faye. Acum, adu-mi-l.

Vrăjită, Cassie făcu un pas. Pe pământ era o umbră mişcătoare, delimitând întunericul de lumina zilei. Cassie făcu încă un pas şi o durere ascuţită în deget o făcu să icnească.

Se înţepase în trandafir. Pe încheietură îi curgea sânge. Toţi ţepii trandafirului erau stacojii, de parcă ar fi fost înmuiaţi în sânge.

Îngrozită, îşi ridică privirea spre Faye, dar nu văzu altceva decât beznă şi auzi doar chicotitul batjocoritor.

— Poate data viitoare, pluti vocea lui Faye dinspre umbre.

Cassie se trezi cu inima bubuindu-i, privind fix întunericul din camera ei. Când aprinse lumina, aproape că se aşteptă să-şi vadă braţul însângerat. Dar nu era niciun strop de sânge sau vreo urmă de înţepătură pe deget.

Slavă Domnului, îşi zise. A fost un vis, un simplu vis. Totuşi, reuşi să adoarmă la loc abia după multă vreme.

Se trezi iar când sună telefonul. Judecând după culoarea luminii care pătrundea pe fereastra dinspre est, îşi dădu seama că dormise până târziu.

— Alo?

— Bună, Cassie, rosti o voce cunoscută.

I se opri inima în loc. Deodată, revăzu întregul vis. Panicată, se aşteptă ca Faye să înceapă să vorbească răguşit despre trandafiri şi întuneric.

Dar vocea lui Faye era cea obişnuită.

— E sâmbătă, Cassie. Ai vreun plan pentru diseară?

— Ăăă… nu. Dar…

— Fiindcă Deborah, Suzan şi cu mine organizăm o mică întâlnire. Ne gândeam că ţi-ar plăcea să vii şi tu.

— Faye… credeam că eşti supărată pe mine.

Faye râse.

— Da, am fost puţin îmbufnată. Dar nu mai sunt. Sunt *mândră* de succesul tău în rândul băieţilor. Ceea ce demonstrează câte poate face puţină vrăjitorie, nu?

Cassie nu-i luă în seamă cuvintele; îi trecuse un gând prin minte.

— Faye, dacă vrei să foloseşti iarăşi craniul, las-o baltă. Vrei să ştii cât este de periculos?

Începu să-i spună lui Faye ce descoperise în Temniţa Vrăjitoarei, dar fata o întrerupse.

— Oh, cui îi mai pasă de craniul ăla? E vorba de *o petrecere.* Aşa că ne vedem pe la opt, bine? *0 să vii,* nu-i aşa, Cassie? Pentru că, dacă nu, s-ar putea să apară consecinţe neplăcute. Pa!

Deborah şi Suzan vor fi acolo, îşi zise Cassie când o porni în seara aceea către casa lui Faye. N-o s-o lase să mă omoare. Gândul o linişti întru câtva.

Iar când Faye deschise uşa, păru mai puţin sinistră decât de obicei. Ochii ei aurii străluceau şiret, iar zâmbetul îi era aproape jucăuş.

— Intră, Cassie. Sunt cu toţii în bârlog, spuse ea.

Când se apropiară de o cameră de lângă holul de la intrare, Cassie auzi muzica. Încăperea era mobilată în acelaşi stil cât se poate de opulent ca şi restul casei. Zgomotul televizorului uriaş se suprapunea cu un cântec de-al Madonnei care bubuia dintr-o combină stereo superbă. Cu toată această tehnologie, zecile de lumânări înfipte în tot felul de sfeşnice păreau nelalocul lor.

— Dă mai încet chestia aia, porunci Faye.

Suzan îndreptă bosumflată telecomanda spre combină, în timp ce Deborah opri sonorul televizorului. Se părea că Faye le iertase şi pe ele.

— Ei bine, rosti Faye, adresându-i lui Cassie un zâmbet felin. Să-ţi explic. Menajera are zi liberă, iar mama e bolnavă la pat...

— Ca de obicei, o întrerupse Deborah. Mama ei îşi petrece nouăzeci şi cinci la sută din viaţă în pat. E bolnavă cu nervii, îi explică ea lui Cassie.

Faye ridică din sprâncene şi comentă:

— Da, păi, asta e destul de *convenabil,* nu? Mai ales în asemenea ocazii. Se întoarse spre Cassie şi continuă: Aşadar, o să avem o mică petrecere cu pizza. O să ne ajuţi să pregătim totul, nu?

Cassie se simţi uşurată. O petrecere cu pizza. Îşi închipuise tot felul de lucruri ciudate.

— O să vă ajut, confirmă ea.

Atunci, să începem. Suzan îţi va arăta ce să faci.

Cassie urmă instrucţiunile lui Suzan. Aprinseră lumânările roşii şi roz şi un foc mic în şemineu. Aprinseră şi beţişoare parfumate, despre care Suzan spuse că erau făcute din rădăcină de ghimber, cardamom şi ulei de portocal. Mirosea puternic, dar delicios.

Între timp, Faye aşeza cristale prin toată camera. Cassie le recunoscu – erau granate şi carneol, opale de foc şi turmalină roz. Şi observă că Suzan purta un colier cu o piatră de carneol, care se asorta cu părul ei blond-rozaliu, în vreme ce Faye avea pe ea mai multe rubine cu model de stea decât de obicei.

Deborah stinse veiozele şi-şi făcu de lucru la combină. Muzica

nu semăna cu nimic din ce auzise Cassie vreodată. Sunete joase şi bubuitoare, un fel de ritm primar care părea să-i pătrundă în sânge. Începu încet, dar păru să devină mai tare, aproape imperceptibil.

— În regulă, zise Faye, dându-se înapoi ca să le admire munca. Arată bine. Aduc eu băuturile.

Cassie cercetă şi ea camera din priviri. Călduroasă; părea călduroasă şi primitoare, mai ales în comparaţie cu vremea rece de octombrie de afară. Lumânările şi locul răspândeau o lumină rozalie, iar muzica insistentă umplea aerul. Beţişoarele parfumate erau condimentate şi îmbătătoare şi cumva senzuale, iar fumul înceţoşa uşor încăperea.

Arată ca un bârlog în care se fumează opiu sau aşa ceva, îşi zise Cassie, în acelaşi timp fascinată şi îngrozită, taman când Faye se întoarse cu o tavă argintie.

Cassie se holbă la ea. Se aşteptase la şase cutii de suc sau poate de altceva, ştiind cum era Deborah. Ar fi trebuit să-şi dea seama că Faye nu s-ar fi coborât niciodată la ceva atât de lipsit de eleganţă. Pe tavă se aflau un decantor de cristal şi opt mici pahare de cristal. Decantorul era pe jumătate plin cu un lichid limpede şi rubiniu.

— Stai jos, spuse Faye, turnând în patru pahare. Apoi zâmbi când observă privirea plină de îndoieli a lui Cassie. Nu are alcool. Gustă şi vezi. Ei, *haide*!

Cassie sorbi precaută. Avea un gust uşor dulceag şi o umplu de căldură până în vârful degetelor.

— Ce conţine? întrebă, uitându-se în pahar.

— Oh, tot felul de lucruri. E energizant, nu-i aşa?

— Mmm…

Cassie mai luă o gură.

— Iar acum, adăugă zâmbind Faye, putem juca Omul cu Pizza.

Urmă o pauză, apoi Cassie repetă:

— Omul cu Pizza?

— Omul cu Pizza Face Livrări, adăugă Suzan şi chicoti.

— Cunoscut şi pentru faptul că-i urmăreşte pe băieţi cum se fac de râs, explică Deborah, zâmbind nebuneşte.

Ar fi continuat, însă Faye o întrerupse.

— Să nu-i *spunem* lui Cassie; hai să-i arătăm, propuse ea. Unde-i telefonul?

Deborah îi înmânã un telefon fãrã fir.

Suzan scoase la iveală cartea de telefoane şi, după câteva clipe în care o răsfoi şi o cercetă, citi un număr.

Faye îl formă.

— Alo? spuse ea amabilă. Aş vrea să comand o pizza mare cu salam, măsline şi ciuperci. Îşi dădu adresa şi numărul de telefon. Exact, în New Salem, adăugă ea. Puteţi să-mi ziceţi cât durează? în regulă, mersi. La revedere.

Închise, se uită la Suzan şi-i ceru:

— Următorul.

Apoi, spre mirarea crescândă a lui Cassie, o făcu din nou.

De şase ori.

La final, Faye comandase şapte pizza mari, toate cu aceleaşi ingrediente. Cassie, pe care mirosul beţişoarelor parfumate o cam ameţise, se întrebă câţi oameni avea de gând Faye să hrănească.

— Cine mai vine la petrecerea asta, toţi membrii Corului Bisericii Mormone? îi şopti ea lui Suzan, care zâmbi.

— Sper că nu. Nu ne interesează băieţii din cor.

— E suficient, rosti Faye. Aşteaptă şi-o să vezi, Cassie.

Când soneria se auzi pentru prima oară, Faye, Suzan şi Deborah merseră în salon şi se uitară pe fereastră. Cassie le urmă şi făcu la fel. Lumina de pe verandă dădea la iveală un tânăr care ţinea în mână o cutie unsuroasă de carton.

— Hmm, făcu Faye. Nu-i rău. Nici grozav, dar nu-i rău.

— Mie mi se pare în regulă, comentă Suzan. Ia uite ce umeri are. Să-l primim.

Merseră pe hol, urmate de Cassie.

— Ei, bună, spuse Faye când deschise uşa. Te rog să intri şi s-o laşi aici. Mi-am uitat geanta în camera cealaltă.

Cassie privi cu ochi mari cum îl conduc pe băiat în bârlogul cald, luxos şi puternic parfumat. Cassie îl observă cum clipeşte, iar pe chip îi apăru o expresie uimită.

Deborah îi luă pizza.

— Ştii ceva, zise Faye, muşcând capătul pixului pe care-l ţinea deasupra carnetului de cecuri, pari puţin obosit. De ce nu iei loc? Ţi-e sete?

Suzan turnă lichidul rubiniu şi limpede într-un pahar. I-l întinse zâmbind. Băiatul de la livrări îşi umezi buzele, părând năucit.

Cassie înţelegea de ce. Se gândi că nu exista vreun băiat care să-i poată rezista lui Suzan, cu părul ei blond-rozaliu şi bluza decoltată, oferindu-i un pahar de cristal. Suzan se aplecă puţin mai mult când i-l întinse, iar băiatul acceptă băutura.

Deborah şi Faye schimbară priviri pline de înţelesuri.

— Merg să-i mut maşina mai la o parte, murmură Deborah şi plecă.

— Pe mine mă cheamă Suzan, se prezentă fata şi se lăsă pe canapeaua moale, lângă el. Pe tine?

Deborah abia ce se întorsese când se auzi din nou soneria.

10

Oh, nu, zise Deborah când se uitară iar pe fereastra salonului. Acel băiat de la livrări era slab, cu păr lins şi coşuri.

Faye se îndrepta deja către uşa din faţă.

— Pizza? N-am comandat nicio pizza. Nu-mi pasă la cine-ai sunat ca să confirmi comanda, n-o vrem.

Îi închise uşa în nas şi, după ce mai rămase câteva minute pe verandă, băiatul plecă.

Pe când duba de livrare ieşea de pe alee, o alta intră. Tipul înalt şi blond care ducea cutia de carton se tot uita în urmă, la duba rivală care se retrăgea când el se îndrepta spre uşă.

— Ei, *aşa* mai merge, comentă Faye.

Când îl aduseră pe tipul blond în bârlog, Suzan şi cel musculos erau deja încolăciţi pe canapea. Perechea se desprinse, băiatul arătând încă ameţit, iar Faye îi turnă băutură în pahar noului musafir.

În următoarea oră, soneria mai sună de patru ori şi mai aduseră înăuntru încă doi băieţi de la livrări. Suzan îşi împărţi atenţia între cel musculos şi un alt nou-venit, cu pomeţi înalţi, care le spuse că are sânge de amerindian. Celălalt, care părea mai tânăr şi avea ochi căprui, se aşeză neliniştit lângă Cassie.

— Ce ciudat, rosti el, cercetând încăperea din priviri şi luând încă o înghiţitură din pahar. E tare ciudat… nu ştiu ce fac. Trebuie să livrez pizza… Apoi adăugă: Hei, ce tipă drăguţă eşti!

Tipă? îşi zise Cassie în sinea ei. O Dumnezeule! La naiba! O *Doamne*!

— Mersi, răspunse ea slab şi căută ajutor din priviri.

Nu se întrevăzu niciunul. Faye, pasională şi iradiind senzualitate, îşi trecea o unghie lungă şi roşie în susul şi în josul mânecii tipului blond. Suzan era afundată în canapea, având câte un admirator de fiecare parte. Deborah stătea pe braţul unui fotoliu tapiţat, cu ochii mijiţi şi oarecum dispreţuitori.

— Pot să te cuprind cu braţul? întrebă şovăitor băiatul cu ochi căprui.

Băieţii nu sunt jucării, se gândi Cassie. Chiar dacă acesta arăta

ca un ursuleţ de pluş. Faye îi adusese aici ca să se joace cu ei, iar asta era greşit… nu-i aşa? Nu ştiau ce făceau; nu aveau *de ales.*

— M-am mutat aici vara trecută din Carolina de Sud, spunea băiatul. Am avut o prietenă acolo… dar acum mă simt atât de singur…

Cassie cunoştea prea bine sentimentul. Era un tip *de treabă,* de vârsta ei, iar ochii lui căprui, deşi puţin sticloşi, erau atrăgători. Nu ţipă atunci când o cuprinse cu braţul, ţinându-l puţin neîndemânatic, dar şi cald pe umerii ei.

Se simţi ameţită. Poate din pricina beţigaşelor parfumate… sau a cristalelor, îşi zise ea. Muzica părea să vibreze în interiorul ei. Ar fi trebuit s-o ruşineze ce se petrecea în acea cameră – şi *chiar* se ruşina –, dar era şi ceva captivant în toate astea.

Unele lumânări se stinseseră, iar încăperea se mai întunecase.

Căldura pe care o simţea Cassie pe umeri era plăcută. Se gândi la seara trecută, când îşi dorise atât de mult s-o aline cineva, s-o ţină în braţe. S-o facă să nu se mai simtă singură.

— Nu ştiu de ce, dar chiar îmi place de tine, spunea băiatul cu ochi căprui. N-am mai simţit niciodată aşa ceva.

De ce să n-o facă? Era deja… rea. Şi voia să fie aproape de *cineva…*

Băiatul cu ochi căprui se aplecă s-o sărute.

Atunci, Cassie îşi dădu seama cât de greşit era. Nu în felul în care era greşit să-l sărute pe Adam, ci greşit *pentru ea.* Nu voia să-l sărute. Fiecare celulă a corpului ei protesta şi intra în panică. Se smuci de sub el precum un ţipar şi sări în picioare.

Faye şi tipul cel blond se ridicaseră şi ei şi ieşeau din cameră. La fel şi Suzan şi ceilalţi doi băieţi.

— Mergem sus, anunţă Faye cu voce răguşită. Avem mai mult loc acolo. De fapt, sunt mai multe camere.

— Nu, rosti Cassie.

Faye se încruntă uşor, apoi zâmbi şi se apropie de Cassie, vorbindu-i pe un ton coborât.

— Cassie, mă dezamăgeşti. După cum te-ai descurcat la bal, chiar am crezut că eşti una dintre noi. Şi nu e nici pe departe atât de *rău* ca alte lucruri pe care le-ai făcut. Poţi să faci orice ai chef cu tipii ăştia, iar lor o să le placă.

— Nu, repetă Cassie. Mi-ai spus să vin încoace şi aşa am făcut. Dar nu vreau să mai rămân.

O înţepau ochii şi-i era greu să-şi păstreze un ton egal al vocii.

Faye păru exasperată.

— Of, în regulă. Dacă nu vrei să te distrezi, eu n-am cum să te oblig. Pleacă.

Cassie se simţi uşurată. Îi aruncă o privire băiatului cu ochi căprui şi porni grăbită spre uşă. După visul din seara trecută fusese atât de înspăimântată… nu fusese sigură ce avea să-i facă Faye. Dar acum scăpa.

Când ajunse la uşă, auzi vocea lui Faye, care aşteptă până ce Cassie îşi concentră întreaga atenţie asupra ei ca să vorbească.

— Poate data viitoare, spuse ea.

Pielea lui Cassie era cuprinsă de furnicături în vreme ce se îndepărta în grabă de casa lui Faye. Voia doar să ajungă acasă, să fie în siguranţă…

— Hei, ia stai puţin! o strigă Deborah.

Cassie se întoarse fără tragere de inimă şi aşteptă. Se pregătise de parcă se aştepta să fie lovită.

Deborah veni repede, cu pas uşor şi stăpânit, ca întotdeauna. Părul ei brunet îi cădea în valuri pe lângă chipul micuţ şi-i intra în ochi. Avea bărbia uşor în afară, ca de obicei, dar nu era ostilă.

— Şi eu plec. Vrei să te duc cu motocicleta? se oferi ea.

Lui Cassie îi veniră imediat în minte imagini din ultima călătorie de acest gen la care luase parte. Dar nu-i plăcea s-o refuze pe Deborah. După cuvintele pe care Faye i le spusese la despărţire, Cassie se simţea mică, fragilă şi vulnerabilă – ca ceva ce ar fi putut fi strivit cu uşurinţă. Şi, în plus… ei bine, nu se întâmpla des ca Deborah să facă un asemenea gest.

— OK, mersi, acceptă Cassie după doar o clipă de ezitare.

Nu întrebă dacă trebuiau să poarte cască. Nu credea că Deborah ar fi apreciat asta.

Cassie nu mai mersese niciodată cu motocicleta. Când încercă să se urce pe ea, îi păru mai mare decât atunci când o vedea de la distanţă. Odată ce reuşi, o simţi însă surprinzător de stabilă. Nu-i era teamă că va cădea.

— Ţine-te bine de mine, îi ceru Deborah.

Apoi, într-un zgomot infernal, porniră la drum.

Era o senzaţie care-i dădea fiori de plăcere – să zboare prin aer. Ca vrăjitoarele călare pe mături, se gândi Cassie. Vântul i se

năpustea în faţă, fluturându-i părul pe spate şi băgându-i în ochi pletele lui Deborah, aşa încât nu putea să vadă nimic.

Când Deborah acceleră, deveni înspăimântător. Cassie era sigură că nu mai mersese nicicând atât de repede. Vântul părea rece ca gheaţa. Ţâşneau înainte în întuneric, mult prea repede ca să fie în siguranţă pe un drum de ţară. Casele de pe strada Crowhaven rămăseseră mult în urmă. Cassie nu putea să respire sau să vorbească. Nu erau decât vântul, drumul şi senzaţia de viteză.

O să mor, îi trecu lui Cassie prin minte. Aproape că nu-i păsa. Merita să mori pentru ceva atât de electrizant. Era sigură că Deborah nu va reuşi să ia următoarea curbă.

— Linişteşte-te! îi strigă Deborah, cu glasul purtat imediat de vânt. Linişteşte-te! Nu te opune când mă aplec.

Cum să te relaxezi când te năpusteşti în beznă cu o sută şaizeci de kilometri la oră? se întrebă Cassie. Dar apoi descoperi cum s-o facă: te predai. Cassie decise să se împace cu soarta şi să se lase purtată de vânt şi de viteză. Şi, ca prin minune, totul era în regulă.

În cele din urmă, îşi dădu seama că se îndreptau iar spre strada Crowhaven, trecând pe lângă casa Dianei şi pe lângă celelalte. Depăşiră casa lui Cassie şi se întoarseră în porţiunea goală din capătul insulei.

Ridicară praful. Cassie văzu stânca şi-şi îngropă capul în umărul lui Deborah. Apoi, se aplecau, încetineau şi se opreau.

— Aşadar, zise Deborah când lumea deveni iar nemişcată, cum ţi s-a părut?

Cassie îşi ridică fruntea şi-şi descleştă pumnii. Fiecare centimetru din corp îi era la fel de îngheţat de parcă ar fi stat într-un congelator. Părul îi era încâlcit, iar buzele, urechile şi nasul îi amorţiseră.

— A fost minunat, rosti cu răsuflarea tăiată. De parc-aş fi zburat.

Deborah izbucni în râs, se dădu jos şi-o bătu pe Cassie pe spate, apoi o ajută să coboare de pe motocicletă. Cassie nu se putea opri din tremurat.

— Uite-acolo, îi zise Deborah, apropiindu-se de marginea stâncii.

Cassie privi. Mult dedesubtul lor, apa întunecată se izbea de

pietre, făcând spumă. Distanţa până jos era mare.

Dar avea şi ceva frumos. Deasupra suprafeţei întinse şi cenuşii a oceanului atârna luna aproape pe jumătate plină. Arunca o dungă tremurătoare de lumină pe apă, argintiu pur pe fundalul întunecat.

— Arată ca un drum, spuse încet Cassie, printre dinţii care-i clănţăneau. De parc-ai putea merge pe el.

Îi aruncă rapid o privire lui Deborah, neştiind cum avea motociclista să ia o asemenea idee. Dar Deborah încuviinţă scurt din cap, privind cu ochii mijiţi calea argintie.

— Ar fi cel mai tare. Să mergi până-ţi iei de-a dreptul zborul de pe margine. Cred că asta-şi doreau vrăjitoarele din vechime, spuse ea.

Cassie se simţi cuprinsă de căldură în ciuda tremuratului. Deborah simţea ce simţise şi ea. Iar acum Cassie înţelegea de ce Deborah mergea cu motocicleta.

— Ar fi bine s-o luăm din loc, zise dintr-odată Deborah.

Întorcându-se la motocicletă, Cassie se împiedică şi căzu într-un genunchi. Privi în urmă şi observă că de vină fusese o bucată de cărămidă sau o piatră.

— Am uitat să-ţi spun: aici a fost cândva o casă, explică Deborah. A fost dărâmată cu multă vreme în urmă, dar au mai rămas părţi din fundaţie.

— Cred că tocmai am descoperit una, zise Cassie.

Îşi masă genunchiul şi dădu să se ridice când observă ceva lângă cărămidă. Era mai închis la culoare decât pământul pe care se afla şi totuşi lucea uşor în lumina lunii.

Luă obiectul şi descoperi că era neted şi surprinzător de greu. Şi *chiar* strălucea; reflecta razele lunii precum o oglindă neagră.

— E o bucată de hematit[4], spuse Deborah, care se întorsese să se uite şi ea. E o piatră puternică – pentru o putere de fier, aşa susţine Melanie. Îngenunche deodată lângă Cassie, dându-şi la o parte din ochi părul încâlcit. Cassie! E cristalul cu care vei lucra.

Pe Cassie o străbătu un fior care păru să provină din piatră. Bucata netedă de hematit pe care o ţinea parcă era un cub de gheaţă, dar toate lucrurile despre care Melanie îi spusese că se

4 Minereu de fier foarte dur, de culoare roşie sau brună, cu luciu semimetalic (n. trad.).

vor întâmpla când îşi va găsi propriul cristal aveau loc chiar atunci. I se potrivea în palmă, se simţea la locul ei acolo. Îi plăcea greutatea pietrei. Era *a ei.*

În culmea fericirii, îşi ridică privirea şi îi zâmbi lui Deborah, iar aceasta, scăldată în lumina rece a lunii, îi întoarse zâmbetul.

— Am auzit c-ai trecut ieri să-l vezi pe Nick, spuse ea când o lăsă pe Cassie în dreptul casei de la numărul doisprezece.

— Ăăă… hmm… făcu ea. Întâlnirea cu Nick din garaj părea să fi avut loc cu secole, nu cu doar o zi în urmă. Ăăă… n-am trecut să-l *văd,* se bâlbâi. Însă eram în zonă şi…

Deborah ridică din umeri.

— În fine, m-am gândit c-ar fi bine să-ţi zic că are uneori perioade mai proaste. Dar asta nu înseamnă c-ar trebui să renunţi. Alteori, e OK.

— Ăăă… ei bine… nu voiam… adică, mersi, dar de fapt eu… se poticni Cassie, luată prin surprindere.

Nu ştiu cum să încheie, iar Deborah nu stătea oricum după ea.

— În fine. Ne vedem mai încolo. Şi ai grijă să nu pierzi piatra aia!

Motociclista demară, cu părul negru fluturându-i.

În camera ei, Cassie îşi simţi picioarele moi din pricina încordării. Era obosită. Însă stătu o vreme în pat, cu hematitul în mână, înclinându-l într-o parte şi-ntr-alta ca să vadă cum lumina alunecă pe suprafaţa lui. Pentru putere de fier, îşi zise.

Nu se asemăna cu bucata de calcedonie; nu-i transmitea o senzaţie de căldură şi alinare. Dar calcedonia era strâns legată în mintea ei de Adam şi de ochii lui albaştri-cenuşii. Piatra era acum la Diana, iar Diana îl avea pe Adam.

Iar Cassie poseda o piatră care-i oferea o ciudată răceală a gândurilor, o răceală care părea să i se răsfrângă şi în inimă. Pentru putere de fier, îşi repetă. Îi plăcea asta.

— Aşadar, asta crede Cassie, că fiecare moarte – chiar şi cea a lui Kori – este legată de craniu şi de felul în care puritanii ucideau oameni, zise Diana şi privi chipurile din cerc. Acum, depinde de noi *să facem* ceva în privinţa asta.

Cassie se uita la Faye. Voia să vadă reacţia din ochii aceia aurii când Diana explica despre energia întunecată care scăpase în timpul ceremoniei craniului şi-l omorâse pe Jeffrey. Şi, desigur,

când Diana atinse acest subiect, Faye îi aruncă o privire lui Cassie, însă fără urmă de scuze sau de vină. Era o privire conspirativă. *Doar noi două ştim,* îi transmitea ea. *Iar eu nu voi spune nimic dacă vei păstra şi tu tăcerea.*

Nu-s chiar aşa de proastă, îi telegrafie Cassie mânioasă, iar Faye zâmbi.

Era duminică seară şi stăteau cu toţii pe plajă. Diana nu reuşise să afle prea multe despre ce să faci cu obiecte malefice precum craniul din Cartea Umbrelor, aşa că solicita ajutorul tuturor.

Era prima întâlnire a Cercului în formulă completă din ultimele trei săptămâni, din ziua imediat următoare morţii domnului Fogle. Cassie cercetă chipurile de deasupra jachetelor groase şi a puloverelor – până şi locuitorii din New England trebuiau să se înfofolească pe o asemenea vreme – şi se întrebă ce se petrecea în capul fiecărei vrăjitoare.

Melanie era sobră şi gânditoare ca de obicei, de parcă nici n-ar fi crezut, nici n-ar fi negat teoria lui Cassie, dar era dispusă să o testeze ştiinţific. Laurel părea pur şi simplu îngrozită. Suzan îşi cerceta cusăturile mănuşilor. Deborah se încrunta, nedorind să renunţe la ideea că străinii o uciseseră pe Kori. Nick ei bine, cine-ar fi putut zice la ce se gândea Nick? Sean îşi rodea unghiile.

Fraţii Henderson erau agitaţi. Preţ de o secundă oribilă, Cassie crezu că aveau să-şi concentreze energia asupra lui Adam, să-l acuze de faptul că sora lor fusese omorâtă din cauza lui. Dar apoi luă cuvântul Doug.

— Şi cum de mai stăm şi mai discutăm despre asta? Daţi-mi *mie* craniul – o să am *eu* grijă de el, spuse, dezvelindu-şi dinţii.

— Mda, daţi-i-l lui Doug, interveni Sean.

— Nu poate fi distrus, Doug, rosti răbdătoare Melania.

— A, da? făcu Chris. Dacă îi ataşezi o bombă artizanală…

— Nu se va întâmpla nimic. Craniile de cristal nu pot fi distruse, Doug, repetă Melanie. Aşa susţin toate vechile cunoştinţe. Nu i-ai provoca nici măcar o zgârietură.

— Şi nici nu există vreun loc cu adevărat sigur în care să-l ţinem, adăugă Diana. Mai bine vă zic tuturor că l-am îngropat undeva şi ieri am făcut o vrajă ca să mă anunţe dacă îşi face cineva de lucru pe-acolo. Este esenţial să *rămână îngropat.*

Cassie simţi că i se face rău. Diana privea întregul grup,

concentrându-se asupra lui Deborah, a lui Faye şi a fraţilor Henderson. Nu i-ar trece niciodată prin cap sa se uite la mine, se gândi Cassie şi, cumva, asta o făcu să-i fie şi mai rău.

— De ce nu-l putem duce înapoi pe insulă? întrebă Suzan în mod surprinzător, dovedind că fusese într-adevăr atentă la discuţie.

Adam, care stătuse tăcut deoparte, cu o expresie neobişnuit de irascibilă pe chipul lui amuzat, răspunse:

— Pentru că insula nu-l va mai proteja. Nu de când am luat craniul de-acolo.

— Ca mormintele alea egiptene asupra cărora a fost aruncat un blestem, explică Laurel. Odată ce pătrunzi înăuntru, nu mai poţi desface ce-ai făcut.

Adam făcu o grimasă.

— Exact. Şi nu suntem suficient de puternici încât să aruncăm o nouă vrajă de protecţie. Craniul acesta este *diabolic,* le spuse el tuturor. E atât de diabolic, încât, dacă-l îngropăm în nisip, nu facem altceva decât să-l împiedicăm, pentru moment, să fie activat. N-avem cum să-l purificăm – îi aruncă o privire lui Laurel; nici cum să-l distrugem – se uită la Doug şi la Chris; şi nici nu există vreun loc în care să fie în siguranţă, încheie el, privind-o pe Suzan.

— Atunci, ce facem? întrebă Deborah.

— Ce *facem*? chirăi Sean.

— O lăsăm baltă? propuse Faye, afişând un zâmbet leneş.

Adam îi aruncă o privire întunecată. Diana interveni.

— Adam a sugerat să căutăm energia întunecată folosind un pendul, ca să vedem dacă dăm de vreo pistă nouă. Se întoarse spre Cassie. Tu ce părere ai?

Cassie îşi înfipse unghiile în carne. Dacă detectau energia întunecată şi-i ducea direct la casa lui Faye, acolo unde scăpase ultima dată… Faye se uita ţintă la ea, dorindu-şi să respingă propunerea. Dar lui Cassie îi venise o idee.

— Zic c-ar trebui s-o facem, îi răspunse Dianei.

Privirea lui Faye deveni ameninţătoare şi mânioasă. Dar nu putea să spună nimic.

Diana încuviinţă.

— În regulă. Putem începe de-acum. E drum lung până la cimitir, aşa că ar fi bine să încercăm să-i dăm de urmă pe-aici. O

să ieşim pe strada Crowhaven şi-o să vedem dacă avem ce urmări.

Cassie simţi cum pieptul i se cutremură din cauza bubuiturilor inimii atunci când părăsiră plaja. Îşi băgă o mână în buzunar ca să pipăie bucata rece şi netedă de hematit. Putere de fier, de-asta avea nevoie în acel moment.

— Eşti nebună? şuieră Faye când escaladară faleza şi se îndreptară spre drum.

O apucă pe Cassie de braţ, strângând-o ca şi cum ar li vrut s-o pedepsească şi reţinând-o în urma celorlalţi. Ştii unde *duce* urma aia?

Cassie se eliberă.

— Ai încredere în mine, îi ceru.

— *Poftim?*

Cassie se învârti pe lângă fata mai înaltă.

— Am spus să ai încredere în mine! Ştiu ce fac – iar tu, nu.

Şi, zicând acestea, începu din nou să urce. Putere de fier, se gândi ameţită, impresionată de sine însăşi.

Dar tot îi veni greu să respire când Diana se opri în mijlocul străzii Crowhaven – în dreptul casei cu numărul doi, cea a lui Deborah – şi ridică peridotul.

Cassie se uită la cristal, simţind concentrarea tuturor minţilor din jur. Aşteptă să se mişte în cerc.

Aşa şi făcu – la început. Lanţul se învârti întâi într-o parte, apoi în cealaltă, ca un leagăn răsucit de la locul de joacă. Apoi, spre groaza lui Cassie, începu să se balanseze, arătând în susul şi-n josul străzii. În jos, în direcţia în care-o apucaseră prima dată şi ajunseseră în cimitir, şi în sus, către promontoriu.

Către casa lui Faye.

Când urmă grupul, Cassie îşi simţi picioarele de parcă i s-ar fi cufundat în bumbac. Lui Faye îi fu acum uşor s-o reţină în urmă.

— Ţi-am zis eu, rosti ea din vârful buzelor. *Acum* ce facem, Cassie? Dacă urma duce până la mine acasă, n-o să am singură de suferit.

Cassie îşi încleştă dinţii şi răspunse:

— Am crezut că n-o putem detecta la nivelul solului. Energia a ieşit prin tavanul camerei tale de la etaj şi a ţâşnit drept în sus. Am sperat că era prea sus ca să-i dăm de urmă.

— Evident, ai crezut greşit, şuieră Faye.

Trecură de casa părăsită de la numărul trei. Trecură de casa lui Melanie. Cea a lui Laurel se afla înaintea lor; apoi trecură şi de ea. Drept în faţă era casa lui Faye.

Cassie simţi că o să leşine. Aproape nu-şi dădea seama că o strângea pe Faye de braţ la fel de tare cum o strângea şi Faye. Aşteptă ca peridotul să se balanseze şi să-i conducă pe toţi până la uşa lui Faye.

Dar Diana continua să meargă.

Cassie fu cuprinsă de o mare uşurare – şi de uimire, încotro *mergeau*? Treceau de casa de la numărul şapte, care era şi ea nelocuită. De cea a familiei Henderson, de cea a lui Adam, de cea a lui Suzan. Şi de a lui Sean – o Doamne, se gândi Cassie, doar nu mergem *la mine?*

Dar trecură şi pe lângă numărul doisprezece. Diana urma balansul pendulului, care-i ducea la capătul promontoriului.

Acolo, cristalul prinse din nou să se învârtească.

— Ce se petrece? zise Laurel, privind uimită în jur. Ce căutăm aici?

Adam şi Diana se uitau unul la celălalt. Apoi, o aţintiră amândoi cu privirea pe Cassie, care înaintă încet dinspre partea din spate a grupului. Cassie ridică din umeri.

— Aici a fost casa cu numărul treisprezece, spuse Diana. Nu-i aşa, Adam? Casa care a fost dărâmată.

— Am auzit c-a ars până la temelii, răspunse Adam. Înainte să ne naştem noi.

— Nu, nu s-a petrecut cu atâta timp în urmă, îl contrazise Melanie. Doar acum vreo şaisprezece sau şaptesprezece ani – eu aşa ştiu. Dar, înainte de asta, a rămas nelocuită secole întregi. La propriu.

— Cât de multe secole? întrebă cam tare Cassie.

Din cine ştie ce motiv, strângea în pumn bucata de hematit din buzunar.

Membrii sabatului se întoarseră spre ea, privind-o cu ochi care păreau să lucească uşor în lumina lunii.

— Vreo trei, zise Melanie. Asta a fost casa lui John cel Negru. Nimeni n-a mai stat în ea după ce a murit el, în 1696.

Bucata de hematit ardea îngheţat în palma lui Cassie.

11

E mult prea ciudat pentru mine, comentă tremurând Laurel.

— Dar ce ne *spune* asta? întrebă Deborah.

— E o altă legătură cu John cel Negru, rosti Adam. În afară de asta, mai nimic.

— Aşadar, e o fundătură, ca şi cimitirul, adăugă mulţumită Faye.

Cassie simţea că se înşelau, dar nu putea zice de ce, aşa că-şi ţinu gura. Altceva o îngrijora cu adevărat. Bucata de hematit care acum părea la fel de grea ca o parte dintr-o stea, pe care-o ţinea în buzunar… provenea din ruinele casei lui John cel Negru. S-ar putea chiar să-i fi aparţinut. Ceea ce însemna că trebuia să-i dezvăluie asta Dianei.

Se plimbau pe-acolo, formând grupuri mai mici. Întâlnirea se terminase. Cassie trase adânc aer în piept şi se apropie de Diana.

— N-am apucat să stau mai devreme de vorbă cu tine, spuse ea. Dar am vrut să-ţi povestesc ceva ce s-a întâmplat ieri.

— Cassie, nu trebuie să-mi zici nimic. Ştiu că n-a fost aşa cum a susţinut Faye.

Cassie clipi, luată prin surprindere.

— Ce-a susţinut Faye?

— Nici măcar nu trebuie să discutăm despre asta. Ştiu că nu-i adevărat.

— Dar ce-a *susţinut?*

Diana păru că se simte nelalocul ei.

— A susţinut că ai fost la ea acasă aseară şi că aţi jucat… ei bine, un fel de joc.

— Omul cu Pizza, rosti clar Cassie. Când Diana se holbă la ea, explică: Omul cu Pizza Face Livrări.

— Ştiu cum se cheamă, o întrerupse Diana, cercetând chipul lui Cassie. Dar sunt sigură că niciodată n-ai…

— Eşti *sigură*? Nu poţi să fii sigură! strigă Cassie.

Era prea mult – insistenţa oarbă a lui Cassie cum că era nevinovată. Nu-şi dădea Diana seama că era rea, diabolică?

— Cassie, te *cunosc.* Ştiu că n-ai face aşa ceva.

Cassie se simţea tot mai agitată. Ceva din interiorul ei era pe cale să cedeze.

— Ei bine, am fost acolo. Şi am făcut-o. Şi – se apropia de sursa neliniştii – nu ştii ce fel de lucruri aş putea sau nu să fac. Am făcut deja câteva…

— Cassie, calmează-te…

Cassie făcu un pas înapoi, iritată.

— *Sunt* calmă. Nu-mi spune să mă calmez!

— Cassie, ce-i cu tine?

— Nu-i nimic. Vreau doar să fiu lăsată în pace!

Ochii verzi ai Dianei străluciră. Era obosită şi încordată. Şi poate că şi ea ajunsese la limită.

— În regulă, spuse pe un ton aspru, nespecific glasului ei de obicei blând. Atunci o să te las în pace.

— Bine, rosti Cassie, simţind un nod în gât şi înţepături în ochi.

Nu voia să se certe cu Diana – dar toată această furie şi durere din interiorul ei trebuia să se îndrepte *undeva.* Nu ştiuse niciodată cât de groaznic era ca alţii să insiste că eşti bun când *nu erai* aşa.

Îşi dezlipi degetele de bucata de hematit şi o lăsă în buzunar în vreme ce se întoarse şi se îndepărtă. Privi dincolo de marginea stâncii, la valurile învârtejite de dedesubt.

Faye i se alătură, mirosind a parfum dulce şi mosc.

— Arată-mi.

— Poftim?

— Vreau să văd ce ai în buzunar şi ce-ai ţinut în mână de parcă ar fi putut să fugă.

Cassie şovăi, apoi scoase încet piatra netedă şi grea.

Stând în continuare cu faţa la ocean, Faye o cercetă.

— Un cristal de hematit. E ceva rar. Îl ridică în lumina lunii şi chicoti. Ţi-a povestit vreodată Melanie despre calităţile mai neobişnuite ale hematitului? Nu? Ei bine, deşi pare negru, dacă îl tai în felii subţiri, sunt transparente, cu o nuanţă roşiatică. Iar praful care iese din piatră face lichidul folosit la răcirea discului de tăiere roşu ca sângele.

Îi înapoie piatra lui Cassie, care o ţinu într-o doară şi se uită la ea. Indiferent de unde-ar fi provenit, acum era cristalul *ei.* Ştiuse asta din clipa în care-l văzuse. Cum să renunţe la el?

— L-am găsit aici, lângă fundaţia casei, spuse ea.

Faye ridică din sprâncene. Apoi, se adună.

— Hm. Păi, sigur, oricine-ar fi putut să-l scape aici în ultimele trei sute de ani.

Pe Cassie o străbătu o senzaţie ciudată de uşurare entuziastă.

— Da, făcu ea. Desigur. Oricine ar fi putut s-o facă.

Puse cristalul la loc în buzunar. Ochii aurii ai lui Faye luceau spre ea, iar Cassie se surprinse aprobând din cap. La urma urmei, nu era nevoită să renunţe la cristal.

Adam îi chema pe toţi să se adune.

— Încă ceva înainte să plecaţi, zicea el.

Păruse orb la mica dramă care se petrecuse între Cassie şi Diana cu doar câteva minute mai devreme.

— Am o idee, continuă când Clubul se adunase iar. Ştiţi, tocmai mi-am dat seama că tot ce avea legătură cu energia întunecată a dus la moarte, la cei morţi. Cimitirul; silueta fantomatică pe care Cassie, Deborah şi Nick au văzut-o pe drum; chiar şi locul acesta – o casă în ruine, construită de un mort. Şi, ei bine, weekendul de după cel viitor este Samhain[5].

Dinspre grup se auziră murmure. Adam se uită la Cassie şi spuse:

— Ştii tu, Halloween. Noaptea tuturor sfinţilor. Dar, indiferent cum i-ai spune, e noaptea în care morţii umblă printre noi. Ştiu că ar putea fi periculos, dar cred că ar fi bine să ţinem o ceremonie, fie aici, fie la cimitir, de Halloween. O să vedem ce putem deştepta. Se întoarse spre Diana. Ce părere ai?

De data asta, i se răspunse prin tăcere. Diana părea îngrijorată, Melanie plină de îndoieli, Sean de-a dreptul speriat. Doug şi Chris afişau rânjetele lor nebuneşti, iar Deborah încuviinţa intens. Faye îşi ţinea capul plecat într-o parte, gânditoare; Nick stătea cu braţele încrucişate şi chipul împietrit. Dar Laurel şi Suzan luară cuvântul.

— Şi cum rămâne cu *balul*? întrebă Laurel.

— Sâmbătă noaptea e balul de Halloween şi mi-am cumpărat

---

5 Samhain este o sărbătoare galică a recoltei, care are loc în zilele de 31 octombrie şi 1 noiembrie. Începând cu secolul al VIII-lea, a fost asociată cu sărbătoarea catolică a Tuturor Sfinţilor, influenţând obiceiurile actuale de Halloween. Samhain marca sfârşitul adunării recoltei, al „jumătăţii luminoase” a anului, şi începutul „jumătăţii întunecate” (n. trad.).

deja pantofi, adăugă Suzan.

— Mereu dăm o petrecere mare de Halloween, îi explică Melanie lui Cassie. E o sărbătoare importantă a vrăjitoarelor. Dar anul acesta Halloweenul pică sâmbătă, iar balul liceului e în aceeaşi seară. Cu toate astea, nu văd de ce nu le-am putea ţine pe amândouă. Am pleca de la bal pe la unsprezece şi jumătate şi am avea suficient timp pentru ceremonia de-aici.

— Iar eu cred că *ar trebui* s-o ţinem aici, interveni Diana, şi nu în cimitir. Asta ar fi *prea* periculos şi s-ar putea să ne alegem cu mai mult decât ne doream.

Cassie se gândi la umbra pe care ea şi Adam o văzuseră la cimitir.

— Şi ce-avem de gând să facem cu ceea ce *putem* să invocăm? întrebă ea un pic cam agresiv.

— Să stăm de vorbă, răspunse pe dată Adam. Pe vremuri, oamenii invocau spiritele morţilor de Halloween şi le puneau întrebări. Spiritele erau obligate să răspundă.

— E ziua în care vălul dintre lumi este cel mai subţire, explică Laurel. Morţii se întorc şi-i vizitează rudele rămase în viaţă, completă ea, privind grupul. Eu cred c-ar trebui să ţinem ceremonia.

Toţi cei din Cerc căzură de acord, unii mai şovăitori, alţii plini de entuziasm. Dar toţi încuviinţară.

— Bine, rosti Adam. Rămâne pentru noaptea de Halloween.

Lui Cassie i se păru neobişnuit că prelua astfel rolul de conducător al sabatului, dar apoi se uită la Diana, care arăta de parcă ar fi controlat cu greu ceva ce o frământa. Preţ de o clipă, lui Cassie îi fu milă de ea, dar apoi fu copleşită de propria nefericire şi luptă. Părăsi repede întrunirea, fără să-i mai zică nimic Dianei.

***

În săptămânile de dinainte de Halloween se instală cu adevărat frigul, deşi frunzele erau tot ruginii şi stacojii. Camera lui Cassie mirosea a camfor, pentru că bunica ei adusese cuverturi vechi pe care să le pună una peste alta pe pat. Ultimele ierburi fuseseră culese, iar casa era plină de flori de toamnă, gălbenele şi ochiul-boului. În fiecare zi, după şcoală, Cassie îşi găsi bunica în

bucătărie, pregătind tone de sos de mere, până ce toată casa mirosea a miez fierbinte de măr, a scorţişoară şi condimente.

Pe verandele din spatele tuturor caselor apărură în mod misterios dovleci – dar numai Cassie şi fraţii Henderson ştiau de unde proveneau aceştia.

Situaţia cu Diana nu se îmbunătăţi.

O parte vinovată din interiorul lui Cassie ştia şi de ce. Nu *voia* să se certe cu Diana – dar îi era mult mai uşor să nu fie nevoită să se îngrijoreze mereu din pricina ei. Dacă nu vorbea întruna cu ea, nu mergea în fiecare zi pe la Diana pe-acasă, atunci nu trebuia să se gândească la cât de rănită s-ar fi simţit dacă ar fi aflat vreodată adevărul. Secretele ruşinoase ale lui Cassie n-o sâcâiau atât de tare când Diana era departe.

Aşadar, când Diana încercă să se împace, Cassie fu politicoasă, dar se purtă puţin rece. Detaşat. Şi, când Diana o întrebă de ce era încă supărată, Cassie negă faptul că ar fi fost aşa şi o întrebă de ce nu putea să lase lucrurile aşa cum erau? Diana aşa şi făcu.

Cassie se simţea de parcă în jurul ei creştea o cochilie subţire şi tare.

Se gândi la ce-i spusese Deborah despre Nick. *Are uneori perioade mai proaste. Dar asta nu înseamnă c-ar trebui să renunţi.* Desigur, Cassie n-avea cum să se ducă şi să-l roage iar pe Nick. Cel puţin, vechea Cassie n-ar fi făcut niciodată asta. Dar acum părea că apăruse o nouă Cassie, una mai puternică şi mai dură – cel puţin în exterior. Şi trebuia să facă *ceva,* pentru că în fiecare noapte se gândea la Adam şi suferea şi-i era teamă de ce s-ar putea întâmpla dacă mergea neînsoţită la bal.

În ziua de dinainte de Halloween, se duse iar la garajul lui Nick.

Maşina-schelet arăta exact la fel. Îi fusese scos motorul, care acum se odihnea pe un fel de masă fără blat făcută din ţevi. Nick se afla sub masă.

De data asta, Cassie nu-l mai întrebă ce făcea. Îl văzu cum îi observă picioarele şi o cercetează din priviri. Apoi, ieşi de sub masă şi se ridică.

Părul lui brunet era ţepos din cauza transpiraţiei şi-şi şterse fruntea cu dosul mâinii unsuroase. Nu spuse nimic, ci doar rămase acolo, uitându-se la ea.

Cassie nu-şi acordă timp de gândire. Concentrându-şi întreaga atenţie asupra unei pete de ulei de pe tricoul lui, rosti repede:

— Mergi la balul de Halloween de mâine?

Urmă o tăcere îndelungată. Cassie se holbă la pata de ulei, în vreme ce Nick îi privea chipul. Simţea miros de cauciuc şi de metal încălzit, dar şi de ulei şi un iz de benzină. Parcă ar fi rămas suspendată în aer.

Apoi, Nick răspunse:

— Nu.

Totul se prăbuşi. Din cine ştie ce motiv, Cassie fu deodată capabilă să-l privească pe Nick în faţă.

— Ah, rosti ea sec.

Of, proasto, *proasto,* gândi. Noua Cassie era la fel de tâmpă ca cea de dinainte. N-ar fi trebuit să vină niciodată.

— Nu-mi dau seama de ce-ai vrea să mergi, în primul rând, zise Nick. Apoi adăugă: Este ceva legat de Conant, nu?

Cassie se încordă.

— Adam? Despre ce tot vorbeşti? Ce legătură ar putea avea Adam cu faptul că te invit la bal? întrebă ea, dar simţi cum se îmbujorează.

— Nick dădea din cap.

Mi s-a părut mie. Ţi s-au aprins călcâiele. Şi nu vrei să afle, aşa că îi cauţi un înlocuitor, nu? Sau încerci să-l faci gelos?

Acum, obrajii lui Cassie ardeau, dar flacăra mâniei şi a umilinţei era şi mai puternică. N-o să plângă de faţă cu Nick, *n-o s-o facă.*

— Scuză-mă că te-am deranjat, spuse şi dădu să plece, îndurerată şi crispată.

— Stai puţin, îi ceru Nick.

Cassie continuă să meargă şi ajunse afară, în lumina aurie a soarelui de octombrie. Privea fix frunzele stacojii ale arţarului de vizavi.

— Stai, repetă Nick, mai aproape de ea. O urmase afară. La ce oră vrei să vin să te iau? întrebă.

Cassie se răsuci şi se holbă la el.

Doamne, chiar *era* frumos, dar atât de rece… chiar şi acum arăta complet indiferent, lipsit de orice emoţie. Soarele îi făcu părul brunet să scânteieze în nuanţe de albastru, iar faţa îi era asemenea unei sculpturi perfecte în gheaţă.

— Nu mai vreau să merg cu tine, i-o tăie Cassie şi porni din nou.

El îi tăie calea, blocându-i drumul fără s-o atingă.

— Îmi pare rău c-am zis că încerci să-l faci gelos pe Conant. Era doar… Se opri şi ridică din umeri. N-am vorbit serios. Nu ştiu ce se petrece şi oricum nu-i treaba mea. Dar mi-ar face plăcere să merg cu tine la bal.

Am halucinaţii, gândi Cassie. Asta trebuie să fie. Tocmai mi s-a părut că-l aud pe Nick cerându-şi scuze… şi apoi spunând că *i-ar plăcea* să meargă cu mine. Cred ca delirez.

— Aşadar, la ce oră vrei să vin să te iau? insistă Nick.

Cassie respira cu greutate, aşa că vocea îi fu slabă.

— Ăăă, pe la opt ar fi în regulă. Ne costumăm acasă la Suzan.

— OK. Ne vedem acolo.

În noaptea de Halloween, în casa în stil grecesc a lui Suzan, fetele de pe strada Crowhaven se pregăteau. Era diferit faţă de seara balului anterior. Cassie ştia acum ce făcea. Suzan o învăţase cum să se machieze singură, iar Cassie o ajutase în schimb cu ţinuta.

Făcuseră toate baie cu frunze proaspete de salvie; asta la ordinul lui Laurel, ca să-şi accentueze calităţile fizice. Cassie se spălase şi în lapte de trandafiri – apă de trandafiri şi ulei de migdale dulci – ca să-şi catifeleze pielea şi să miroasă frumos. Bunica lui Cassie o ajutase la desenatul şi croitul costumului, care era făcut în mare parte din bucăţi de voal.

Când termină, Cassie se privi în oglinda lui Suzan şi văzu o fată zveltă precum flacăra unei lumânări, îmbrăcată în ceva asemănător cu ceaţa, de o frumuseţe evazivă. Fata avea părul ca de topaz fumuriu, căzând în bucle pe lângă faţa delicată, iar în vreme ce Cassie se admira, pe pielea palidă îi înfloriră umbre rozalii.

Părea moale, demnă de a fi atinsă şi senzuală, dar era în regulă, căci avea să fie însoţită de Nick. Cassie se dădu cu parfum în spatele urechii – nu ulei magnetic, ci unul simplu, de trandafir – şi-şi aruncă pe spate părul plăcut mirositor. În ochii de un albastru ca al florilor de câmp i se citea o anume melancolie, dar nu se putea face nimic în privinţa asta. Nu putea fi nicicând vindecată.

Nu purta niciun cristal ca să atragă, ci doar hematitul pentru putere de fier, într-o punguliţă de sub costum.

— Ce eşti? întrebă Deborah, uitându-se în oglindă peste umărul ei.

— Sunt o muză. E ceva din Grecia antică; bunica mi-a arătat asta într-o carte. Nu erau zeiţe, ci un fel de ghizi divini. Inspirau oamenii, oferindu-le creativitate, răspunse Cassie. Se privi nesigură. Cred că sunt Calliope; era muza poeziei. Celelalte erau muzele istoriei şi chestii de-astea.

— Vrăjitoarele cred că a existat o singură muză, care a fost apoi împărţită în nouă, interveni Melanie. Era spiritul tuturor artelor. Aşa că poate, în seara asta, ea eşti.

Cassie se întoarse să le admire costumele. Deborah era rocker, cu brăţări argintii, ţinte şi piele neagră. Melanie era Sophia, spiritul biblic al înţelepciunii, cu faţa acoperită de un văl transparent şi cu o coroniţă de stele argintii în păr.

Suzan urmase sugestia lui Cassie şi se costumase în Afrodita, zeiţa dragostei. Lui Cassie îi venise ideea de la gravurile Dianei şi din cartea bunicii ei, cu mituri greceşti.

— Se spune că Afrodita s-a născut din spuma mării, zise ea. De unde şi toate scoicile astea.

Părul lui Suzan era despletit, iar rochia avea culoarea spumei mării. Paiete strălucitoare, perle şi mici scoici împodobeau masca pe care-o ţinea în mână.

Laurel era o zână.

— Un spirit al *naturii,* insistă ea, făcând o piruetă ca să le arate aripile de libelulă lungi şi arcuite.

Purta o ghirlandă de frunze şi flori de mătase pe cap.

— Toată lumea arată minunat, rosti o voce blândă, iar Cassie se răsuci şi-şi ţinu răsuflarea.

Diana nici măcar nu se îmbrăcase sau, cel puţin, purta doar costumul de ceremonie, cel pe care îl îmbrăca la întrunirile Cercului. Însă părea încununată de propria lumină şi era frumoasă mai presus de cuvinte.

Laurel şopti la urechea lui Cassie:

— Să ştii că nu-şi râde de asta. Halloweenul e cea mai magică sărbătoare din tot anul. O onorează.

— Oh! oftă Cassie.

Apoi, o privi pe Faye.

Presupuse că Faye era o vrăjitoare. Genul de vrăjitoare de care se temeau băieţii. Purta o rochie neagră fără mâneci, ca şi cum ar fi parodiat-o pe cea albă a Dianei. Era spintecată în laterale, până la şold, şi croită astfel încât să i se muleze pe forme. Materialul lucea asemenea mătăsii atunci când păşea.

Diseară, la bal, multe inimi vor fi frânte, se gândi Cassie.

La parter sună soneria, iar fetele coborâră, înveşmântate în falduri fluturânde şi rochii fâlfâitoare, ca să-i întâmpine pe băieţi. Clubul mergea la bal împreună, căci plănuiau să plece, tot împreună, la unsprezece şi jumătate.

Nick o însoţea pe Cassie, dar, în prima clipă, ea nu avu ochi decât pentru Adam. Era uimitor. Dintr-o coroană de frunze de stejar pe care o purta pe cap se iţeau vârfurile unor coarne de cerb şi purta o mască făcută din frunze de stejar şi ghinde.

— E Herne, zeul încornorat, explică Melanie. Seamănă cu Pan, ştii tu, un zeu al naturii. E şi zeul animalelor – de-asta poate să-l ia pe Raj cu el.

Raj *era* acolo, încercând să-şi croiască drum cu botul, ca să o întâmpine pe Cassie ruşinos de călduros, ca de obicei. Adam – sau Herne; pe Cassie o neliniştea cât de în largul lui arăta având coarne şi frunze de stejar – ţinu câinele deoparte.

Celelalte fete râdeau de costumele băieţilor.

— Sean, eşti suficient de slab şi fără să-ţi arăţi toate oasele, zise Laurel.

El era îmbrăcat în schelet.

Pe feţele lui Chris şi Doug erau pictate simboluri ciudate: triunghiuri negre şi roşii, fulgere galbene. Părul lor negru părea şi mai ciufulit decât de obicei.

— Noi suntem Zax, rostiră ei şi toată lumea întrebă: *Cine?*

— Magicianul Zax, răspunse Chris. Scoate ţigări din aer.

— E dintr-un serial ştiinţifico-fantastic pe care l-au văzut la un moment dat, explică în cele din urmă Suzan.

— Şi tu ce-ar trebui să fii, Nick? Bărbatul în Negru? interveni vocea lentă şi leneşă a lui Faye.

Cassie se uită pentru prima oară la Nick. Nu purta un costum, ci doar blugi negri şi un pulover negru. Arăta foarte chipeş, foarte cool.

— Eu ar trebui să fiu *însoţitorul* ei, zise el calm şi, fără să-i mai arunce vreo privire lui Faye, îi întinse mâna lui Cassie.

Faye n-are cum să se supere, îşi zise Cassie pe când se îndreptau spre şirul de maşini de afară. Faye nu-l mai vrea; n-ar trebui să-i pese cu cine iese el. Dar simţea în stomac un fior de nelinişte în vreme ce Nick o conducea la maşină. Deborah şi Laurel se urcară în spate.

Pe verandele din jurul lor, dovlecii sculptaţi afişau rânjete incandescente şi aveau flăcări pe post de ochi. Era o noapte senină, luminată de lună.

— O noapte bântuită, zise Laurel de pe bancheta din spate. În seara asta, spiritele se adună la toate ferestrele şi uşile şi se uită înăuntru. Punem mereu o lumânare albă în geam, ca să le ghidăm.

— Sau o farfurie cu mâncare, ca să le hrănim, ca să nu încerce să intre, adăugă Deborah cu un glas neutru.

Cassie râse, dar râsul ei părea uşor fals. Nu-şi dorea ca spiritele să se uite pe ferestrele casei ei. Cât despre ce spusese Laurel cu două săptămâni în urmă, referitor la rudele decedate, care vin să-i viziteze pe cei vii – ei bine, Cassie nu-şi dorea nici aşa ceva. Probabil că nu-şi cunoştea nicio rudă moartă, cu excepţia tatălui ei, iar el poate că nici nu era mort cu adevărat. Nu, în general, prefera să-i lase pe morţi în pace.

Însă Cercul plănuia să facă exact contrariul în seara aceea.

Sala de sport era decorată cu bufniţe, lilieci şi vrăjitoare care zburau pe fundalul unor luni uriaşe şi galbene. Hârtie creponată neagră şi portocalie era înfăşurată în jurul grinzilor şi atârna de coşurile de baschet. Pe pereţi se mai vedeau şi schelete care dansau, pisici care scuipau, cu spinările arcuite, şi fantome mirate.

Totul era amuzant şi inofensiv. Elevii obişnuiţi care veneau ca să danseze, să se costumeze şi să bea punci movuliu n-aveau habar de adevăratul întuneric care pândea afară. Nici chiar cei care urau Clubul nu cunoşteau întregul adevăr.

Diana şi Adam sosiră împreună, fiind cea mai spectaculoasă apariţie la care asistase vreodată Liceul New Salem.

Diana, în roba ei simplă şi albă, cu gâtul dezgolit şi braţe care păreau la fel de proaspete precum pielea unui bebeluş, cu părul strălucitor, ca o aureolă, căzându-i pe spate, părea o rază de lună care se rătăcise cumva în sala de sport.

Iar Adam… Adam avea propriul fel înnăscut de a pretinde

respect de la toţi cei suficient de isteţi încât să-l privească într-adevăr. În seara aceea, costumat ca Herne, era mai impresionant decât oricând. Părea *să fie* zeul pădurii, primejdios şi intrigant, inspirând veneraţie, dar nefiind lipsit de blândeţe. Mai presus de toate, arăta sălbatic. Nu avea nimic îmblânzit în el; locul lui era afară, alergând sub cerul înstelat. Raj rămase alături de el, semănând mai degrabă a lup decât a câine, şi nimeni nu obiectă.

— Ştii ce se întâmplă în seara asta, murmură o voce, suflând cald pe ceafa lui Cassie.

— Ce anume, Faye? întrebă Cassie fără să se întoarcă.

— Ei bine, conducătorii sabatului care o reprezintă pe zeiţa Diana şi pe zeul încornorat trebuie să se alieze. Trebuie să... Faye făcu delicată o pauză... Să se contopească, să zicem aşa. Ca să întruchipeze unirea bărbatului şi a femeii primordiale.

— Vrei să spui că...?

— Poate fi făcut şi simbolic, răspunse afabilă Faye. Dar nu cred că Adam şi Diana se vor mulţumi doar cu nişte simboluri, tu ce părere ai?

12

Cassie încremeni. Inima îi bubuia, dar era singura parte din ea care se mai mişca.

Adam şi Diana… *nu puteau.* Doar că, desigur, nu era aşa. Diana râdea împreună cu Adam, dându-şi părul drept şi strălucitor pe spate. Şi deşi Cassie nu putea vedea ochii lui Adam dincolo de mască, buzele îi erau arcuite într-un zâmbet.

Cassie se întoarse, aproape dând peste Nick, care tocmai îi aducea nişte punci, şi se grăbi să dispară în întuneric.

Găsi un colţ cufundat în beznă sub o lampă chinezească ce se stinsese. Apărată de o perdea de panglici negre şi portocalii, stătu acolo, încercând să-şi vină în fire, să alunge imaginile care-i tot veneau în minte.

Deodată, simţi mirosul fumului unui foc de lemne şi briza oceanului, laolaltă cu miasma slabă, de nedefinit, a animalelor şi a frunzelor de stejar. Adam.

— Cassie, spuse el.

Doar atât, de parcă Herne ar fi strigat-o într-un vis de-al ei, invitând-o să dea deoparte aşternuturile în toiul nopţii şi să vină să danseze în frunzele de toamnă.

Apoi, pe un ton ceva mai normal, adăugă încet:

— Cassie, eşti în regulă? Diana spune…

— Ce? se interesă Cassie într-un mod care-ar fi putut părea dur dacă nu i-ar fi tremurat vocea.

— E îngrijorată că nu te simţi bine.

— Ba mă simt! Cassie se chinuia să nu izbucnească în lacrimi. Şi, în orice caz, m-am săturat ca lumea să mă vorbească pe la spate. Faye spune aia, Diana spune ailaltă – m-am *săturat.*

El îi luă mâinile reci într-ale lui.

— Cred că eşti doar obosită şi-atât, zise el pe un ton domolit.

Sunt, se gândi Cassie. Am obosit să am secrete. Şi am obosit să lupt. Dacă sunt deja rea, ce sens mai are să lupt?

În acel moment, a gândi însemna a acţiona. Înainte să-şi dea seama ce face, îşi întoarse mâinile cuprinse de palmele lui Adam astfel încât să-l strângă de degete. *Nici cu vorba, nici cu privirea,*

nici cu fapta – ce caraghios! îşi zise ea. Am încălcat deja jurământul de o mie de ori. De ce să n-o facem cu adevărat? Aşa, măcar ar avea ceva concret de care să-i pară rău. Aşa, Diana n-ar fi prima care l-ar avea.

Acela fu punctul de cotitură. Diana putea avea orice altceva, însă nu va fi şi cea dintâi care să-l aibă pe Adam.

Aş putea s-o fac, se gândi Cassie. Deodată, mintea îi funcţiona la rece şi raţional, departe de durerea din piept. Adam era vulnerabil faţă de ea pentru că avea onoare şi nu şi-ar fi închipuit niciodată că plănuieşte să pună mâna pe el.

Dacă începea acum să plângă… Dacă-l făcea să se apropie suficient cât s-o ţină în braţe, apoi se sprijinea de el, lăsându-se moale… Dacă-ţi sprijinea capul de umărul lui, astfel încât el să-i poată simţi parfumul părului… Dacă ofta şi-şi dădea capul pe spate… ar reuşi el să se abţină s-o sărute?

Cassie nu credea.

Existau locuri mai întunecate decât acel colţ. Locuri sigure în liceu. Sala în care se ţineau orele de economie, cu o încuietoare pe care o putea sparge oricine, debaraua în care se ţineau saltelele de gimnastică. Şi, dacă Adam o săruta, iar ea îi răspundea la sărut, ce-i oprea să se retragă acolo?

Nimic, îşi zise Cassie.

Iar Diana, dulcea, *proasta* şi inocenta Diana, nu şi-ar da seama de nimic. Dacă Adam îi spunea că fusese nevoit s-o scoată pe Cassie la o mică plimbare ca s-o liniştească, Diana îl credea.

Nu, nimic nu-i putea împiedica pe Cassie şi pe Adam… în afara jurământului. Cum era? *Focul să mă mistuie, aerul să mă înăbuşe, pământul să mă înghită, iar apa să-mi acopere mormântul.* Cassie nu se temea de asta. Focul îi ardea deja trupul, iar aerul o înăbuşea – nu putea să respire. N-o putea opri nimic. Se aplecă mai aproape de Adam, ţinând capul plecat ca o floare pe o tulpină zveltă, simţind cum îi dau lacrimile. Simţi cum i se taie respiraţia, iar degetele lui le strâng pe ale ei cu îngrijorare şi vigilenţă.

— Cassie – Doamne… şopti el.

Pe Cassie o străbătu un fior puternic de triumf. El nu se putea abţine. Avea să se întâmple. *Laur şi stejar, rădăcini, scaieţi / Cu focul secret să mi-l pârjoliţi…*

Ce *făcea?*

Folosea magia asupra lui *Adam*? Îl ademenea în capcană cu vorbe care proveneau dintr-o fântână adâncă de cunoştinţe din interiorul ei? Era greşit, lipsit de onoare, iar asta nu numai pentru că membrii Clubului nu aruncau vrăji unii asupra altora fără să ceară permisiunea înainte.

Era greşit din cauza Dianei.

Diana, care fusese prietena lui Cassie atunci când nimeni altcineva nu voia să stea de vorbă cu ea. Care o susţinuse împotriva lui Faye şi a întregii şcoli. Chiar dacă Cassie nu putea să suporte să fie aproape de Diana în acel moment, amintirea Dianei era ca o stea care strălucea în mintea ei. Dacă o trăda, trăda tot ce era important.

Rea sau nu, Cassie nu putea s-o facă.

Îşi trase mâinile dintre degetele puternice ale lui Adam.

— Sunt bine, zise ea cu voce slabă şi blândă, înfrântă.

El încerca s-o apuce iar de mâini. Asta era problema cu magia, nu reuşeai întotdeauna să opreşti ceea ce porniseşi.

— Adam, serios, insistă ea. Apoi adăugă disperată: Te aşteaptă Diana.

Fusese de folos să-i rostească numele. Mai rămase un moment, apoi o conduse înapoi, Herne aducând o nimfă îndărătnică înapoi în Cerc. Cassie i se alătură lui Laurel, căutând siguranţă; Nick nu se zărea pe nicăieri. Ei bine, nu putea să dea vina pe el.

Diana vorbea cu Sally Waltman, care venise şi ea, tare ca piatra, în ciuda pierderii lui Jeffrey. Aşa că Adam şi Cassie rămaseră cu Laurel şi Melanie şi însoţitorii lor, alături de Sean şi Deborah. Un grup vesel de vrăjitoare. Lângă ei se afla un grup de străini.

Începea un dans lent. Grupul de străini se destrămă, îndreptându-se spre ringul de dans. Toţi, cu excepţia unuia.

Fata rămase pe loc, izolată, la marginea Clubului. Era o fată din clasa a unsprezecea care lui Cassie îi părea vag cunoscută de la ora de franceză, o elevă timidă, nici frumoasă, dar nici urâtă. Acum încerca să se prefacă a nu-i păsa că fusese abandonată.

Cassie o înţelegea. Sărmana fată! Odată, şi Cassie fusese asemenea ei.

— Vrei să dansezi?

Era vocea lui Adam, caldă şi prietenoasă, dar nu i se adresase

lui Cassie, ci străinei. Faţa acesteia se lumină şi fata se duse bucuroasă cu el pe ring, solzii de pe costumul ei de sirenă lucind şi scânteind. Cassie îi urmări, simţind o durere în inimă.

Dar nu de gelozie. De dragoste… şi respect.

— Perfectul cavaler gentil, spuse Melanie.

— Poftim? se miră Cassie.

— E din Chaucer[6]. Am învăţat asta la ora de literatură engleză. Ăsta e Adam, perfectul cavaler gentil, explică Melanie.

Cassie se gândi o vreme la asta. Apoi se întoarse spre Sean.

— Hei, slăbănogule, vrei să-ţi scuturi oasele? întrebă ea.

Chipul lui Sean se lumină.

Ei bine, îşi zise Cassie pe când ea şi Sean prinseră să se legene în ritmul muzicii, un lucru era sigur: Balul aceasta *nu semăna* deloc cu cel de dinainte. Alături de Adam, sala de gimnastică păruse un loc plin de frumuseţe şi de farmec. Acum, nu vedea decât decupaje de hârtie şi ţevi goale deasupra capului. Măcar Sean-scheletul-fosforescent nu încerca s-o tragă prea aproape de el.

După aceea, o abordară şi alţi băieţi, dar Cassie se duse glonţ la Nick, care reapăruse şi se ascunse în spatele lui. Cel puţin această parte a planului ei funcţionă – ceilalţi băieţi se retraseră. Era ciudat să fii ceva ce-şi doreau toţi şi nu puteau. Nick n-o întrebă de ce o ştersese şi nici ea nu-l întrebă unde dispăruse.

Dansară de mai multe ori. Nick nu încercă s-o sărute.

Şi se făcu şi ora plecării. După ce-şi luară la revedere de la însoţitorii lor uluiţi şi uşor indignaţi, membrii Clubului se adunară la ieşire şi nici măcar zeiţa Afrodita, cu părul blond-rozaliu, nu întârzie. Chiar şi cei doi Zax identici, cu ochii albaştri-verzui strălucitori, aşteptau afară, în faţa uşii. O porniră cu toţii în întuneric. Luna apusese, dar stelele păreau că luaseră foc.

La capătul promontoriului era frig. Se aşezară pe rămăşiţe ale fundaţiei din casa năruită, în vreme ce Deborah şi Faye pregăteau un foc de tabără în centru. Alţii aduceau provizii din maşini. Cassie se aşteptase ca toţi să se poarte solemn, dar membrii Cercului aveau chef de petrecere, entuziasmaţi de noapte, răzând şi glumind, sfidând pericolul a ce aveau să facă

---

6 Geoffrey Chaucer (n. cca 1343-1400) scriitor considerat unul dintre cei mai importanţi poeţi ai Evului Mediu şi părintele literaturii engleze (n. trad.).

peste o oră. Cassie se trezi gustând sărbătoarea, fără să se gândească la viitor.

Era multă mâncare. Seminţe de dovleac („Fără *sare”,* le explicase Laurel), pâine de dovleac şi turtă dulce coapte de Diana, cutii cu gogoşi cu glazură de ciocolată şi de portocale aduse de Adam, un castron plin cu tot felul de dulciuri de Halloween din partea lui Suzan, sucuri şi cidru cu mirodenii şi o pungă mare de hârtie care zornăia, a lui Chris.

— Nuci! Da! Pentru virilitate! le strigă Doug celorlalţi băieţi, făcând un gest neruşinat.

— Alunele de pădure simbolizează înţelepciunea, comentă răbdătoare Melanie, dar fraţii Henderson pufniră.

Mai erau şi mere de diferite soiuri.

— Mere pentru dragoste şi moarte, zise Diana. Mai ales de Halloween. Ştiai că zeiţa Hera le considera sacre?

— Ştiai că seminţele conţin cianură? adăugă Faye, zâmbind ciudat. Îi zâmbise astfel lui Cassie încă de când aceasta din urmă apăruse din spatele perdelei de panglici împreună cu Adam, la bal. Acum se aplecă să ia o bucată de turtă dulce şi murmură la urechea lui Cassie: Ce s-a întâmplat când te-a urmat? Ţi-ai ratat şansa?

— Nu-i frumos să-ţi faci de cap cu băieţi care au deja pe cineva, şopti obosită Cassie, de parcă i-ar fi explicat unui copil de cinci ani.

Faye chicoti.

— Frumos? Asta vrei să scrie în epitaful tău? „Aici zace Cassie. S-a purtat… frumos”?

Cassie întoarse capul.

— Ştiu o vrajă cu mere, îi anunţă Laurel. Cojeşti un măr, astfel încât să obţii o singură fâşie de coajă, apoi o arunci peste umăr şi, dacă nu se rupe, formează iniţiala adevăratei tale iubiri.

Încercară cu toţii, fără prea mare succes. Cojile se tot rupeau, Suzan se tăie în cuţitul lui Deborah, iar când Diana reuşi să arunce coaja peste umăr, formă o simplă spirală.

— Ei bine, cel puţin pentru zeiţă e sacră, spuse încruntându-se Laurel. Sau pentru Cel încornorat, adăugă neastâmpărată, uitându-se la Adam.

Cassie rupsese intenţionat bucăţile ei de coajă; prevederea viitorului o neliniştea. Şi nu doar pentru că Melanie spusese cu

veselie:

— Vrăjitoarele care făceau asemenea acte de divinaţie de Halloween obişnuiau să fie executate.

— Mai ştiu unul, anunţă Laurel. Arunci o nucă în foc, spui două nume şi vezi ce se întâmplă. Cum ar fi Suzan şi David Downey, rosti ea cu neastâmpăr. Dacă nuca plesneşte, sunt făcuţi unul pentru celălalt. Dacă nu, soarta le e pecetluită.

— De-i sunt dragă, poc şi zboară; de nu-i sunt, să ardă şi să moară! cită cu dramatism Suzan când Laurel aruncă o alună de pădure în foc.

Aceasta doar sfârâi.

Laurel şi Doug, chicoti Chris, aruncând o alta.

— Chris şi Sally Waltman! îl contră Doug.

— Cassie şi Nick!

Pe aceea o aruncă Deborah, cu un rânjet pe faţă, dar Faye era neobişnuit de serioasă.

Adam… rosti ea, ţinând o nucă între unghiile lungi şi roşii şi aşteptând ca toată lumea să fie atentă la ea. Cassie o privi fix, stând în echilibru pe marginea fundaţiei… Şi Diana, încheie Faye, azvârlind aluna în flăcări.

Cassie se uită ca hipnotizată la aluna care aterizase pe tăciunii aprinşi. Nu voia s-o facă, dar trebuia.

— Sunt multe alte tradiţii de Halloween, continua Laurel. E vremea să ne amintim de bătrâni, de cei care se apropie de iarna vieţii – sau, cel puţin, aşa zice bunica mea Quincey.

Cassie privea încă acea alună anume. Părea să se zgâlţâie – dar avea oare să pocnească?

— Se face târziu, interveni Adam. Nu credeţi c-ar fi cazul să începem?

Diana îşi scutură firimiturile de pâine de dovleac de pe mâini şi se ridică.

— Da.

Cassie îşi desprinse privirea de foc doar pentru o clipă, dar exact atunci se auzi un sunet ca o împuşcătură. Două sau trei alune explodaseră în acelaşi timp şi, când Cassie se uită din nou, n-o zări pe cea aruncată de Faye. Pocnise – sau o pierduse din vedere. Nu ştia care era varianta corectă.

O bătaie de inimă mai târziu, îi trecu prin minte să se întrebe ce se întâmplase cu aluna aruncată de Deborah – cea pentru

Cassie şi Nick. Dar nu-şi dădea seama ce se întâmplase nici cu aceea.

— În regulă, spuse Diana. O să fie un alt gen de Cerc. Mai puternic decât orice am folosit vreodată, căci avem nevoie de mai multă protecţie decât până acum. Şi toţi vor trebui să ajute. Îi aruncă o privire serioasă lui Faye, care-i răspunse cu una de o inocenţă deplină.

Cassie privi cum Diana trasă un cerc în interiorul fundaţiei ruinate, cu ajutorul cuţitului cu mâner negru.

Focul de tabără se afla în mijloc. Toţi deveniseră serioşi, urmărind traseul cuţitului care despica pământul, creând un cerc aproape perfect cu o singură deschizătură în colţul nord-estic.

— Intraţi cu toţii, iar eu îl voi închide, le ceru Diana.

Se îngrămădiră înăuntru şi se aşezară de-a lungului perimetrului interior al cercului. Numai Raj rămase pe dinafară, uitându-se neliniştit şi scâncind uşor.

— După asta, adăugă Diana, închizând cercul dintr-o mişcare a cuţitului, nimeni nu părăseşte protecţia cercului. Ceea ce vom invoca înăuntru va fi periculos, dar ceea ce va pândi afară va fi şi mai rău.

— Cât de periculos? întrebă agitat Sean. Ce e înăuntru, adică.

— Vom fi în regulă cât timp nu ne apropiem de foc şi nici nu-l atingem, răspunse Diana. Indiferent cât de puternic ar fi un spirit, nu va putea să se desprindă de flăcările pe care le folosim ca să-l invocăm. În regulă, rosti ea abrupt, acum voi chema Turnul de pază de la Răsărit. Puteri ale Aerului, apăraţi-ne!

Cu faţa spre cerul întunecat dinspre est şi spre ocean, Diana ţinea în mână un beţişor parfumat fumegând şi suflă peste el către est, înspre cerc.

— Gândiţi-vă la aer! le spuse membrilor sabatului şi Cassie nu doar că se gândi pe dată la asta, dar o şi simţi şi o auzi. Începu ca o briză uşoară suflând dinspre est, dar apoi începu să bată cu putere. Deveni o rafală, un vânt care mugea, abătându-se asupra feţelor lor şi făcând părul lung al Dianei să fluture în spate ca un steag. Apoi, devie, suflând în jurul cercului, înconjurându-i.

Diana luă un băţ arzând din foc şi se aşeză în faţa lui Cassie, care stătea în capătul sudic al cercului. Agitând băţul pe deasupra capului lui Cassie, rosti:

— Acum chem Turnul de pază de la Miazăzi. Puteri ale Focului,

apăraţi-ne!

Nu mai fu nevoie să le ceară *gândiţi-vă la foc.* Cassie putea deja simţi căldura în spate, putea să-şi imagineze stâlpul de foc izbucnind în spatele ei. Ţâşni în jurul lor ca scânteile care aprind praful de puşcă, formând un cerc de foc exact în exteriorul cercului de vânt.

Nu-i adevărat, îşi reaminti Cassie. Sunt doar simboluri pe care ni le închipuim. Dar erau nişte simboluri groaznic de veridice.

Diana se mişcă din nou. Înmuindu-şi degetele într-un pahar de carton, stropi cu apă de-a lungul perimetrului vestic, între Sean şi Deborah.

— Chem Turnul de pază de la Apus. Puteri ale Apei, apăraţi-ne!

Se ridică un val verde şi sticlos, fantomatic, din ce în ce mai sus. Valul curse în jur până cuprinse cercul cu un perete de apă.

În cele din urmă, Diana se îndreptă spre nord, cu faţa la Adam, şi împrăştie sare la graniţa nordică.

— Turn de pază de la Miazănoapte, spuse cu o voce care tremură uşor şi demonstra cât de mult o solicita totul. Puteri ale Pământului, apăraţi-ne!

Pământul li se cutremură sub picioare.

O luă pe Cassie prin surprindere, iar ceilalţi fură şi mai uluiţi decât ea. În New England nu prea aveau loc cutremure, dar Cassie era din California. Observă că Sean era pe cale să sară cât colo.

— Deborah, pune mâna pe Sean! strigă ea.

Într-o clipă, motociclista îl apucase pe Sean şi-l oprea cu forţa să n-o rupă la fugă. Pământul se mişca tot mai tare – apoi, cu un sunet ca un tunet, se despică. În jurul cercului apăru o prăpastie din care ieşea un puternic miros de sulf.

Nu-i adevărat, nu-i adevărat, îşi aminti Cassie. Dar văzu în jurul ei spectrele suprapuse ale celor patru elemente pe care le invocase Diana. Un cerc de vânt care bătea cu furie, apoi unul de foc, apoi un perete de apă de mare şi, în cele din urmă, o prăpastie căscată în pământ. Nimic aflat în exterior nu putea trece de acele graniţe – iar Cassie n-ar fi pus pariu că din interior ar fi reuşit cineva să iasă în siguranţă.

Tremurând, Diana se îndreptă spre locul ei, între Nick şi Faye, şi se aşeză.

— OK, anunţă ea aproape şoptit. Acum, ne concentrăm cu toţii asupra focului. Uitaţi-vă în el şi lăsaţi noaptea să facă restul. Să vedem dacă apare cineva să stea de vorbă cu noi.

Cassie o privi pe Melanie, care era alături de ea.

— Dar dacă suntem apăraţi de tot ce e afară, cine va reuşi să vină să discute cu noi? murmură ea.

— Ceva de *aici,* răspunse şoptit Melanie, uitându-se în jos, la pământul dinăuntrul cercului. Din interiorul fundaţiilor casei.

— Ah!

Cassie privi flăcările, încercând să-şi limpezească mintea, să fie deschisă la orice ar încerca să străpungă vălul dintre lumea invizibilă şi cea de aici. Se va întâmpla în seara aceea, chiar în acel moment.

Focul începu să fumege.

La început, doar puţin, de parcă lemnul ar fi fost umed. Dar apoi fumul deveni din ce în ce mai închis la culoare – încă transparent, dar mai negru. Se ridica drept şi rămânea deasupra focului de tabără, ca un nor.

Începu să se transforme.

Se răsucea, se umfla asemenea norilor care se uneau. În vreme ce Cassie se holba, cu răsuflarea în gât, prinse formă.

Forma unui bărbat.

Părea să se arate de sus în jos şi purta haine de modă veche, ca şi cum ar fi fost desprinse din cărţile de istorie. O pălărie cu o calotă înaltă şi bor ţeapăn. O mantie sau o capă care îi atârna de pe umerii laţi şi un guler lat şi ţeapăn, de olandă. Avea pantaloni bufanţi, strânşi sub genunchi. Lui Cassie i se păru că putea distinge pantofi cu botul pătrat, dar uneori gambele doar se întrevedeau prin fum. Observă însă că fumul nu se desprindea niciodată complet de foc, ci rămânea legat de acesta printr-un fuior subţire.

Silueta plutea acolo, nemişcată, cu excepţia vârtejurilor din interiorul său.

Apoi pluti spre Cassie.

Ea părea să fie cea aflată cu faţa la el. Deodată, îi trecu un gând prin minte. Când Adam scosese pentru prima dată craniul de cristal din rucsac, pe plajă, păruse s-o privească direct. Şi la fel se întâmplase şi la ceremonia craniului, îşi aminti ea. Când Diana îndepărtase pânza de pe craniu, găvanele goale păruseră

să privească direct în ochii lui Cassie.

Iar acum chestia asta se uita la ea exact în acelaşi fel.

— Ar trebui să-i punem o întrebare, sugeră Melanie, dar până şi vocea ei, de obicei calmă, era nesigură.

Forma neclară răspândea o senzaţie ameninţătoare, diabolică. Ca şi energia întunecată din interiorul craniului, doar că mai puternică. Mai presantă.

Cine eşti?, se gândi Cassie, dar limba îi era amorţită şi, oricum, nici nu mai era nevoie să întrebe.

Nu încăpea îndoială cine era silueta din faţa ei.

John cel Negru.

Atunci se auzi vocea Dianei, limpede şi liniştită.

— Te-am invitat aici pentru că am găsit ceva ce-ţi aparţine, spuse ea. Vrem să ştim cum să-l controlăm. Eşti dispus să stai de vorbă cu noi?

Nu primiră niciun răspuns. Lui Cassie i se păru că se apropie de ea – dar poate nu era decât o iluzie.

— Se petrec lucruri îngrozitoare, adăugă Adam. Trebuie să li se pună capăt.

Nu era o iluzie. Se apropia.

— *Tu* controlezi energia întunecată? întrebă deodată Melanie, iar vocea lui Laurel se contopi cu a ei: Eşti mort! N-ai niciun drept să te amesteci cu cei vii!

— Până la urmă, care-i problema ta? zise Deborah.

Prea repede, se gândi Cassie. Prea mulţi oameni care pun întrebări. Forma plutea din ce în ce mai aproape.

Cassie se simţi paralizată, de parcă s-ar fi aflat într-un pericol pe care nu-l mai întrevedea nimeni.

— Cine a omorât-o pe Kori? mârâia Doug Henderson.

— De ce ne-a condus energia întunecată până la cimitir? interveni şi Deborah.

— Şi ce s-a întâmplat cu Jeffrey? adăugă Suzan.

Fuiorul de fum care lega silueta de foc se întinsese, devenind foarte subţire, iar forma se afla acum chiar în faţa lui Cassie. Îi era frică să privească direct chipul acela înceţoşat, neclar, dar trebuia s-o facă. În contururile sale i se păru că recunoaşte faţa pe care o zărise în interiorul craniului.

Ridică-te, Cassie.

Cuvintele nu erau nici măcar adevărate, ci răsunau în mintea

ei. Şi exercitau o anumită putere asupra ei. Cassie simţi cum îşi schimbă poziţia, dând să se ridice.

Vino cu mine, Cassie.

Ceilalţi încă puneau întrebări, iar Cassie auzi un lătrat slab în depărtare. Însă vocea din capul ei era mult mai puternică.

Vino, Cassie.

Se sculă în picioare. Întunericul învârtejit păru acum mai puţin transparent. Mai solid. Întindea o mână lipsită de formă.

Cassie îşi întinse şi ea braţul, ca să apuce mâna.

13

— Cassie, nu!

Mai târziu, Cassie avea să-şi dea seama că Diana fusese cea care-o strigase. În acel moment, cuvintele ajunseră la ea ca prin ceaţă şi le auzi tărăgănat şi şoptit. Lipsite de înţeles, precum lătratul furios şi continuu care se auzea de undeva din depărtare. Degetele lui Cassie le atinseră în treacăt pe cele negre şi transparente aflate dinaintea ei.

Simţi pe dată un şoc precum fiorul pe care i-l provocase bucata de hematit. Îşi ridică nedumerită privirea de la mâna ei la chipul fumuriu şi învârtejit şi-l *recunoscu…*

Apoi totul se destrămă.

Se auzi un plescăit puternic şi Cassie fu stropită din cap până-n picioare de picături reci ca gheaţa. În aceeaşi clipă, se auzi şuieratul tăciunilor încinşi îmbibaţi deodată de apă. Forma bărbatului se modifică, micşorându-se şi dizolvându-se de parcă ar fi fost absorbit la loc în foc. Un foc care nu mai era decât o grămadă neagră de lemne carbonizate şi înmuiate de apă.

Adam se afla de cealaltă parte a cercului, ţinând în mână lada frigorifică portabilă cu al cărei conţinut stinsese focul. Raj era în spatele lui, cu blana zburlită şi dezvelindu-şi colţii.

Cassie se uita ba la braţul ei întins, ba la ochii lui Adam, ce luceau nebuneşte. Se clătină. Apoi totul păru să se estompeze şi să devină cenuşiu şi îşi pierdu cunoştinţa.

— Acum eşti în siguranţă. Stai liniştită.

Vocea părea să vină de la mare depărtare, dar era autoritară într-un mod blând. Diana, îşi zise neclar Cassie şi o cuprinse un mare dor. Îşi dorea să o ţină pe Diana de mână, dar îi era prea greu să se mişte sau să încerce să deschidă ochii.

— Uite apa de lavandă, se auzi un alt glas, mai uşor şi mai irascibil. Laurel. Tamponeaz-o, uite-aşa…

Cassie simţi ceva răcoros pe frunte şi pe încheieturi. Un miros proaspăt şi dulce îi limpezi puţin mintea.

Acum, putea să distingă şi alte voci.

— … poate, dar tot nu ştiu cum naiba a făcut-o Adam. Nu puteam să mă mişc – parcă împietrisem.

Asta era Deborah.

— Şi eu! Parc-aş fi fost lipit de pământ.

Ăsta era Sean.

— Adam, stai jos, te rog, pentru ca Laurel să te examineze? *Te rog!* Eşti rănit.

Asta era Melanie, şi Cassie reuşi deodată să deschidă ochii. Se ridică în fund şi de pe frunte îi căzu în poală o cârpă umedă şi rece.

— Nu, nu, Cassie, stai liniştită, îi ceru Diana, încercând s-o împingă la loc.

Cassie se holba la Adam.

Părul lui minunat de ciufulit era suflat de briză în toate părţile. Pielea i se înroşise, ca unui schior care a suferit de arsuri din pricina vântului, iar hainele îi stăteau strâmb şi erau umede.

— Sunt în regulă, îi spunea el lui Melanie, care încerca să-l facă să stea pe un scaun.

— Ce s-a întâmplat? Unde suntem? întrebă Cassie.

Era întinsă pe o canapea într-o sufragerie sărăcăcioasă pe care ştia că ar trebui s-o recunoască, însă se simţea foarte confuză.

— Te-am adus acasă la Laurel, îi explică Diana. Nu voiam să le speriem pe mama şi bunica ta. Ai leşinat. Dar Adam ţi-a salvat viaţa.

— A trecut *prin* cele patru cercuri de protecţie, adăugă Suzan, iar în voce i se distingea uimirea.

— Stupid, comentă Deborah. Dar impresionant.

— Cred că a dat dovadă de un mare devotament, rosti tărăgănat şi leneş Faye.

Se lăsă o linişte provocată de şoc. Apoi Laurel spuse:

— Ei bine, ştii cum e Adam când e vorba de datorie. Cred că îi *este* devotat.

— Aş fi făcut-o *eu* – şi la fel şi Doug – dacă am fi reuşit să ne ridicăm, insistă Chris.

— Şi dacă te-ai fi gândit la asta – ceea ce n-ai făcut, rosti sec şi puţin sumbru Nick.

Chipul îi era întunecat.

Cassie privea în timp ce Laurel îi tampona faţa şi mâinile lui

Adam cu un prosop umed.

— E aloe şi scoarţă de salcie, explică Laurel. Ajută la arsuri, ca să nu devină mai grave.

— Cassie, zise cu blândeţe Diana, mai ţii minte ce s-a întâmplat înainte să-ţi pierzi cunoştinţa?

— Ăăă… voi puneaţi întrebări… prea multe întrebări. Şi apoi… nu ştiu, în minte a început să-mi vorbească o voce. Chestia aia se holba la mine… Lui Cassie îi veni deodată o idee. Diana, la ceremonia craniului din garajul tău, mai ştii că ţineai craniul acoperit cu o pânză? Diana aprobă din cap. Era îndreptat în vreo direcţie anume sub pânză?

Diana păru uimită.

— De fapt, a fost ceva legat de asta care m-a îngrijorat. Am aşezat craniul cu faţa spre locul în care aveam să stau în cerc, dar când am îndepărtat pânza, era îndreptat în cealaltă direcţie.

— Spre *mine,* spuse Cassie. Ceea ce înseamnă fie că l-a mutat cineva, fie… că s-a mutat singur.

Se uitau una la cealaltă, amândouă nelalocul lor şi nedumerite, dar *comunicând.* Cassie se simţea mai apropiată de Diana decât fusese de câteva săptămâni încoace. Acum era vremea împăcării, hotărî ea.

— Diana, începu ea, dar apoi observă ceva. Masca încornorată şi cu frunze de stejar a lui Adam era aşezată pe un scaun, lângă Diana, care o mângâia cu o mână zveltă, ca şi cum ar fi căutat alinare. Inima lui Cassie fu străbătută de un fulger de ranchiună. Herne şi zeiţa Diana – locul lor era *împreună,* nu? Iar Diana o ştia. Mai târziu, în seara aceea, aveau probabil să îndeplinească mica ceremonie despre care vorbise Faye.

Cassie îşi ridică privirea şi o descoperi pe Faye uitându-se la ea, cu ochii aurii şi ironici. Faye zâmbi uşor.

— Ce e? întreba Diana. Cassie?

— Nimic. Cassie se uita la covorul violet, tocit, de pe podeaua de lemn. Nimic. Acum mă simt bine, adăugă ea.

Şi era adevărat, dezorientarea aproape că dispăruse complet. Însă amintirea chipului de fum îi rămase în minte.

— Ce mai final pentru Halloweenul nostru! comentă Laurel.

— Ar fi trebuit să rămânem la bal, îşi dădu cu părerea Suzan, lăsându-se pe spate şi încrucişându-şi picioarele.

N-am aflat nimic, iar Cassie a fost rănită, adăugă, după ce stătu

o clipă pe gânduri.

— Ba am descoperit ceva. Am aflat că fantoma lui John cel Negru e încă pe-aici şi e plină de intenţii rele, zise Adam. N-a vrut să ne răspundă la nicio întrebare.

— E puternică, spuse Diana. Suficient de puternică, încât să ne influenţeze pe toţi, ca să nu ne putem mişca. Se uită la Cassie. Cu excepţia ei. Mă întreb de ce oare.

Cassie se simţi uşor jenată şi ridică din umeri.

— Nu contează cât e de puternic, interveni Melanie. Halloweenul se termină în câteva ore şi, după aceea, n-o să mai aibă niciun strop de putere.

— Dar tot nu ştim mai multe despre craniu. Sau despre Kori, zise Doug, neobişnuit de serios.

— Iar *eu* nu cred că ştim măcar dacă John cel Negru este… cum ai spus, Adam? Plin de intenţii rele, se auzi vocea răguşită şi lentă a lui Faye. Poate că doar n-avea chef de vorbă.

— Of, nu fi ridicolă, o contră Laurel.

Înainte să izbucnească o ceartă, Diana spuse:

— Uitaţi ce este, e târziu şi suntem cu toţii obosiţi. N-o să rezolvăm nimic în seara asta. Dacă într-adevăr Cassie se simte bine, cred c-ar trebui să mergem pe la casele noastre şi să ne odihnim.

Urmă o pauză, apoi ceilalţi încuviinţară.

— Putem vorbi despre asta la şcoală sau la petrecerea de ziua de naştere a lui Nick, propuse Laurel.

— O duc eu pe Cassie acasă, se oferi Nick, stând în dreptul uşii.

Cassie îi aruncă o privire scurtă. Nu spusese prea multe cât timp ea fusese întinsă pe canapea – dar *se aflase* acolo. Venise laolaltă cu restul ca să se asigure că era bine.

— Atunci, Deborah poate să vină cu mine, spuse Melanie. A mers cu tine în maşină, nu?

— Poţi să mă duci şi pe mine? Sunt foarte obosită, o rugă Diana, iar Melanie dădu aprobator din cap.

Cassie abia de băgă de seamă când ceilalţi îşi luară rămas-bun. Observă însă că Adam plecă în jeepul său Cherokee, îndreptându-se spre nord, şi că Diana mergea cu Melanie şi Deborah spre sud.

În seara asta n-o să aibă loc nicio ceremonie Herne-şi-Diana,

se gândi Cassie şi fu cuprinsă de uşurare. Uşurare şi puţină bucurie răutăcioasă. Era greşit, era rău, dar aşa simţea.

Când se urcă în maşina lui Nick, o văzu pe Faye zâmbindu-i şi ridicând din sprâncene şi, înainte să-şi dea seama, Cassie îi răspunse la zâmbet.

A doua zi, când ieşi din casă, Cassie se opri şocată. Arţarii de vizavi se schimbaseră. Toate culorile vii ale toamnei care-i aduceau aminte de foc dispăruseră. La fel şi frunzele. Toate crengile erau dezgolite.

Arătau ca un schelet de Halloween.

— Nick n-o să ne lase să facem mare lucru pentru ziua lui de naştere de mâine, spuse Laurel. Aş vrea să-i putem organiza o petrecere-surpriză *adevărată.*

Deborah pufni.

— Ar pleca imediat.

— Ştiu. Ei bine, o să încercăm să ne gândim la ceva care să nu i se pară prea infantil. Şi – chipul lui Laurel se lumină – putem să ne luăm revanşa la alte zile de naştere.

— Ce alte zile de naştere? întrebă Cassie.

Toate fetele din Club se uitară la ea. Stăteau în camera din spate a sălii de mese, participând la o întrunire specială, în vreme ce băieţii îl ţineau departe pe Nick.

— Vrei să spui că *nu ştii* despre sezonul zilelor de naştere? se miră Suzan. Nu ţi-a povestit Diana?

Diana deschise gura, apoi o închise la loc. Cassie ghici că nu ştia cum să dezvăluie faptul că ea şi Cassie nu prea mai vorbeau, cel puţin nu între patru ochi.

— Să vedem dacă pot să explic, zise Faye, chicotind gros, cu ochii-n tavan. Începu să numere pe degetele cu unghii lungi, stacojii şi strălucitoare. A lui Nick e pe trei noiembrie. A lui Adam, pe cinci noiembrie. A lui Melanie, pe şapte noiembrie. A mea – şi, ah, da, şi a Dianei –, pe zece noiembrie…

— *Glumeşti?* o întrerupse Cassie.

Laurel clătină din cap, în vreme ce Faye continuă enumerarea.

— A lui Chris şi a lui Doug, pe şaptesprezece noiembrie, a lui Suzan, pe douăzeci şi patru, iar a lui Deborah, pe douăzeci şi opt. Laurel e născută pe… ăăă…

— Întâi decembrie, zise Laurel. Iar Sean, pe trei decembrie. Şi gata.

— Dar asta e… Vocea lui Cassie se stinse. Nu-i venea să creadă. Nick era doar cu o lună mai mare decât Sean? Şi *toţi* tinerii vrăjitori, cu opt sau nouă luni mai mari decât ea? Dar tu şi Sean sunteţi în clasa a unsprezecea, ca mine, i se adresă ea lui Laurel. Iar ziua mea e pe douăzeci şi trei iunie.

— Am ratat termenul de înscriere, explică Laurel. Toţi cei născuţi după treizeci noiembrie trebuie să mai aştepte un an ca să intre la şcoală. Aşa că noi am stat acasă, în vreme ce toţi ceilalţi mergeau la grădiniţă, adăugă şi se prefăcu a-şi şterge lacrimile.

— Dar tot e… Cassie nu-şi găsea cuvintele. Nu ţi se pare incredibil? Că toţi v-aţi născut la cel mult o lună de ceilalţi?

Suzan zâmbi răutăcios.

— În luna aprilie a acelui an a plouat foarte mult. Părinţii noştri au stat în casă.

— *Pare* ciudat, recunosc, zise Melanie. Dar ideea e că mai toţi părinţii noştri s-au căsătorit în primăvara de dinainte. Aşa că, la urma urmei, nu-i chiar atât de surprinzător.

— Dar…

Lui Cassie tot *i se părea* surprinzător, deşi era evident că toţi membrii Clubului se obişnuiseră într-atât cu asta, încât nu-şi mai puneau întrebări. Eu de ce nu mă supun tiparului? se întrebă. Probabil pentru că sunt pe jumătate străină. Ridică din umeri. Melanie avea probabil dreptate; în orice caz, nu existau motive de îngrijorare. Lăsă baltă subiectul şi reveniră la planurile pentru petrecerea în cinstea lui Nick.

Hotărâră în cele din urmă să unească toate zilele de naştere din acea primă săptămână – a lui Nick, a lui Adam şi a lui Melanie – şi să ţină petrecerea sâmbătă, pe şapte noiembrie.

— *Şi,* spuse Laurel când le explicară băieţilor planul, asta o să fie *cu adevărat* diferită. Nu ne întrebaţi acum – o să fie *unică.*

— Ăăă, nu-i vreo chestie din aia cu mâncare sănătoasă, nu? rosti bănuitor Doug.

Fetele se uitară una la cealaltă şi-şi înăbuşiră râsetele.

— Ei bine, este sănătoasă sau, cel puţin, unii aşa cred, răspunse Melanie. O să veniţi şi-o să vedeţi.

— Dar o să murim de frig, zise înspăimântat Sean.

— Nu şi cu asta, râse Laurel şi ridică un termos.

— Laurel. Lui Adam îi venea greu să se abţină să nu izbucnească şi el în râs. Nu-mi pasă cât de fierbinte e conţinutul – n-o să ne ţină de cald *acolo.*

O lună argintie, ceva mai mare de jumătate, lucea deasupra unei mări de obsidian. Spre marea aceea arăta Adam.

— Nu-i cacao cu lapte, îi zise nerăbdătoare Deborah. E ceva ce am făcut *noi.*

Cei cinci băieţi stăteau cu faţa la fete, care erau aliniate înapoia lui Laurel. Pe plajă ardea un foc de tabără, dar la o asemenea depărtare nu alunga deloc vântul tăios.

— Evident, n-o să ne creadă, zise Faye, iar Diana adăugă:

— Cred că va trebui să le arătăm pur şi simplu.

Laurel dădu termosul din mână-n mână. Cassie trase adânc aer în piept, apoi luă o gură. Lichidul era fierbinte şi avea gust de medicament – ca unul dintre ceaiurile de ierburi scârboase ale lui Laurel –, dar, în clipa în care-l înghiţi, o cuprinse o senzaţie de căldură. Deodată, nu mai avea nevoie de puloverul gros. Era extrem de cald acolo, pe plajă.

— În cinstea mării, misticilor, închină Melanie.

Cassie nu era sigură ce voia să zică, dar, asemenea celorlalte fete, îşi scotea deodată hainele de care nu mai avea nevoie. Băieţii se holbau.

— Vreau *şi eu* aşa petrecere de ziua mea, spuse repede Sean, în vreme ce Faye îşi descheia jacheta roşie. OK? OK? Vreau…

Băieţii fură uşor dezamăgiţi când se dovedi că fetele aveau pe dedesubt costume de baie.

— Dar *noi* ce-ar trebui să facem? întrebă Adam, adulmecând termosul şi rânjind spre fetele rămase în bikini.

— Păi… Faye zâmbi. Puteţi să improvizaţi.

— Sau, interveni Diana, puteţi să căutaţi în spatele pietroiului. *S-ar putea* să fie acolo un teanc de costume de baie.

— Ei, asta-i cu totul altceva, îi spuse veselă Laurel lui Cassie ceva mai târziu, în vreme ce pluteau amândouă în apa care le venea până la bărbie. O petrecere cu scăldat în toiul nopţii, în noiembrie. E *vrăjitoresc.*

— Ar fi şi mai vrăjitoresc dacă am fi cu toţii goi puşcă, îşi dădu cu părerea Chris, scuturându-şi capul cu păr blond asemenea

unui câine ud.

Cassie şi Laurel se uitară una la cealaltă, apoi la Deborah, care sărea în sus şi-n jos aproape de ele.

— Bună idee, comentă Deborah, făcându-le semn din cap celorlalte fete. Tu primul, Chris?

— Ia stai puţin, nu voiam să zic că… hei, Doug… *ajutor*!

— Haideţi, fetelor, strigă Laurel. Chris vrea să facem baie goi, doar că-i puţin cam timid.

— Ajutor! Băieţi, ajutor!

Totul se transformă într-o combinaţie de leapşa şi lupte acvatice. Se alăturară cu toţii. Cassie se pomeni urmărită de Nick şi fugi, iscând o groază de stropi, în vreme ce el tăia valul din spatele ei. Ajunse suficient de aproape cât s-o prindă.

— Ajutor! ţipă Cassie, pe jumătate râzând, aşa că înghiţi din greşeală nişte apă de mare. Dar ajutorul nu se zărea pe nicăieri. Laurel şi Deborah îi asaltaseră pe fraţii Henderson, iar Adam şi Diana erau departe, capetele lor cu părul lins plutind unul lângă celălalt.

Nick îşi dădu la o parte din ochi părul ud – care părea mai întunecat decât onixul în lumina lunii – şi rânji. Cassie nu-l mai văzuse niciodată zâmbind.

— Predă-te, îi propuse el.

— Niciodată, rosti Cassie cu toată demnitatea pe care o putu aduna în vreme ce vălurelele se izbeau de ea.

Nick *era* chipeş – dar nu voia să pună mâna pe ea acolo. Dădu iar s-o apuce, iar Cassie ţipă din nou după ajutor şi, deodată, între ei se ridică un val.

— Hai! Tai-o de-aici! spuse Faye. Ochii ei luceau răutăcios sub şuviţele lungi şi ude. Sau trebuie să *te obligăm*? Cassie, apucă-l pe după gât cât îi trag eu costumul!

Cassie habar n-avea cum să apuce pe după gât un băiat atât de puternic ca Nick, mai ales că râdea foarte tare, dar ţâşni înainte. Faye plonjă ca un delfin, iar Nick se răsuci şi se retrase în grabă, îndepărtându-se înot cât de repede putea.

Cassie se uită la Faye şi o descoperi zâmbindu-i strâmb. Cassie zâmbi larg.

— Mersi, îi spuse.

— Şi altă dată, răspunse Faye. Ştii că mă bucur să fac orice pentru prietenii mei. Iar noi suntem prietene, nu-i aşa, Cassie?

Cassie cântări ideea, călcând apa oceanului ce lucea argintiu.

— Aşa cred, zise încet într-un final.

— Asta-i bine. Căci, Cassie, se apropie vremea când voi avea nevoie de toţi prietenii mei. Marţea asta, când va fi lună plină, Cercul se va întruni.

Cassie încuviinţă, fără să înţeleagă pe moment. Sigur că se vor întruni. Şi o altă petrecere; era ziua de naştere a lui Faye şi a Dianei. Împlineau amândouă şaptesprezece ani…

— Votul conducătoarei! rosti Cassie, luând iar o gură de apă sărată, din greşeală. Se holbă la Faye, înţelegând deodată. Faye…

— Exact, confirmă Faye. Arăta ca o sirenă în lumina lunii, plutind fără efort. Minunata ei coamă de păr îi atârna udă pe spate, ca nişte alge încâlcite. Îi susţinu privirea lui Cassie. Vreau să fiu conducătoarea acestui sabat, Cassie. *Voi fi* conducătoarea. Iar tu mă vei ajuta.

— Nu.

— Ba da. Pentru că de data asta vorbesc serios. Am lăsat-o mai moale cu tine, ţi-am permis să faci cum vrei, nu te-am obligat să joci conform regulilor. Dar s-a terminat cu asta, Cassie. Îmi doresc asta mai mult decât orice altceva, iar tu *mă vei* ajuta. Altfel…

Faye se uită peste umăr, spre locul în care Adam şi Diana pluteau încă în depărtare. Apoi se întoarse.

— În caz contrar, o s-o fac, o ameninţă ea. O să-i spun Dianei – şi nu doar despre giugiulelile de pe faleză. O să-i spun cum tu şi cu Adam v-aţi sărutat la bal – credeai că n-o să observe nimeni? Şi *adevăratul* motiv pentru care Adam a străbătut cele patru cercuri de protecţie ca să te salveze de Halloween. Şi, adăugă ea, plutind mai aproape de Cassie, fără să clipească din ochii ei aurii, ca ai unui şoim, o să-i spun despre craniu. Cum i l-ai furat şi mi l-ai dat, ca să-l putem omorî pe Jeffrey.

— Nu s-a întâmplat aşa! Dacă aş fi ştiut, nu te-aş fi lăsat niciodată să pui mâna pe el…

— Eşti sigură, Cassie? Faye afişă un zâmbet lent şi conspirativ. Cred că, în adâncul tău, eu şi cu tine suntem la fel. În adâncul nostru, suntem… surori. Şi dacă joi nu vei vota cu mine, o să le spun tuturor adevărul despre tine. O să le zic cum eşti cu adevărat.

Diabolică, se gândi Cassie, privind oceanul. Reflecta razele lunii precum o oglindă sau o bucată de hematit şi o înconjura. Nu putea rosti niciun cuvânt.

— Gândeşte-te bine, Cassie, spuse amabilă Faye. Până marţi noaptea, ai timp să te hotărăşti.

Zicând acestea, se îndepărtă înot.

Era marţi seara.

Luna plină era exact deasupra lor, iar cercul fusese trasat. Membrii Clubului se aşezaseră în jurul lui. Diana, care purta toate simbolurile Reginei Vrăjitoarelor, invocase cele patru elemente ca să-i protejeze, dar acum tăcea. Melanie îi striga pentru vot, de la cel mai în vârstă la cel mai tânăr.

— Nicholas, zise ea.

— Ţi-am mai spus, rosti Nick. Nu votez. Sunt *aici* pentru că aţi insistat voi două – le aruncă o privire lui Faye şi Dianei –, dar mă abţin.

Cassie îi privi chipul rece şi frumos, având un ciudat sentiment de ireal. Nick se abţinuse, ea de ce nu putea s-o facă? Dar ştia că asta nu o va mulţumi niciodată pe Faye, asta dacă n-ar fi câştigat deja. Iar Cassie tot nu ştia cu cine să voteze în acea seară. Dacă ar mai fi avut încă puţin timp la dispoziţie…

Dar nu mai avea vreme. Melanie vorbea iar.

— Adam.

Vocea lui Adam era hotărâtă şi limpede.

— Diana.

Dintr-o grămadă de pietre albe şi roşii din faţa ei, Melanie scoase în faţă una albă.

— Cât despre mine, votez şi eu cu Diana, adăugă ea, îndepărtând încă o piatră albă. Faye?

Faye zâmbi.

— Eu votez pentru mine.

Melanie luă o piatră roşie.

— Diana.

— Şi eu votez pentru mine, rosti încet ea.

O a treia piatră albă.

Apoi Melanie spuse:

— Douglas.

Doug afişă unul dintre rânjetele lui nebuneşti.

— Eu votez cu Faye, normal.

— Christopher.

— Ăăă… Chris părea zăpăcit.

În ciuda încruntării lui Faye şi a îndemnurilor frenetice ale lui Doug, îşi mijea ochii în gol, de parcă ar fi căutat o hotărâre de mult pierdută. În cele din urmă, păru s-o descopere şi se uită la Melanie.

— OK. Diana.

Toţi cei din cerc se holbară la el. El le întoarse sfidător privirea. Cassie strânse bucata de hematit din buzunar.

— Chris, nenoro… începu Doug, dar Melanie îl reduse la tăcere.

— Linişte, ceru ea şi puse o a patra piatră albă lângă cele două roşii.

— Suzan.

— Faye.

Trei roşii, patru albe.

— Deborah.

— Tu ce crezi? izbucni Deborah. Faye.

Patru roşii, patru albe.

— Laurel, rosti Melanie.

— Diana a fost mereu conducătoarea noastră şi va fi întotdeauna, zise Laurel. Votez pentru ea.

Melanie adăugă o a cincea piatră albă, iar pe buze îi jucă un zâmbet.

— Sean.

Ochii negri ai lui Sean se uitară neliniştiţi în toate părţile.

— Eu… Faye îl aţintea neabătută cu privirea. Eu… eu… *Faye,* răspunse el şi se cocoşă.

Melanie ridică din umeri şi adăugă o altă piatră roşie. Cinci roşii, cinci albe. Dar, deşi ochii ei cenuşii rămăseseră serioşi, zâmbea. Toţi susţinătorii Dianei se relaxaseră şi-şi aruncau zâmbete de-a lungul cercului.

Melanie se întoarse încrezătoare spre ultima membră a sabatului şi zise:

— Cassandra.

14

Se lăsă tăcerea sub discul argintiu al lunii.

— Cassie, repetă Melanie.

Acum toată lumea se uita la ea. Cassie simţea căldura ochilor aurii ai lui Faye aţintiţi asupra ei şi îşi dădu seama de ce Sean fusese atât de agitat. Erau mai fierbinte decât stâlpul de foc pe care îl invocase Diana ca să-i protejeze în noaptea de Halloween.

Ca şi cum ar fi fost constrânsă, Cassie privi în direcţia opusă. Şi Diana se uita la ea. Ochii Dianei erau asemenea unui iaz pe care pluteau frunze verzi. Cassie nu se putea dezlipi de ei.

— Cassie? rosti Melanie pentru a treia oară.

În vocea ei se simţea o urmă vagă de îndoială.

Încă neputând să-şi desprindă privirea de la ochii Dianei, Cassie şopti:

— Faye.

— *Poftim?* strigă Laurel.

— Faye, zise Cassie cam tare. Strângea bucata de hematit din buzunar. Răceala acesteia părea să-i străbată întregul corp. Am spus Faye, bine? repetă ea către Melanie, dar uitându-se în continuare la Diana.

În ochii aceia limpezi şi verzi se citea consternarea. Apoi, dintr-odată, fură inundaţi de înţelegere, de parcă în iazul liniştit fusese aruncată o piatră. Iar când Cassie observă asta, că Diana *pricepuse* cu adevărat ceea ce tocmai se întâmplase, ceva din interiorul ei muri pentru totdeauna.

Cassie nu mai ştia de ce votase pentru Faye. Nu-şi mai putea aminti cum începuse totul, cum de călcase pentru prima oară pe acest drum. Nu ştia decât că răceala pe care o simţea în mână şi în braţ i se scurgea în trup şi, din acel moment, nu mai exista cale de întoarcere.

Melanie stătea nemişcată, uluită, fără să atingă movila de pietre roşii şi albe. Părea să fi uitat de ele. Deborah fu cea care se aplecă şi luă cea de-a şasea piatră roşie, adăugând-o în grămada lui Faye.

Cumva, acel gest şi vederea celor şase pietre roşii lângă cele cinci albe conferi realitate întregii situaţii. Când toată lumea se aplecă înainte, aerul pocni de electricitate.

Melanie rosti încet:

— Faye este noua conducătoare a sabatului.

Faye se ridică.

Nu mai arătase niciodată atât de înaltă sau atât de frumoasă.

Îi întinse în tăcere mâna Dianei.

Dar nu era un gest de prietenie. Palma deschisă a lui Faye, cu unghii lungi şi stacojii, *cerea ceva.* Şi, drept răspuns, Diana se sculă şi ea foarte încet în picioare. Îşi scoase brăţara argintie de pe partea de sus a braţului.

Adam privea înlemnit. Acum, sări în picioare.

— Ia *stai* puţin…

— N-are niciun rost, Adam, spuse Melanie cu un glas lipsit de viaţă. Votul a fost corect. Nu se mai poate schimba nimic.

Faye luă brăţara de argint pe care erau gravate rune misterioase şi şi-o prinse pe propriul braţ dezgolit. Bijuteria sclipi pe pielea de culoarea mierii.

Degetele Dianei tremurară când îşi desfăcu jartiera. Laurel, murmurând ceva şi ştergându-şi lacrimile din ochi cu un gest furios, se apropie s-o ajute, îngenunchind înaintea Dianei şi trăgând cercul de piele verde şi mătase albastră. Se desprinse, iar Laurel se ridică, părând că ar vrea să i-l arunce lui Faye în faţă.

Dar Diana îl luă şi i-l înmână lui Faye.

Faye purta aceeaşi rochie de un negru strălucitor pe care o avusese şi la balul de Halloween, cea despicată până la şold în ambele părţi. Îşi prinse jartiera pe coapsa stângă.

Apoi Diana îşi duse mâinile la păr şi ridică diadema. Şuviţe subţiri de păr de culoarea razelor de soare şi de lună întreţesute se agăţară de coroniţa de argint atunci când o scoase.

Faye întinse braţul şi aproape că i-o smulse. Ţinu diadema ridicată, de parcă ar fi arătat-o întregului sabat, celor patru elemente, lumii. Apoi şi-o aşeză pe cap. Secera lunii din mijlocul coroniţei luci pe fundalul coamei ei de păr brunet.

Toţi cei din Cerc răsuflară prelung.

Cassie nu-şi dădu seama cum se ridicase, dar se pomeni fugind. Ţâşni, desprinzându-se din cerc, şi alergă pe ţărmul oceanului, picioarele afundându-i-se în nisipul umed. Fugi până ce cineva o prinse de umăr şi o opri.

— Cassie! strigă Adam.

O privi direct în ochi, de parcă i-ar fi cercetat sufletul.

Cassie încercă orbeşte să-l lovească.

— Cassie, ştiu că n-ai vrut s-o faci! Te-a obligat ea cumva, nu-i aşa? Cassie, spune-mi!

Cassie încercă din nou să scape de el. De ce o deranja? Deodată, fu mânioasă pe Adam şi pe Diana şi pe *încrederea* lor de nestrămutat în ea.

— Ştiu că te-a obligat, repetă Adam.

— Nu m-a obligat nimeni! aproape că ţipă Cassie.

Apoi, nu se mai luptă cu el şi stătură pur şi simplu faţă în faţă, privindu-se şi respirând precipitat.

— Ar fi bine să te-ntorci, îi zise Cassie. N-ar trebui să fim singuri, mai ştii? Mai ţii minte jurământul nostru? Nu că *ar mai fi nevoie* să te gândeşti prea mult la el. Zilele astea e destul de uşor de respectat, nu?

— Cassie, *ce* se petrece?

— Nimic! Pleacă, Adam. Pleacă…

Înainte să se poată înfrâna, Cassie îl apucă pe Adam de braţe şi-l trase spre ea. Apoi, îl sărută. Era un sărut dur şi furios şi, în clipă următoare, când îi dădu drumul, fu la fel de uluită ca el.

Se priviră fără să rostească niciun cuvânt.

— Întoarce-te, îi ceru Cassie, abia reuşind să-şi audă propria voce, căci inima îi bubuia în urechi. Se terminase, totul se terminase. Îi era atât de frig… îngheţa nu doar la suprafaţă, ci şi în interior, în adâncurile ei. Îngheţa precum gheaţa neagră. Totul în jurul ei era negru.

Îl împinse pe Adam la o parte şi se îndreptă spre flăcările focului de tabără din depărtare.

— Cassie!

— *Eu* mă întorc. Ca să o felicit pe noua noastră conducătoare.

În cerc era haos. Laurel plângea, Deborah striga, Chris şi Doug se uitau urât unul la celălalt ca doi motani pe cale să se ia la bătaie şi-şi spuneau în fel şi chip. Sean stătea în spatele lui Faye, ca să se apere de Melanie cea dispreţuitoare. Suzan le cerea lui Chris şi lui Doug să se maturizeze odată, în vreme ce Faye râdea. Dintre toţi, doar Nick şi Diana erau complet nemişcaţi. Nick fuma în tăcere, departe de restul grupului, urmărindu-i cu ochi mijiţi.

Diana stătea pur şi simplu acolo, în acelaşi loc în care o lăsase Cassie când plecase. Nu părea să vadă sau să audă ce se

petrecea în preajma ei.

— Nu vreţi să tăceţi odată din gură? ţipa Deborah când Cassie ajunse la ei. Faye e acum la conducere.

— Exact, sublinie Suzan. Chris şi Doug începuseră să se îmbrâncească. Suzan o zări pe Cassie şi întrebă rugător: *Nu-i* aşa, Cassie?

Era ciudat cât de repede se făcu linişte. Toţi se uitau iar la Cassie.

— Aşa e, răspunse Cassie cu o voce dură ca piatra.

Chris şi Doug se opriră din îmbrâncit. Laurel nu mai plângea. Nimeni nu se mişcă în vreme ce Cassie se duse până în spatele lui Faye. Din poziţia aceea, ar fi putut s-o sprijine pe Faye sau ar fi putut să-i înfigă un cuţit în spinare.

Dacă Faye se temea, nu lăsă să se vadă.

— OK, le zise ea celorlalţi. Aţi auzit. Eu sunt conducătoarea. Iar acum voi da primul meu ordin. Îşi întoarse uşor capul, adresându-i-se lui Cassie. Vrea ca *tu* să aduci craniul. Cât despre voi ceilalţi – să ştiţi că mergem în cimitir.

— *Poftim?* ţipă Laurel.

— Eu sunt conducătoarea şi voi *folosi* această putere, n-o s-o pun la păstrare. În craniul acela e înmagazinată o mare energie, energie pe care o putem utiliza. Cassie, du-te şi adu-l.

Toţi vorbeau, certându-se şi urlând unii la alţii. Când Diana fusese conducătoarea, nu se întâmplase niciodată aşa. Adam striga la Faye, întrebând-o dacă nu cumva înnebunise. Doar Nick şi Diana rămaseră nemişcaţi, Nick privind scena, iar Diana holbându-se la ceva ce putea vedea doar ea.

Melanie încerca să reinstaureze liniştea, dar în zadar. O parte îndepărtată a minţii lui Cassie observă că, dacă Diana ar fi intervenit în acel moment, dacă ar fi păşit înainte şi ar fi preluat conducerea, sabatul ar fi ascultat-o. Dar Diana nu făcu nimic. Iar strigătele deveniră din ce în ce mai puternice.

— *Adu-l,* Cassie, mârâia Faye printre dinţii încleştaţi. Sau îl iau singură.

Cassie simţi Puterea adunându-se în jurul ei. Cerul de deasupra era întins asemenea pielii de pe tobă, încordat ca o coardă de harpă aşteptând să fie ciupită. Oceanul din spate pulsa de forţă stăpânită. O simţea în nisipul de sub picioare şi o vedea în flăcările jucăuşe ale focului de tabără.

Îşi aminti ce-i făcuse dobermanului din câmpul de dovleci. Din ea ţâşnise o putere concentrată asemenea unei raze laser. Cassie simţi de parcă în ea se concentra chiar atunci ceva asemănător. Era legată de tot şi energia aştepta doar să o dezlănţuie.

— John cel Negru ne va lăsa să-i preluăm puterea – ne-o va *oferi* dacă i-o cerem aşa cum trebuie, striga Faye. O *ştiu;* am comunicat cu el. Dar trebuie să mergem şi să-l rugăm.

A comunicat cu el – când anume? se întrebă Cassie. Când ea, Cassie, îi permisese lui Faye să ia craniul pentru prima oară? Sau ceva mai târziu?

— Dar de ce în *cimitir*? ţipa Melanie. De ce acolo?

— Pentru că aşa *spune* el, izbucni nerăbdătoare Faye. Cassie, îţi zic pentru ultima oară! Adu craniul!

Elementele se aliniaseră în spatele ei… Cassie privea ţintă ceafa lui Faye. Dar apoi îşi aminti ceva. Privirea din ochii Dianei atunci când Cassie votase împotriva ei… of, la ce bun să o omoare acum pe Faye? Totul se terminase.

Cassie se răsuci şi se îndreptă spre locul în care era îngropat craniul.

— De unde ştie…? dădu să întrebe Melanie, dar râsul lui Faye o întrerupse.

Aşadar, şi asta se terminase – secretul lui Cassie că furase craniul fusese dezvăluit. Diana nu spusese nimănui *exact* unde era îngropat craniul, nici măcar lui Adam. Cassie o rupse la fugă, să nu fie nevoită să audă mai mult.

Săpă în mijlocul cercului de pietre înnegrite până ce unghiile ei dădură de pânza în care era învelit craniul. Apoi mai săpă în jur şi-l scoase din nisip, surprinsă, ca întotdeauna, de cât de greu era. Cassie se împletici când îl ridică şi o porni înapoi spre Faye.

Deborah îi alergă în întâmpinare.

— Pe-aici, îi zise ea, abătând-o pe Cassie din drum înainte să ajungă la grup. Haide!

Urcară faleza, iar Cassie zări motocicleta lui Deborah.

— Faye a pus asta la cale, zise Cassie. Se uită la Deborah şi ridică uşor vocea. Faye a pus asta la cale!

— Mda. Şi ce dacă?

Deborah părea uimită; un bun locotenent obişnuit să primească ordine de la superiorul său. Ce-i păsa lui Cassie dacă

Faye plănuise asta? S-a gândit că va avea probleme să-i facă pe toţi să vină, dar voia să se asigure că noi ajungem acolo, explică Deborah.

— Nu văd cum o să facă pe *cineva* să vină în cimitir, răspunse Cassie, aruncând o privire grupului de dedesubt.

Dar pe unii dintre ei păru să-i fi cuprins o nebunie ciudată; orice-ar fi spus Faye îi scotea din minţi. Suzan se îndrepta spre faleză, iar Doug aproape că-l târa după el pe Chris. Faye îl împingea pe Sean.

— Sunt şapte; Faye a zis că e suficient, comentă Deborah, întorcându-se cu spatele la faleză. Haide!

Drumul cu motocicleta fu asemenea celui de dinainte, căci viteza era la fel de mare, iar luna, şi mai strălucitoare. Dar de data asta, Cassie nu se mai temea, deşi abia reuşea să se ţină de Deborah cu un braţ. Cu celălalt îmbrăţişa strâns craniul din poală. Ajunseră la cimitir şi auziră motoarele maşinilor un minut mai târziu. În jeepul Samurai se aflau Chris, Doug şi Suzan. În spatele lui se afla Corvette-ul lui Faye, care se dădu jos de pe scaunul şoferului, iar Sean deschise portiera din dreapta.

— Urmează-mă, îi ceru Faye.

Cu părul lung fluturându-i în spate, se îndreptă spre colţul nord-estic. Cu fiecare pas pe care-l făcea, picioarele ei dezgolite, palide şi bine proporţionate se arătau, dând la iveală jartiera de pe coapsă, în care era prins un pumnal cu mâner negru. Când ajunse la o pantă, se opri.

Cassie făcu la fel, strângând craniul la piept cu ambele mâini, înspăimântător de conştientă de locul în care se aflau. Într-un rând întrerupt doar de movila de pământ se aflau mormintele tatălui lui Faye, al mamei lui Sean şi al tuturor celorlalţi părinţi morţi de pe strada Crowhaven. Sean se smiorcăia şi doar strânsoarea lui Deborah îl împiedica s-o rupă la fugă.

Faye se întoarse cu faţa la ei. Chiar şi în cele mai proaste momente, fata înaltă şi foarte frumoasă avea o autoritate care izvora în mod natural, o capacitate de a intimida oamenii. Acum, aceasta părea accentuată de simbolurile Reginei Vrăjitoarelor: diadema, brăţara, jartiera. Era înconjurată de o aură de putere şi de strălucire.

— E timpul, anunţă Faye, să recuperăm energia care a aparţinut sabatului originar, cea pe care John cel Negru a

depozitat-o în craniu. John cel Negru îşi doreşte să dispunem de acea putere, s-o folosim împotriva duşmanilor noştri. Şi o putem recupera – *acum.*

Luând pumnalul cu mâner negru din jartieră, Faye îl scoase din teacă şi trasă rapid un cerc imperfect în iarba uscată.

— Intraţi, le ceru, iar ceilalţi îşi ocupară locurile.

Îi face să acţioneze atât de repede, încât nu-şi dau seama ce se întâmplă, se gândi Cassie. Nimeni nu punea la îndoială planul lui Faye; toţi păreau pătrunşi de urgenţa pe care o crease Faye. Nici măcar Sean nu se mai plângea şi se holba pur şi simplu, căzut pe gânduri.

Iar Faye oferea o privelişte uluitoare, ridicând cuţitul şi invocând repede elementele pentru a le asigura protecţie. Prea repede, îşi zise Cassie – o asemenea protecţie slabă când toate eforturile lor de Halloween nu fuseseră de ajuns. Dar nici ea nu putea vorbi; păreau angrenaţi cu toţii într-o călătorie cu un *montagne-russe* şi nimeni nu putea opri trenuleţul. Cu atât mai puţin Cassie, care era amorţită şi înfrigurată…

— Pune craniul în centru, Cassie, porunci Faye.

Vocea îi era gâtuită, iar pieptul i se ridica şi cobora în ritm rapid. Părea mai entuziasmată decât fusese vreodată în privinţa lui Jeffrey, a lui Nick sau a băiatului cu pizza pe care-l luase cu ea la etaj.

Cassie îngenunche şi aşeză obiectul învelit în pânză în mijlocul cercului imperfect al lui Faye.

— Iar acum, anunţă Faye cu vocea aceea bizară şi triumfătoare, privind bulgărele plin de nisip de la picioarele ei, putem să pretindem puterea care ar fi trebuit să fie a noastră de la bun început. Invoc toate elementele să fie martore la…

— Faye, opreşte-te! strigă Adam, apărând în fugă dintre morminte.

Restul sabatului era în spatele lui, inclusiv Diana, care încă arăta de parcă s-ar fi mişcat prin somn. Îi urma şi Nick, tăcut şi vigilent ca întotdeauna.

Faye înşfacă obiectul acoperit şi-l ţinu în mâini.

— Şansa voastră s-a dus, spuse ea. Acum, e rândul meu.

— Faye, stai puţin şi *gândeşte-te,* o rugă Adam. John cel Negru nu e prietenul tău. Dacă a comunicat într-adevăr cu tine, nu ţi-a îndrugat decât minciuni…

— *Tu* eşti mincinosul! îl acuză Faye.

— Chris, Doug – craniul acela a omorât-o pe Kori. Dacă lăsaţi iar energia întunecată să evadeze…

— Nu-l ascultaţi! strigă Faye.

Arăta ca o regină barbară, stând acolo, cu picioarele lungi depărtate, rochia neagră lucindu-i argintiu, ca şi părul brunet. Cassie îşi dădu seama că, în vreme ce Adam vorbea cu ea, Laurel şi Melanie îi dădeau târcoale, câte una de fiecare parte.

Observă şi Faye.

— N-o să-ţi permit să mă opreşti! E începutul unui Cerc nou!

— *Te rog,* Faye, ţipă disperată Diana, părând să se trezească în sfârşit.

— Pe Pământ, pe Aer, pe Foc, pe Apă! strigă Faye şi smulse pânza de pe craniu, ridicându-l deasupra capului cu ambele mâini.

Argintiu. Luna plină lumină cristalul şi păru să ardă acolo; parcă o altă faţă era suspendată deasupra celei a lui Faye; o faţă nenaturală, scheletică şi însufleţită. Iar apoi din ea ţâşni întunericul. Ceva mai negru decât cerul se scurgea din găvanele craniului, din nările căscate şi dintre dinţii rânjiţi. Şerpi, îşi zise Cassie, holbându-se ca hipnotizată la ce se întâmpla. Şerpi, viermi şi vechiul rege al dragonilor, cel ai cărui solzi grei zgârie pământul şi care scuipă otravă atunci când respiră. Tot ce era rău, tot ce era întunecat, tot ce era dezgustător, diabolic şi târâtor părea să se reverse din acel craniu, deşi nimic nu era adevărat. Era doar beznă, doar lumină neagră.

Se auzi un sunet asemenea bâzâitului de albine, doar că mai ascuţit şi mai mortal. Creştea din ce în ce. Faye stătea sub acea cascadă îngrozitoare de întuneric, iar sunetul era asemenea a două ţepuşe străpungând urechile lui Cassie, în vreme ce undeva lătra un câine…

Cineva trebuie să-i pună capăt, îşi dădu seama Cassie. Nu – *eu* trebuie să-i pun capăt. *Acum.*

Se ridică în picioare când craniul explodă.

Totul era tăcut şi cufundat în întuneric.

Cassie îşi dorea să rămână aşa.

Cineva gemu lângă ea.

Cassie se ridică încet în fund şi se uită în jur, încercând să

înţeleagă ce se întâmplase. Cimitirul arăta ca un câmp de luptă. Peste tot zăceau trupuri. Adam, cu un braţ întins către cerc şi cu Raj alături. Diana, cu părul ei strălucitor, împrăştiat pe pământ şi frunte. Şi Nick, ridicându-se în patru labe şi clătinând din cap.

Faye zăcea într-o baltă de mătase neagră, cu părul brunet acoperindu-i faţa. Palmele cu unghii lungi şi roşii erau făcute căuş, dar goale. Nu se vedea nici urmă de craniu.

Cineva gemu din nou, iar Cassie se uită şi o zări pe Deborah, care se ridica şi-şi freca faţa cu o mână.

— Sunt morţi? întrebă răguşită Deborah, privind în jur.

— Nu ştiu, şopti Cassie.

Şi pe ea o durea gâtul. Toate acele corpuri, iar singura mişcare era cea a părului Dianei, care flutura în vânt. Şi Nick, care mergea împleticit spre cerc.

Dar se produse agitaţie – oamenii se ridicau. Sean se smiorcăia. La fel şi Suzan. Deborah se târî până la Faye şi-i dădu părul la o parte de pe faţă.

— Respiră.

Cassie încuviinţă; nu ştia ce să spună. Adam se apleca deasupra Dianei – se uită repede în altă parte. Melanie şi Laurel erau în picioare, la fel şi Chris şi Doug, părând nişte boxeri ameţiţi de lovituri. Toată lumea era în viaţă.

Apoi Cassie o zări pe Laurel icnind şi arătând cu degetul.

— O *Doamnei* Movila. Uitaţi-vă la movilă!

Cassie se întoarse… şi înlemni. Cercetă scena din priviri, nevenindu-i să creadă.

Movila despre care bunica ei îi spusese că era folosită drept depozit de artilerie era deschisă. Lacătul ruginit dispăruse, iar uşiţa de fier era proptită în bucata de ciment. Dar asta nu era tot. Partea de sus a movilei, acolo unde crescuse iarba rară din cimitir, se crăpase asemenea unei prune mult prea coapte. Precum coconul unei insecte care îşi luase zborul.

Şi pietrele de mormânt din şirul de lângă gard erau aplecate în toate părţile. Cele aflate mai aproape de movilă, pe care erau gravate numele părinţilor de pe strada Crowhaven, erau crăpate şi făcute bucăţi. *Fărâmiţate,* se gândi Cassie, cuvântul apărându-i în minte ca din senin, foarte potrivit.

Ceva din interiorul movilei mirosea urât.

— Trebuie să văd, murmură Deborah. Cassie nu mai admirase

nicicând pe cineva atât de mult ca pe Deborah în acel moment, croindu-şi drum, împleticindu-se spre movila căscată. Deborah avea mai mult curaj decât toţi cei pe care-i ştia Cassie. Ameţită, Cassie se ridică şi i se alătură, căzând amândouă în genunchi la marginea prăpastiei urât mirositoare.

Luna lumina interiorul, dând la iveală faptul că era gol. Dar pământul era acoperit de un strat mucilaginos.

Apoi, lui Cassie îi atraseră atenţia lumina şi mişcarea.

Era pe cer, către nord-est. Ceva asemenea aurorei boreale, doar că scânteia intermitent şi era complet roşie.

— E deasupra străzii Crowhaven, spuse Nick.

— O Doamne, ce se-ntâmplă? strigă Laurel.

— Pare a fi foc, murmură Deborah, încă răguşită.

— Orice-ar fi, mai bine am porni-o într-acolo, propuse Nick.

Adam o ţinea în braţe pe Diana, încercând s-o facă să-şi revină în simţiri. Suzan şi Sean stăteau ghemuiţi, iar Doug şi Chris păreau încă ameţiţi. Însă Melanie şi Laurel se ridicaseră, chiar dacă păreau nesigure pe picioare.

— Nick are dreptate, zise Melanie. Să se ocupe Adam de situaţia de-aici. Se petrece ceva.

Cassie îi aruncă o privire lui Faye, conducătoarea lor căzută, întinsă pe pământ. Apoi se întoarse şi o urmă pe Melanie fără să rostească un cuvânt.

Nu conta că cei cinci care o porniră nesiguri spre drum tocmai fuseseră în tabere contrare şi se certaseră. N-aveau timp să se gândească la ceva atât de neînsemnat. Cassie se urcă pe locul din spate al motocicletei lui Deborah, iar Melanie şi Laurel, în maşina lui Nick. Ceilalţi aveau să vină când puteau – şi dacă voiau.

Vântul vâjâia în urechile lui Cassie precum mugetul oceanului. Dar sentimentul de putere pe care-l experimentase mai devreme şi legătura pe care-o simţise cu elementele dispăruseră. Nu putea să *gândească* – mintea îi era înceţoşată ca şi cum Cassie ar fi fost foarte răcită. Nu ştia decât că trebuia să ajungă pe strada Crowhaven.

— Nu e foc, strigă Deborah când se apropiară. Nu se vede fum.

Trecură prin faţa caselor cufundate în întuneric – a Dianei, a lui Deborah. Cea în stil georgian, părăsită, de la numărul trei. A lui

Melanie, a lui Laurel, a lui Faye. Cea goală, în stil victorian. Cea a fraţilor Henderson, a lui Adam, a lui Suzan, a lui Sean…

— E la tine acasă, Cassie! ţipă Deborah.

Da. Cassie ştia că aşa va fi. Ceva din adâncul ei ştiuse chiar înainte s-o pornească.

Apăru un arţar ca un schelet negru pe fundalul luminii roşii care scălda casa de la numărul doisprezece. Dar roşul nu era din pricina focului. Era o lumină vrăjitorească, aura stacojie a răului.

Cassie îşi aminti cât de mult urâse casa aceea când o văzuse pentru prima oară. O urâse pentru că era uriaşă şi urâtă, cu acoperişul de şindrilă cenuşiu, pe care se scorojea vopseaua, cu ferestrele murdare şi jgheaburile care atârnau. Dar acum îi păsa de ea. Era vechea casă a familiei sale; îi aparţinea. Şi, mai important decât orice altceva, mama şi bunica ei se aflau înăuntru.

15

Cassie se dădu jos de pe motocicletă şi alergă pe alee. Dar, imediat ce pătrunse în lumina roşie, încetini. Avea ceva anume care îi îngreuna mişcările şi chiar respiraţia. Parcă aerul ar fi devenit mai dens.

Înaintând cu încetinitorul, Cassie îşi croi drum până la uşă. Era deschisă. Înăuntru, luminile obişnuite – lămpile de pe hol – păreau neînsemnate şi arătau prosteşte pe fundalul strălucirii roşietice care pătrundea peste tot, ca fulgere în timpul zilei.

Apoi Cassie zări ceva care-i tăie respiraţia.

Urme de paşi.

Cineva lăsase noroi pe podeaua din lemn de pin a bunicii. Doar că nu era noroi. Era ceva negru ca smoala şi fumega uşor, ca un bălegar primitiv, izvorând din iad. Urmele duceau la etaj şi apoi coborau din nou.

Cassie se temea să meargă mai departe.

— Ce este? strigă Nick, intrând în urma ei. Strigătul nu răsună prea departe în aerul dens; păru tărăgănat şi înăbuşit. Cassie se întoarse spre el şi parcă s-ar fi mişcat în vis, unde fiecare gest era încetinit.

— Haide, zise Nick, trăgând-o după el.

Cassie se uită în urmă şi le zări pe Deborah, pe Melanie şi pe Laurel în prag, mişcându-se şi ele foarte lent.

Cassie îl lăsă pe Nick s-o conducă şi se străduiră să urce scările. Strălucirea roşie era mai slabă la etaj; urmele se zăreau cu greu. Dar Cassie le urmă mai mult din instinct decât văzându-le propriu-zis, pe hol, până la uşa mamei ei, şi arătă spre ele. Era prea speriată ca să intre.

Nick apucă mânerul uşii şi-l răsuci. Uşa se deschise încet. Cassie se holbă la patul gol al mamei ei.

— *Nu!* ţipă ea, iar lumina roşie păru să captureze cuvântul şi să-l prelungească la nesfârşit. Uită să-i mai fie teamă şi porni – lent – către mijlocul încăperii. Aşternuturile erau mototolite, semn că dormise cineva în pat, dar cuverturile fuseseră aruncate pe jos şi nu se vedea nici urmă de mama ei.

Cassie privi în jur, cercetând chinuită încăperea. Fereastra era închisă. Simţi o pierdere îngrozitoare, o premoniţie oribilă. Urmele acelea negre, care fumegau, duceau până în dreptul patului. *Cineva* venise şi stătuse acolo, lângă mama ei, iar apoi…

— Haide! La parter! strigă Nick din prag.

Cassie se întoarse spre el – şi ţipă.

Uşa se închidea încet. Iar în umbrele dinapoia ei era o siluetă palidă şi fantomatică.

Cel de-al doilea ţipăt al lui Cassie fu întrerupt când silueta făcu un pas înainte, dând la iveală un chip tras şi alb şi părul brunet căzând pe umerii slabi. Purta o cămaşă de noapte lungă şi albă. Era mama ei.

— *Mami*! strigă Cassie şi ţâşni înainte, cuprinzând talia mamei ei cu braţele.

Slavă Domnului, slavă Domnului, gândi ea. Acum, totul avea să fie în regulă. Mama ei era în siguranţă şi va avea grijă de tot.

— O, mamă, ce frică mi-a fost! icni Cassie.

Dar ceva era în neregulă. Mama ei nu îi răspundea la îmbrăţişare. Trupul parcă lipsit de viaţă, îmbrăcat în cămaşă de noapte, nu avea nicio reacţie. Mama lui Cassie *stătea* pur şi simplu acolo, iar când Cassie se desprinse de ea, observă că femeia privea în gol.

— Mami? *Mami?* zise. Scutură silueta albă şi zveltă. *Mami!* Ce s-a întâmplat?

Ochii frumoşi ai mamei ei erau goi precum cei ai unei păpuşi. Fără să vadă. Cearcănele întunecate de sub ei păreau să-i înghită. Braţele îi atârnau moale pe lângă corp.

— Mami, repetă Cassie, venindu-i să plângă.

Nick deschisese iar uşa.

— Trebuie s-o scoatem de-aici, îi spuse lui Cassie.

Da, se gândi fata. Încercă să se convingă că era din pricina luminii, că poate odată ieşită din strălucirea roşie, mama ei va fi în regulă. O apucară fiecare de câte un braţ şi o conduseră, fără ca ea să opună rezistenţă, în hol. Melanie, Laurel şi Deborah apărură din direcţii diferite.

— Ne-am uitat în toate camerele de la etajul ăsta, anunţă Melanie. Nu mai e nimeni aici.

— Bunica… începu Cassie.

— Ajută-ne să o ducem pe doamna Blake la parter, zise Nick.

La baza scărilor, urmele negre o luau spre dreapta şi apoi se tot intersectau. Lui Cassie îi veni o idee.

— Melanie, Laurel, puteţi s-o duceţi pe mama afară? S-o scoateţi din lumină? Aveţi voi grijă să fie în siguranţă? Melanie încuviinţă, iar Cassie continuă: Vin cât pot de repede.

— Fii *atentă*, o sfătui Laurel.

Cassie le văzu scoţând-o pe mama ei pe uşă, apoi se forţă să nu se mai uite.

— Haide, le spuse lui Nick şi lui Deborah. Cred că bunica-i în bucătărie.

Nişte paşi duceau într-acolo, dar nu era doar asta, ci şi un *sentiment* al lui Cassie. Unul groaznic, cum că bunica ei era în bucătărie şi nu singură.

Deborah păşea asemenea unui vânător pe urmele prăzii, mergând după paşi pe holurile şerpuite până în aripa veche a casei, cea construită de vrăjitoarele originare, în 1693.

Nick era în spatele lui Cassie, iar fata îşi dădu vag seama că o protejau, oferindu-i cel mai sigur loc din şir. Dar în casa aceea nu mai existau locuri sigure. Când trecură pragul spre aripa veche, lumina roşie păru să se intensifice, iar aerul deveni şi mai dens. Cassie simţi cum plămânii ei se chinuiesc să inspire.

O Doamne, aici chiar *arăta* ca un foc. Lumina stacojie era peste tot, iar aerul îi ardea pielea lui Cassie. Deborah se opri, iar Cassie aproape că se izbi de ea. Se strădui să vadă peste umărul lui Deborah, dar ochii o înţepau şi-i dăduseră lacrimile.

Îl simţi pe Nick în spatele ei, strângând-o tare de umăr. Cassie încercă să-şi concentreze privirea, mijindu-şi ochii în lumina roşie şi vâscoasă.

Îşi putea zări bunica! Bătrâna zăcea în faţa căminului, lângă masa lungă de lemn la care lucrase atât de des. Masa era răsturnată pe-o parte, iar ierburile şi grilajele pentru uscat erau împrăştiate pe podea. Cassie o porni spre bunica ei, dar mai era ceva acolo, ceva ce mintea ei nu voia să accepte. Nick o reţinea, iar Cassie se holbă la ceea ce stătea aplecat deasupra bătrânei.

Era negru, carbonizat, oribil. Arăta de parcă pielea i-ar fi fost dură şi crăpată. Avea forma unui om, dar Cassie nu putea să-i zărească ochii, hainele sau părul. Când îşi ridică privirea spre ei, avu pentru scurt timp impresia înspăimântătoare a unui-craniu lucind argintiu prin întunecimea chipului său.

Îi observase. Cassie se simţi de parcă ar fi fost sudată de Nick şi de Deborah; Nick o ţinea încă, iar ea o strângea pe Deborah. Voia să fugă, dar *nu putea,* fiindcă pe podea era întinsă bunica ei. N-o putea lăsa singură cu acea creatură carbonizată.

Însă nici nu putea lupta. Nu ştia cum să se lupte cu un asemenea lucru. Iar Cassie nu mai simţea niciun fel de legătură cu elementele; în încăperea aceea ca un cuptor îngrozitor, se simţea de parcă ar fi fost izolată de tot ce se afla în exterior.

Ce arme aveau la îndemână? Hematitul din buzunarul lui Cassie nu mai era rece; când îşi băgă mâna să-l atingă, ardea. Nu era bine deloc. Aerul, Focul şi Pământul le erau toate împotrivă. Aveau nevoie de ceva ce nu se afla sub controlul acelei creaturi.

— Gândiţi-vă la apă, le strigă ea lui Nick şi lui Deborah. Vocea îi era înăbuşită de aerul sufocant, de-a dreptul fierbinte. Gândiţi-vă la ocean – apă rece – gheaţă!

În vreme ce rostea aceste cuvinte, încercă să-şi aducă aminte cum era apa. Răcoroasă… albastră… nesfârşită. Deodată, îşi aminti cum privise dincolo de faleză când venise prima dată la casa bunicii şi văzuse un albastru atât de intens, încât îi tăiase răsuflarea. Oceanul, incredibil de vast, se întindea înaintea ei. Şi-l putea imagina; albastru şi cenuşiu precum ochii lui Adam. Soarele lucea pe valuri, iar ochii lui Adam sclipeau şi râdeau…

Vântul făcu ferestrele să zăngănească în rame, iar robinetul de la chiuvetă începu să se scuture. Se fisură undeva la bază şi un şuvoi subţire de apă ţâşni în sus. Ceva explodă şi în maşina de spălat vase, iar apa se revărsă pe podea. Din ţeava de sub chiuvetă curgea şuierând apă.

— Acum! strigă Deborah. Haideţi, puneţi mâna pe el acum!

Cassie îşi dădu seama că era greşit chiar când vorbise Deborah. Nu erau suficient de puternici, nici pe departe destul de puternici încât să înfrunte direct acea creatură, însă Deborah, ignorând în continuare pericolul, ţâşni înainte şi n-apucă nimeni s-o strige sau s-o oprească. Pe Cassie o lăsă inima, şi picioarele îi cedară în toiul goanei către creatura neagră.

Putea să-i omoare – o singură atingere a acelor mâini arse şi tari ca oţelul putea să ucidă –, însă se retrăgea din faţa lor. Lui Cassie nu-i venea să creadă că mai erau încă în viaţă, că încă se mai mişcau, dar aşa era. Fiinţa se dădea înapoi, se ghemuia,

alerga. Se întoarse şi trecu prin ceea ce fusese cândva uşa de la intrare, înnegrindu-i clanţa. Ieşi în beznă şi dispăru.

Uşa rămase deschisă, izbită de vânt. Lumina roşie se stinse. În cadrul uşii, Cassie văzu razele albastre-argintii ale lunii.

Trase adânc aer în piept, recunoscătoare că poate să inspire fără s-o doară.

— Am reuşit! râdea Deborah. Îl lovi pe Nick în braţ şi în spate. Am reuşit! în regulă! Nenorocitul a fugit!

A *plecat,* se gândi Cassie. A plecat intenţionat. N-am câştigat nimic.

Apoi se întoarse brusc spre Nick.

— Mama! Şi Laurel şi Melanie… erau afară…

— Mă duc să văd ce fac. Cred însă că deocamdată a plecat, răspunse el.

Deocamdată. Nick ştia acelaşi lucru ca ea. Creatura nu era înfrântă; doar se retrăsese.

Cu picioarele tremurându-i, Cassie se îndreptă spre bunica ei şi îngenunche pe podea.

— Bunico? rosti ea.

Îi era teamă că bătrâna murise. Dar nu, bunica ei respira cu greutate. Apoi se temu că, dacă pleoapele ridate se ridicau, ochii aveau să se uite în gol, ca cei ai unei păpuşi – dar acum se deschideau şi o văzură, o recunoscură. Ochii bunicii erau întunecaţi de durere, dar lucizi.

— Cassie, şopti ea. Micuţa Cassie.

— Bunico, o să fii bine. Nu te mişca. Cassie încercă să se gândească la ce ştia despre oamenii răniţi. Ce să facă? Să le ţină cald? Să le ridice picioarele? Rezistă, îi ceru bunicii, iar apoi i se adresă lui Deborah: Cheamă repede salvarea!

— *Nu,* rosti bunica.

Încercă să se ridice în fund, iar chipul i se schimonosi de durere. Strânse cu o mână noduroasă halatul subţire pe care-l purta peste cămaşa de noapte. În dreptul inimii.

— Bunico, nu te mişca, îi ceru speriată Cassie. O să fie totul bine, o să fie totul bine…

— Nu, Cassie, o contrazise bunica. Încă respira în felul acela chinuit, dar vocea îi era surprinzător de puternică. Fără salvare. Nu mai e timp. Trebuie să mă asculţi; am ceva să-ţi spun.

— Poţi să-mi spui mai târziu.

Cassie plângea, dar încercă să nu-i tremure glasul.

— N-o să *fie* niciun mai târziu, icni bunica ei, apoi se lăsă înapoi pe spate, respirând încet şi cu grijă. Vorbi limpede, ţinând-o de mână pe Cassie. Ochii îi erau atât de întunecaţi, atât de chinuiţi – şi atât de blânzi. Cassie, nu mi-a mai rămas prea mult timp, iar tu trebuie să mă asculţi cu atenţie. E important. Du-te la cămin şi caută în partea dreaptă o cărămidă desprinsă de la locul ei. E chiar deasupra nivelului poliţei. Scoate-o şi adu-mi ce găseşti în gaură.

Cassie se împletici până la şemineu. O cărămidă desprinsă – nu putea *să vadă*; plângea prea tare. Pipăi cu degetele, julindu-se în mortarul zgrunţuros, şi ceva se mişcă sub ele.

Cărămida *asta.* Îşi înfipse unghiile în cimentul care se fărâmiţa şi o mişcă înainte şi înapoi până ce ieşi cu totul. Lăsă cărămida şi întinse mâna în adâncitura întunecată şi răcoroasă care fusese dată la iveală.

Atinse un obiect neted. Îl trase mai aproape folosindu-şi unghiile, apoi îl apucă şi-l scoase.

Era Cartea Umbrelor.

Cea din visul ei, cea îmbrăcată în piele roşie. Cassie i-o duse bunicii şi îngenunche din nou lângă ea.

— N-a reuşit să mă oblige să-i dezvălui unde se afla. N-a reuşit să mă facă să spun nimic, zise bunica ei şi zâmbi. Propria mea bunică mi-a arătat locul acela bun în care s-o ascund. Mângâie cartea, apoi mâna ei atinsă de bătrâneţe o strânse pe cea a lui Cassie. E a ta, Cassie. De la bunica mea la mine şi apoi la tine. Ai vederea şi puterea, ca şi mine şi ca mama ta. Dar nu poţi fugi aşa cum a făcut ea. Trebuie să rămâi aici şi să-l înfrunţi.

Se opri şi tuşi. Cassie se uită la Deborah, care asculta atentă, apoi din nou la bunica ei.

— Bunico, *te rog.* Lasă-ne să chemăm salvarea. Nu poţi să renunţi pur şi simplu…

— Nu renunţ la nimic! Îţi las totul *ţie.* Ţie, Cassie, ca să continui lupta. Permite-mi să fac asta înainte să mor. Altfel, totul a fost în zadar, totul. Tuşi din nou. N-ar fi trebuit să se întâmple asta. Fata aia – Faye – m-a păcălit. N-am crezut că va acţiona atât de repede. Am crezut că vom avea mai mult timp – dar nu e aşa. Aşa că ascultă-mă.

Trase aer în piept, strângând-o atât de tare pe Cassie de

mână, încât o durea, iar ochii ei bătrâni şi întunecaţi priviră într-ai nepoatei sale.

— Te tragi dintr-un neam vechi de vrăjitoare, Cassie. Ştii asta. Dar nu ştii că familia noastră a avut întotdeauna vederea cea mai limpede şi puterea cea mai mare. Am fost cel mai puternic neam, putem să vedem viitorul – însă ceilalţi nu ne cred întotdeauna. Nici măcar cei de-un fel cu noi.

Îşi ridică privirea spre Deborah.

— Voi, tinerii, credeţi că aţi inventat totul, nu? Chipul ei ridat se schimonosi când râse, deşi femeia nu scoase niciun sunet. Nu prea ne respectaţi pe noi, bătrânii, şi nici pe părinţii voştri. Credeţi că ne-am petrecut vieţile rămânând pe loc, nu-i aşa?

Bate câmpii, îşi zise Cassie. Nu ştie ce vorbeşte. Dar bunica ei continua.

— Ideea voastră de a scoate iar la iveală vechile cărţi şi de a reînvia vechile tradiţii – credeţi că aţi fost singurii care v-aţi gândit la asta, nu?

Cassie clătină neajutorată din cap, dar Deborah răspunse încruntată:

— Ei, şi n-a fost aşa?

— Nu. O, dragii mei, nu. Pe vremea mea, când eram doar o fetiţă, ne jucam astfel. Ţineam uneori întruniri şi aceia dintre noi care vedeau notau ceea ce zăreau, în vreme ce aceia care aveau atingere tămăduitoare vorbeau despre plante şi alte lucruri. Însă generaţia părinţilor tăi a fost cea care a format un sabat adevărat.

— *Părinţii* noştri? repetă neîncrezătoare Deborah. Părinţilor mei le este atât de frică de magie, încât mai că li se face rău când pomenim de asta. Părinţii *mei* n-ar face *niciodată...*

— Aşa e acum, zise răbdătoare bunica lui Cassie, în vreme ce Cassie încerca s-o facă pe Deborah să tacă. Aşa e acum. Au uitat – s-au străduit să uite. Au trebuit să facă asta ca să supravieţuiască. Dar, când erau tineri, altfel stăteau lucrurile. Erau doar puţin mai în vârstă decât voi, copiii de pe strada Crowhaven. Mama ta cred că avea nouăsprezece ani, Deborah, iar cea a lui Cassie abia împlinise şaptesprezece. Asta a fost pe vremea când Omul în Negru a venit în New Salem.

— Bunico... şopti Cassie. O treceau fiori reci pe şira spinării. Camera aceea, care fusese atât de fierbinte, o făcea acum să

tremure. O, bunico, te rog…

— Nu vrei să ştii. Îmi dau seama. Înţeleg. Dar trebuie să mă ascultaţi amândouă. Trebuie să înţelegeţi cu ce aveţi de-a face.

Tuşind încă o dată, bunica lui Cassie îşi schimbă uşor poziţia, ochii întunecându-i-se din pricina amintirilor.

— Era în toamna anului 1974. Cel mai friguros noiembrie din ultimele decenii. N-o să uit niciodată cum stătea în prag, scuturându-şi zăpada de pe cizme. Urma să se mute în casa de la numărul treisprezece, aşa zisese, şi avea nevoie de un chibrit ca să aprindă lemnele pe care le căra. În vechea casă nu era pic de căldură; rămăsese goală de când el plecase prima oară.

— De *când?* întrebă Cassie.

— Din 1696. De când plecase prima dată pe mare şi se înecase atunci când vaporul lui se scufundase. Bunica încuviinţă din cap fără să se uite la Cassie. O, da, era John cel Negru. Dar pe-atunci nu ştiam asta. Dacă ne-am fi dat seama, am fi scutit o grămadă de suferinţă… Însă acum nu mai are rost să ne gândim la asta. O bătu uşor pe Cassie pe mână. I-am împrumutat chibrituri, iar fetele şi tânărul de pe stradă l-au ajutat să reconstruiască vechea casă. Avea cu câţiva ani mai mult decât ei şi-l admirau. Îl admirau pe el şi călătoriile lui – spunea cele mai grozave poveşti. Şi era chipeş – frumos într-un fel care nu dădea la iveală inima lui neagră. Am fost cu toţii traşi pe sfoară, am fost subjugaţi de vraja lui, până şi eu. Nu ştiu când a început să le vorbească tinerilor despre vechile metode. Cred că destul de curând; se mişca rapid. Iar ei erau pregătiţi să-l asculte. Credeau că părinţii lor sunt bătrâni şi plictisitori dacă îi contraziceau. Şi, ca s-o spun pe-aia dreaptă, puţini dintre noi au protestat cu putere. Vechile metode au şi o parte bună şi nu ştiam ce punea *el* la cale.

Cassie se simţi înfiorată din cap până-n picioare şi nu se putea mişca. Nu făcea altceva decât să asculte vocea bunicii, singurul sunet în afară de şuieratul apei în bucătăria altfel tăcută.

— I-a adunat pe cei mai potriviţi dintre cei tineri şi i-a grupat doi câte doi. Da, cam aşa s-a întâmplat, deşi noi, părinţii, nu ne-am dat seama atunci. A făcut perechi, oferind fata asta acelui băiat, iar acest băiat acelei fete şi, cumva, i-a făcut să li se pară normal. Chiar a despărţit perechi care plănuiseră să se căsătorească – mama ta, Deborah, trebuia să se mărite cu tatăl

lui Nick, dar *el* a schimbat asta. A mutat-o de la un frate la altul, iar ei l-au lăsat. Avea o asemenea influenţă asupra lor, încât l-ar fi lăsat să facă orice. Căsătoriile au avut loc în felul vechi, prin unirea mâinilor. Zece nunţi în martie. Şi am sărbătorit cu toţii, ca nişte tâmpiţi ce eram. Toţi tinerii erau atât de fericiţi, nu se certau niciodată, ne-am zis noi; ce noroc pe capul lor! Parcă erau cu toţii fraţi şi surori. Ei bine, grupul era *prea* mare pentru un singur sabat, dar nu ne-am gândit la asta. Era plăcut să observi respectul pe care-l purtau vechilor metode. Aprindeau focul de Beltane[7] în mai, iar la solstiţiul de vară adunau sunătoare şi vâsc. Iar în septembrie mi-i amintesc râzând şi strigând în vreme ce purtau mănunchiul John Barleycorn[8] care reprezenta recolta. Nu ştiau ce punea la cale celălalt John. Pe-atunci ştiam că urmau să se nască mai mulţi copii, iar acela era un alt motiv de sărbătoare. Însă în octombrie, o parte din bătrâne au început să se îngrijoreze. Fetele erau toate atât de palide, iar sarcinile păreau să le secătuiască de puteri. Sărmana Carmen Henderson era piele şi os, cu excepţia burţii. Arăta de parcă ar fi fost însărcinată cu elefanţi gemeni. De Samhain n-am sărbătorit mare lucru; fetelor le era prea rău. Iar apoi, pe trei noiembrie, a început. Unchiul tău Nicholas, Deborah, cel pe care nu l-ai cunoscut niciodată, m-a chemat la patul soţiei sale. Am ajutat-o pe Sharon să-l nască pe micul Nick, vărul tău. A fost un luptător încă din primul minut; n-o să uit niciodată cum urla. Dar mai era ceva, ceva ce n-am mai văzut niciodată în ochii unui bebeluş şi am plecat acasă gândindu-mă la asta. Era o *putere* pe care n-o văzusem niciodată. Două zile mai târziu, s-a întâmplat din nou. Elizabeth Conant a născut un băieţel, cu păr precum vinul lui Bacchus şi ochi asemenea mării. Bebeluşul s-a *uitat* la mine şi i-am simţit puterea.

— Adam, şopti Cassie.

— Exact. Trei zile mai târziu, Sophie Burke a intrat în travaliu – ea şi-a păstrat numele chiar şi după ce s-a măritat. Fiica ei, Melanie, a fost asemenea celorlalţi. Nou-născută, arăta ca un

---

7 Vechi festival celtic care are loc în Scoţia şi Irlanda, pe întâi mai, pentru a sărbători începutul verii (n. trad.).

8 John Barleycorn este un cântec popular englezesc al cărui personaj principal întruchipează recoltele de orz (în engleză, *barley)* şi băuturile alcoolice făcute din acesta, berea şi whisky-ul (n. trad.).

bebeluş de două săptămâni şi mă vedea la fel de limpede cum o vedeam şi eu. Cele mai ciudate au fost Diana şi Faye. Mamele lor erau surori şi au născut în aceeaşi clipă, în două case diferite. Un bebeluş era luminos asemenea razelor de soare, iar celălalt, întunecat asemenea miezului de noapte, dar erau legaţi cumva. Îţi puteai da seama încă de pe-atunci.

Cassie se gândi la Diana şi fu străbătută de un fior dureros, dar îl alungă şi continuă să asculte. Vocea bunicii părea să slăbească.

— Sărmanele… nu era vina lor. Cum nu e nici vina *voastră,* spuse bătrâna, concentrându-se deodată asupra lui Deborah şi a lui Cassie. Nimeni nu poate da vina pe voi. Însă până pe trei decembrie se născuseră *unsprezece* copii şi erau cu toţii stranii. Mamele lor nu voiau să recunoască, însă în ianuarie deja nu mai putea fi negat.

Micii bebeluşi reuşeau să invoce Puterile şi să te sperie dacă nu obţineau ce îşi doreau.

— Ştiam eu, şopti Cassie. Ştiam eu că e mult prea bizar ca toţi să se nască aproape în aceeaşi lună… *ştiam eu.*

— Şi părinţii lor ştiau, dar nu înţelegeau ce însemna asta. Cred că tatăl lui Adam a fost cel care a pus totul cap la cap. Unsprezece copii, a zis el şi a presupus că, dacă ar mai fi fost unul, s-ar fi alcătuit un sabat. Şi cine-a fost cel de-al doisprezecelea? Păi, bărbatul care planificase ca toţi acei bebeluşi să se nască, cel care avea să-i conducă. John cel Negru revenise ca să alcătuiască cel mai puternic Cerc care-a existat vreodată în această ţară – nu din generaţia aceea, ci din următoarea, explicase tatăl lui Adam. Din prunci. La început, nimeni n-a crezut. Unii părinţi erau speriaţi, iar alţii, pur şi simplu proşti. Iar unii n-au înţeles cum a putut John cel Negru să se întoarcă din morţi după toţi acei ani. Acest mister n-a fost încă descifrat. Însă, treptat, câţiva din grup au fost convinşi. Tatăl lui Nick, care-şi pierduse logodnica şi asistase la căsătoria ei cu fratele său mai mic, a plecat urechea. Şi Mary Meade, mama Dianei; era pe cât de frumoasă, pe atât de deşteaptă. Până şi tatăl lui Faye, Grant Chamberlain… era un om rece, dar ştia că fiica lui putea să dea foc draperiilor fără să le atingă şi înţelegea că asta nu era în regulă. I-au convins şi pe alţii şi, într-o noapte răcoroasă, pe întâi februarie, au pornit spre *el,* ca să vorbească

despre asta.

16

Bunica lui Cassie clătină din cap.

— Să vorbească! Dacă ar fi venit la noi, femeile mai bătrâne, i-am fi avertizat. Eu, bunica lui Laurel, cea a lui Adam şi străbătuşa lui Melanie, Constance – le-am fi spus mai multe lucruri, poate chiar i-am fi salvat. Dar s-au dus singuri, fără să zică nimănui. De Imbolc[9], pe întâi februarie, mai bine de jumătate din grupul pe care *el* îl alcătuise s-a dus să-l înfrunte. Şi niciunul dintre ei nu s-a mai întors.

Pe obrajii ridaţi ai bătrânei curgeau încet lacrimi.

— Aşa că, vezi tu, cei curajoşi, cei puternici s-au dus şi au murit. Cei care au rămas au fost cei prea speriaţi sau prea proşti ca să vadă pericolul – îmi pare rău, Deborah, dar aşa este.

Cassie îşi aminti că ambii părinţi ai lui Deborah erau în viaţă.

— Cei mai buni de pe strada Crowhaven au mers să lupte cu John cel Negru în noaptea de Imbolc, adăugă bunica ei.

— Dar *cum*? şopti Cassie. Se gândea la şirul de morminte din cimitir. Cum au murit, bunico?

— Nu ştiu. Mă îndoiesc că vreunul dintre cei rămaşi în viaţă ştie asta, doar dacă nu e... Bunica se întrerupse şi clătină din cap, murmurând ceva. A fost un foc pe cer, apoi o furtună. Un uragan dinspre mare. Bătrânele i-au adunat pe bebeluşii care le fuseseră lăsaţi în grijă şi pe părinţii care nu merseseră cu grupul şi am reuşit să-i salvăm. Dar a doua zi, casa de la numărul treisprezece era arsă până la temelii şi toţi cei care se duseseră să-l provoace pe John cel Negru erau morţi. Cele mai multe trupuri n-au fost găsite niciodată. Presupun că au fost duse de valuri. Dar am găsit un corp carbonizat la numărul treisprezece. Ştiam că era *el* după inelul pe care-l purta, cu o piatră neagră şi lucioasă pe care-o numeam magnetit. Nu mai ştiu cum i se spune acum. L-am dus la vechiul loc de îngropăciune şi l-am

9 Imbolc, cunoscut şi ca Ziua Sfintei Brigid, este o sărbătoare irlandeză care celebrează începutul primăverii. De obicei, are loc pe întâi februarie, la jumătatea perioadei dintre solstiţiul de iarnă şi echinocţiul de primăvară în emisfera nordică (n. trad.).

băgat în buncăr. Charles Meade, tatăl Dianei, a aşezat bucata aia de ciment în faţa movilei. Ne-am gândit că, dacă se întorsese o dată, putea să mai încerce s-o facă într-o bună zi şi am vrut să-l oprim dacă ne stătea în puteri. După aceea, părinţii care au supravieţuit şi-au ascuns Cărţile Umbrelor şi au făcut tot posibilul să-şi ţină copiii departe de magie. Şi, în mod ciudat, cei mai mulţi au uitat de ce erau capabili. Probabil pentru că, dacă-şi aminteau, ar fi înnebunit. Totuşi, e caraghios cât de mult au dat uitării.

Vocea spartă se auzise din ce în ce mai slab, dar acum bunica lui Cassie îşi prinse strâns nepoata de încheietură.

— Ascultă-mă bine, copilă. E important. Unii dintre noi n-au uitat, pentru că n-am putut. Mi-am numit fata după o prezicătoare, iar ea a făcut la fel cu fiica ei[10], pentru că am avut întotdeauna darul vederii. Mama ta n-a putut suporta ce i-a dezvăluit darul, aşa că a fugit din New Salem; a fugit pe cealaltă coastă a ţării. Dar eu am rămas şi am văzut cum toate premoniţiile mele s-au adeverit, una după alta. Copiii care s-au născut pe strada Crowhaven în acea lună s-au dovedit a fi deosebiţi, în ciuda a tot ce au făcut părinţii lor. Au fost atraşi de Puteri şi de vechile metode încă de la început. Toţi au devenit puternici – iar unii au devenit răi. Am observat cum s-au întâmplat toate astea şi l-am auzit pe John cel Negru râzând în mintea mea. I-au ars trupul, dar nu i-au putut arde sufletul; a fost mereu acolo, aşteptând în preajma vechiului loc de îngropăciune şi a locului unde se ridicase casa cu numărul treisprezece. Îşi aştepta sabatul, cel pe care-l plănuise, cel pe care-l crease. Aştepta să ajungă la vârsta potrivită.

Aştepta să-l aducă înapoi. Ştiam că se va întâmpla – şi ştiam că un singur lucru îi va putea sta împotrivă când se va petrece. *Tu* eşti aceea, Cassie. Ai forţa familiei noastre, vederea şi Puterea. Am implorat-o pe mama ta să se întoarcă acasă fiindcă ştiam că fără tine copiii de pe strada Crowhaven vor fi pierduţi. Vor apela la *el* la fel cum făcuseră părinţii lor, iar el le va fi stăpân şi

10 În mitologia greacă, Cassandra (Alexandra, aşa cum o cheamă pe mama lui Cassie Blake, este o variantă a acestui nume) a fost fiica regelui din Priam şi a reginei Hecuba din Troia. Frumuseţea ei l-a făcut pe zeul Apollo să-i dea darul profeţiei. Când Cassandra nu i-a întors însă dragostea, Apollo a blestemat-o ca nimeni să nu creadă profeţiile pe care le făcea aceasta (n. trad.).

conducător. Eşti singura care-l poate împiedica să-i subjuge.

— Deci de-asta tu şi mama v-aţi certat, spuse uluită Cassie. Din cauza *mea.*

— Ne-am certat din pricina curajului. Ea voia să te protejeze, iar eu ştiam că, făcând asta, îi vom pierde pe ceilalţi. Ai avut un destin încă dinainte să te naşti. Şi partea cea mai rea era că nu-ţi puteam povesti despre asta – aşa ziceau profeţiile. Trebuia să vii aici complet neştiutoare şi să-ţi găseşti propria cale, ca un sacrificiu nevinovat. Şi aşa ai făcut. Ai îndeplinit tot ce ne-am fi putut dori. Se apropia timpul când puteam să-ţi explicăm totul… dar Faye ne-a tras pe sfoară. Apropo, cum a reuşit?

— Eu… Cassie nu ştia ce să spună. Eu am ajutat-o, bunico, încheie ea. Am găsit craniul de cristal care-i aparţinuse lui John cel Negru şi era plin de energie întunecată. De fiecare dată când îl foloseam, cineva murea. Apoi…

Cassie trase adânc aer în piept. Apoi, în seara asta, Faye ne-a cerut să aducem craniul la cimitir. Şi, când l-a dezvelit acolo… nu ştiu… a ieşit tot acest întuneric…

Bunica lui Cassie încuviinţă.

— *El* a fost stăpânul lucrurilor întunecate. La fel ca adevăratul Om în Negru, lordul morţii. Dar, Cassie, chiar înţelegi? Cu un efort extraordinar, bătrâna încercă să se ridice în fund, ca s-o privească pe Cassie. Când aţi dus craniul la locul de îngropăciune şi aţi eliberat energia, a fost suficient ca să-l aduceţi înapoi pe John cel Negru. Acum e *aici*; a revenit. Nu-i o fantomă sau un spirit, ci un bărbat. Un bărbat în carne şi oase. Data viitoare când îl vei vedea, va arăta altfel; va avea ocazia să-şi îmbunătăţească înfăţişarea. Şi va încerca să vă păcălească.

Se lăsă obosită înapoi pe spate.

— Dar bunico – eu l-am ajutat să scape. Îmi pare rău. Îmi pare aşa de rău…

Ochii lui Cassie înotau în lacrimi.

— N-ai ştiut. *Eu* te iert, copilă, căci ce-a fost a fost. Dar trebuie să fii pregătită pentru el…

Bunica lui Cassie închise ochii, apoi, respirând, scoase un sunet înspăimântător.

— Bunico! strigă Cassie, scuturând-o panicată.

Ochii bătrâni se deschiseră încet încă o dată.

— Sărmana Cassie! Trebuie să faci faţă multor lucruri. Dar,

dacă vei căuta puterea, o vei găsi. Iar acum ai şi acest lucru.

Împinse uşor Cartea Umbrelor înapoi în mâinile lui Cassie.

— Înţelepciunea familiei noastre şi profeţiile. Citeşte-o. Învaţ-o. O să răspundă întrebărilor pentru care eu nu mai am timp. O să-ţi găseşti calea…

— Bunico! Bunico, *te rog...*

Ochii bunicii erau încă deschişi, dar se schimbau, se înceţoşau, de parcă nu mai puteau vedea.

— Acum, că am spus povestea, nu mă mai deranjează să mă duc… dar mai e ceva. Ceva ce trebuie să ştii…

— Cassie! se auzi o voce din prag şi o sperie într-atât pe Cassie, încât aceasta tresări şi-şi ridică privirea.

Era Laurel, iar chipul ei ca de spiriduş era palid de îngrijorare.

— Cassie, ce *se petrece* aici? Eşti bine? Ai nevoie de un doctor?

Se holba la bunica lui Cassie, care zăcea pe podea.

— Laurel, nu acum! icni Cassie.

Plângea, dar strânse şi mai tare mâinile noduroase ale bunicii ei.

— Bunico, te rog, nu te duce. Mi-e frică, bunico. Am *nevoie* de tine!

Buzele bunicii se mişcau, dar abia reuşi să rostească slab:

— … să nu-ţi fie frică niciodată, Cassie. Nu e nimic înspăimântător în întuneric dacă-l înfrunţi…

— Te rog, bunico, te rog. O, *nu...*

Cassie îşi lăsă capul pe pieptul bunicii şi începu să plângă în hohote. Mâinile noduroase nu le mai strângeau pe ale ei.

— Ai zis că mai ai ceva să-mi spui, insistă ea. Nu poţi să te duci…

Din pieptul bunicii ieşi o răsuflare de-abia perceptibilă. Lui Cassie i se păru că rosteşte:

— John. Iar apoi:…nimic nu moare pentru totdeauna, Cassie…

Pieptul bunicii, lipit de fruntea lui Cassie, se ridică încă o dată, apoi rămase nemişcat.

Afară, luna gălbuie era aproape de orizont.

— Luna Bocitoare, spuse încet Laurel. Aşa se cheamă luna asta.

Era un nume potrivit, se gândi Cassie, deşi acum nu mai

plângea. Mai avea lacrimi care se adunau înăuntrul ei, dar mai erau nevoite să aştepte. Trebuia să facă ceva înainte să se poată odihni şi plânge în voie. Chiar şi după povestea bunicii ei, avea atât de multe întrebări, atât de multe de înţeles – însă întâi trebuia să facă altceva.

În apropierea străzii erau parcate mai multe maşini. Restul sabatului era acolo – ba nu, nu erau toţi. Cassie îi văzu pe Suzan, pe Sean, pe fraţii Henderson, pe Adam şi pe Diana. Dar nu zări persoana pe care o căuta.

— Melanie şi Nick au dus-o pe mama ta la mătuşa lui Melanie, Constance, rosti şovăitor Laurel. S-au gândit că acolo i-ar fi cel mai bine în seara asta. Părea încă destul de pierdută – dar sunt sigură că va fi în regulă.

Cassie înghiţi în sec şi încuviinţă. Ea *nu era* sigură; nu mai era sigură de nimic. Ştia doar ce trebuia să facă în acel moment.

Să nu-ţi fie frică niciodată, Cassie. Nu e nimic înspăimântător în întuneric dacă-l înfrunţi.

Înfruntă-l pur şi simplu. Înfruntă-l şi ţine-i piept.

Apoi, Cassie văzu persoana pe care-o căuta.

Faye stătea în umbrele de dincolo de farurile maşinilor. Rochia ei neagră şi părul i se contopeau cu bezna, dar chipul palid şi podoabele argintii pe care le purta ieşeau în evidenţă.

Cassie se îndreptă spre ea fără să ezite. În acel moment, ar fi putut s-o lovească pe Faye, s-o strângă de gât, s-o omoare. Dar nu rosti decât:

— S-a terminat.

— Poftim?

Ochii lui Faye sclipiră trecător, galbeni precum luna. Părea bolnavă şi tulburată – şi ameninţătoare. Ca o grămadă de dinamită gata să explodeze.

— S-a terminat, Faye, repetă Cassie. Cu şantajul, cu ameninţările… totul s-a terminat. Nu mai sunt captiva ta.

Nările lui Faye se umflară.

— Te avertizez, Cassie, nu e momentul potrivit să mă calci pe coadă. Încă sunt conducătoarea sabatului. Votul a fost corect. Nu poţi face nimic ca să schimbi acest fapt…

— Nici nu încerc să-l schimb – cel puţin *acum.* Doar îţi spun că nu mai ai nicio influenţă asupra mea. S a terminat.

— Se termină când spun *eu* că se termină! mârâi Faye.

Cassie îşi dădu atunci seama că Faye era pe punctul să explodeze şi înţelese în ce stare periculoasă era. Dar nu conta. Poate că era chiar mai bine aşa, să termine odată cu tot.

— Nu glumesc, Cassie, continuă înfierbântată Faye. Dacă te întorci împotriva mea, şi eu pot face acelaşi lucru…

Cassie trase adânc aer în piept şi rosti:

— N-ai decât!

Nu e nimic înspăimântător în întuneric dacă-l înfrunţi.

— Bine, zise Faye printre dinţi. Aşa o să fac.

Se întoarse şi se îndreptă spre locul în care stăteau Diana şi Adam ţinându-se de braţ. Adam o sprijinea pe Diana, observă Cassie şi, pentru o clipă, i se opri inima în loc. Dar aşa trebuia să se întâmple. În ciuda jurământului, în ciuda durerii Dianei, trebuia să se întâmple.

Faye se întoarse o dată ca să-i arunce o privire lui Cassie. O privire care spunea clar: *O să-fi pară rău.* Cuprinsă deodată de panică, Cassie se întrebă dacă era adevărat. O să-i pară rău? La urma urmei, acţiona oare greşit, sfidând-o pe Faye într-un moment nepotrivit? N-ar fi fost mai bine să aştepte, să se mai gândească la asta…

Dar Faye se întoarse iar spre Diana, pe chip citindu-i-se triumful răutăcios. Sabatul nu era mulţumit de Faye în noaptea aceea, dar Faye încă era conducătoarea şi nimic nu putea să schimbe asta. Acum, Faye avea să-şi înceapă dominaţia răzbunându-se pe cei pe care-i ura cel mai mult.

— Diana, zise ea, am o mică surpriză pentru tine.